

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:31 • 14 Kasım '97 • 100 000 TL.(KDV dahil)

MGK-TÜSİAD hükümetinin yeni saldırı beyanı:

“Bu kış çok zor geçecek!”

IMF direktifleri uygulanacak:

✓ *Enflasyon sürecektir!*

✓ *Zamlar sürecektir!*

✓ *Özelleştirme saldırısı sürecektir!*

✓ *Sosyal hakların gaspı sürecektir!*

✓ *İşsizlik daha da büyüyecek!*

✓ *Ücretler daha da düşecek!*

✓ *Sefalet daha da koyulaşacak!*

Sermaye için fedakarlığa hayır!

Krizin faturasını

kapitalistler ödesin!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Başyazı.....	3
Düzen Cephesi.....	4-5
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	6
Sınıf Hareketi.....	7
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	8-9
Kamu Çalışanları Hareketi.....	10-11
Uluslararası Politika.....	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Ulusal sorun-5(Orta Sayfa).....	14-17
Uluslararası Hareket.....	18
Uluslararası Politika.....	19
Uluslararası Hareket.....	20-21
Gençlik Hareketi.....	22-23
Ekim'den.....	24-26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:31 • 14 Kasım 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604. Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

İşçi Sınıfı Savaşacak
Sosyalizm Kazanacak!

Türkiye, işçi-emekçilerin yoksulluğunun çekilmez boyutlara ulaştığı, sosyal çürümenin yaşandığı bir kriz döneminde bulunuyor. Sermaye devletinin yöneticileri bile bunu "Sosyal patlamalar kapımızda" diye ifade ediyor. Daha önceki sayılarımızda, düzenin bu baskı ve sömürü ortamını katmerleştirmesinin kendi ayağına dolanacağını ve bir devrimci dalganın geleceğini belirtmiştik. Bizim için bugün temel sorun milimetrik hesaplarla devrimi örecektir olan ihtilalci sınıf partisinin yaratılması sorunudur. Sınıf mücadelesine bakışımız, bu dönem buna kilitlenmiştir.

Sınıf mücadelesindeki ısrarımız bizi bu noktaya getirdi. En zorlu koşullarda bile kolaycılığa kapılıp bu alanı terketmedik. Çünkü biliyorduk ki, "mutluluğun resmini kolayına kaçarak" yapsaydık sonumuz hüsrana olacaktı. Bu çaba ve ısrar, pratik karşılığını buluyor. 1980 sonrası sınıf mücadelesinin seyrine baktığımızda hep tek tek mevzi direnişleri görürsünüz. Mevzi direnişlerin hiçbir zaman birlikte hareket etmediğini, genel direniş perspektifinden uzak olduğunu görürsünüz. Geldiğimiz noktada bu zincir Tıbbet, Reslan, Brandi direnişlerinin "Ortak Direniş-Ortak Komite" şiarımızla birleşmesiyle kırıldı. Ortak komitenin temel hedefi bütün direnişlerin zaferle sonuçlandırılıp işçi sınıfı üzerindeki ölü toprağının buradan atılmasını sağlamaktır. Fakat direnişler başarısızlıkla sonuçlansa bile işçi sınıfının bu pratikten öğreneceği çok şey vardır.

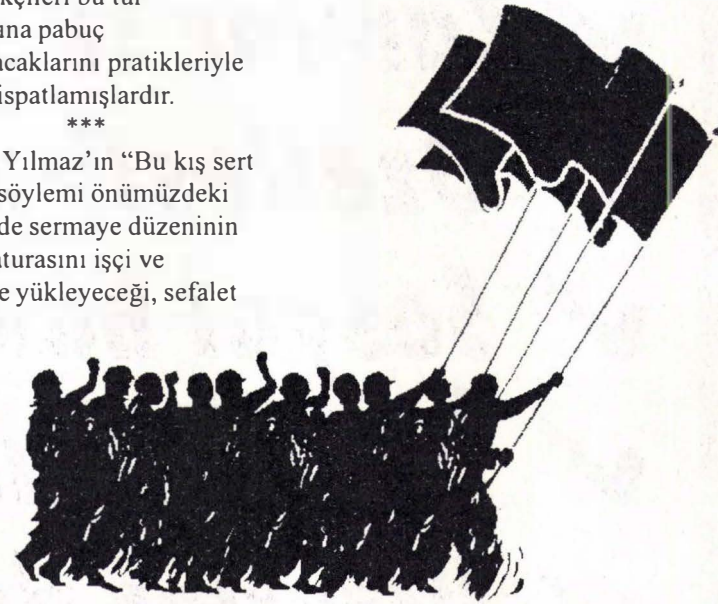
Ortak komite işçilerin birliğinin en somut göstergesi olmuş, direnişçiler bu şiarı çok rahat içselleştirebilmişlerdir.

Komünist açık alan faaliyetimiz geliştiği ölçüde düşmanlarımızın saldırıları da yoğunlaşıyor. 7 Kasım'da Aksaray'daki Merkez Büromuzun önünden saat 23:00 civarı sivil polislerce kaçırılmak istenen çalışanımız Ersoy Şahin katillerin elinden kurtulmayı başararak ara sokaklarda izini kaybettirdi. Kaçırılma olayı böylece önlenmiş oldu. Bu olay ve 10 Kasım'da Halkın Günlüğü gazetesinin basılarak, Genel Yayın Yönetmeni İsmet Büyükyavaş, muhabir Devrim Bozkurt ve Tekin Aygün'ün gözaltına alınması devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılarının artacağını sinyali veriyor. Fakat devrimci-sosyalist basın emekçileri bu tür gözdağlarına pabuç bırakmayacaklarını pratikleriyle defalarca ispatlamışlardır.

Mesut Yılmaz'ın "Bu kış sert geçecek" söylemi önümüzdeki dönemde de sermaye düzeninin krizinin faturasını işçi ve emekçilere yükleyeceği, sefalet

dolu günleri işaretliyor. Bugüne kadar dünyayı elleriyle yarattığı halde kırıntılarla yetinen emekçi sınıflar, kendi gücünün farkına varmalıdır. Hergün yeni boyutlar kazanan saldırılara artık dur demelidir. Türk-Yunan devletleri krizi üzerinden ve Kürt Ulusal Mücadelesi üzerinden yürütülen şovenizm kampanyasının işçi sınıfına en küçük bir faydası yoktur. Tersine zararı vardır. Türkiye işçi sınıfı içeride kendi ülkesinin sermaye egemenliğine, dışarıda ise emperyalizme karşı tüm ülkelerin işçilerinin birliğini hedeflemelidir. Gerçek toplumsal kurtuluşa giden yol ihtilalci sınıf partisi, devrim ve sosyalizmden geçer. Sosyalist Ekim Devrimi yıldönümünde yolumuzu aydınlatıyor...

**Herkes Kendi Bayrağı Altına!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

YAKINDA KİTAPÇILARDA

H. FIRAT

Partileşme Süreci-1

*Perspektifler
ve
Değerlendirmeler*

H. FIRAT

Partileşme Süreci-2

*Polemikler:
Devrimci
Proletarya'ya
Yanıt*

Devletin yeni “Siyaset Belgesi”

Milli Güvenlik Kurulu’nun son toplantısında kabul edilen yeni “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi”, toplantının hemen ertesinde, bizzat generaller tarafından bilinçli bir biçimde basına sızdırıldı. Basın belgeyi yerinde bir tutumla “devletin gizli anayasası” olarak sundu. Merkezinde ordunun bulunduğu kontr-gerilla rejimine asma yaprağı olmaktan öte bir işlevi olmayan düzen partilerinin, devletin resmi anayasası varken “gizli anayasa” mı olur üzerine bir orta oyununa başlamalarına kalmadan, MGK-TÜSIAD hükümetinin başı, konuya ek açıklıklar getirdi. Belgenin son Milli Güvenlik Kurulu toplantısında “uyum içinde” ve oybirliği ile kabul edildiğini belirten başbakanın söyledikleri arasında şunlar da vardı:

“Güvenlik ile ilgili iç politikada, dış politikada öncelikler nelerdir, vazgeçilmez ilkeler nelerdir, onları belirleyen bir belge... Belgenin bütün bakanlıklar için bağlayıcı bir niteliği var. Bu gizli bir belge. Herhangi bir kanun ya da kararname çıkarken, herhangi bir uluslararası anlaşma yapılırken, eğer bu belge ile bir çelişki varsa, aykırılık varsa, mutlaka gideriliyor.”

Bu açıklamanın devletin gerçek anayasasının bu belge olduğu konusundaki her türlü tereddütü silmesi, her türlü tartışmayı bitirmesi gerekirdi. Zira bazı köşe yazarlarının da haklı olarak belirttiği gibi, “kararnamelerin, kanunların ve uluslararası antlaşmaların aykırı olamayacağı” bir belge, bu tanımı gereği, bir anayasa olabilirli ancak.

Herşey bu kadar açıkken, demokrasi oyununun figüranları (parti liderleri, parlamenterler, politikacılar, sermaye kalemleri vb.) devletin resmi anayasası varken gizli anayasası mı olur üzerine, birkaç gün süren, sonra hemencecik yatışan bir orta oyunu sergilemekten yine de geri durmadılar. Bu sahte itirazlar ve tartışmalar burjuva politikacılarının ikiye bölünmüşlüğüne olduğu kadar zavallılıklarını ve generallere kölece bağımlılıklarını bir kez daha göstermek bakımından yine de yararlı olmuştur. Konuşanlar kadar susanların tutumu da bu açıdan dikkate değerdir. Generallerin meclisteki en has adamı ve gizli anayasayı oybirliği ile kabul eden Milli Güvenlik Kurulu’nun üyesi Ecevit, bu konumuyla demokrasi üzerine bir çift ikiye bölünmüş laf etmek olanağı bile bulamamıştır. Aynı şekilde, “Atatürk’ün en büyük eseri” diye sunulan ve duvarlarına “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir!” diye yazılan meclisin başkanı generaller tarafından revizyondan geçirilmiş yeni “gizli anayasa” hakkında herhangi bir yorum yapmak gücü ve cesareti kendinde bulamamıştır.

Türkiye’nin generallerin hakim olduğu MGK tarafından yönetildiğini, meclisin hiçbir gerçek gücünün ve iradesinin bulunmadığını, tek gerçek işlevinin MGK’ya noterlik yapmak olduğunu, son “Siyaset Belgesi” tartışmaları bir kez daha açıkça teyid

etmiştir. Bu kadarında yeni bir şey yok. Türkiye “çok partili demokratik rejim” görüntüsü altında generaller tarafından ve “kırmızı kitapçıklar” denilen gizli anayasalarla yönetiliyor. İç ve dış politikanın tüm temel unsurları bizzat ordu karargahlarında saptanmakla kalınmıyor, somut uygulamalar da bizzat oradan planlanıyor. Toplumun iktisadi, sosyal, siyasal, kültürel yaşamında ordunun doğrudan müdahalesi ve yönlendirmesi dışında kalan herhangi bir önemli alan ve sorun yok gibidir.

MGK bu gerçeği gizleyen değil, tersine sözde “anayasal bir dayanağa” kavuşturarak meşrulaştıran bir kurumdan başka bir şey değildir. Bu kurumda bile generallerin çoğunlukta olması bir yana, kurumun tüm altyapısı ordunun ve Genelkurmayın bir parçasıdır. Herşey orada gizliden gizliye tartışılır, oradan planlanır ve uygulamaya sokulur. Bu yapı ve işleyiş, kontr-gerilla dediğimiz faşist devlet yapılanmasının esasıdır. Sermaye medyasının son yıllarda “derin devlet” diyerek estetize ettikleri yapı da budur. Son “Siyaset Belgesi” devrimcilerin her zaman dile getirdikleri bu gerçeği bir kez daha teyid etmiştir.

Bu kadarında yeni bir şey yok dedik. Yeni olan, generallerin, MGK türünden resmi anayasada yeri olan bir kurumun bile arkasına saklanmaya fazlaca gerek görmeksizin ortaya çıkmalarıdır. Bu belgeyi basına sızdırarak, anlamı üzerine yorum ve tartışmaları bizzat yönlendirerek, adeta, Türkiye’yi biz yönetiyoruz, bizim irademiz belirleyici, bizim politika ve tercihlerimiz geçerlidir diye haykırmalarıdır.

Muhakkak ki bu tutum nedensiz değildir. Generaller “irticaya karşı laiklik bekçiliği” manevrasının kendilerine sağladığı mevzileri pekiştirmek ve meşrulaştırmak gayreti içindedirler. Bunun “irtica tehlikesini Türkiye’ye dönük bir numaralı tehdit” olarak tanımlayan bir yeni “Siyaset Belgesi” vesilesiyle yapılması da bu açıdan açıklayıcıdır. Toplumun ilerici katmanları arasında ve toplumsal muhalefet saflarında belli bir duyarlılıkla karşılanan “irtica tehlikesi”, generaller tarafından siyasal yaşama daha dolaysız bir müdahalenin meşrulaştırılması olanağı olarak kullanılmaktadır.

Devletin son “Siyaset Belgesi”nin “yenilikleri” gerçek kapsamıyla değil, sadece satır başları halinde basında yeraldı. Son bir yılın gelişmeleri ışığında bakıldığında, bu satır başlarında fazlaca bir yenilik yok. Yeni olan, Genelkurmayın brifinglerinde ayrıntıları ortaya konulan değerlendirme ve politikaların son MGK toplantısında hükümetle uyum halinde “kırmızı kitapçıklar”a, “gizli anayasa”ya dönüştürülerek resmileştirilmesidir.

Buna göre, “bölücülüğün yanısıra”, “irtica tehlikesi” de öncelikli tehdittir. Bizzat ordu tarafından son otuz yılda, fakat özellikle de 12 Eylül sonrasında toplumsal muhalefete ve devrimci karşı-

bir dalgakıran olarak kullanılan dinsel gericiğin, rejim için kabul edilebilir ve kontrol edilebilir sınırlar dışına çıktığı bir gerçektir. Rejim adına generaller Susurluk skandalı sonrasında denk getirilen usta bir manevra ile bu soruna müdahaleyi gündeme aldılar. “İrtica tehlikesinin öncelikli tehdit” sayılması, bu operasyonun sürdürüleceğini, dinsel gericiğin rejim için kabul edilebilir ve kontrol edilebilir sınırlar içine çekilmesi için gerekenlerin yapılacağını anlatmaktadır. Generaller bu arada “ülkücü mafya”yı da bir tehdit saymaktadırlar. Bu tespitin gerçek işlevi açıktır. Sözkonusu olan, Susurluk skandalıyla birlikte MHP’li sicilli katilleri tetikçi olarak ve öteki kirli işlerde kullandıkları inkar edilmez biçimde açığa çıkan generallerin bu sorumluluktan sıyrılma gayretinden başka bir şey değildir.

“Siyaset Belgesi”ne göre, dış tehdit önceliğinde ise, Yunanistan ve onunla bağlantılı olarak Suriye yeralmaktadır. Generallerin “Siyaset Belgesi” Yunanistan’la muhtemel bir savaşın Suriye ile savaşla birleşeceğini dile getiriyor. Bu yeni değerlendirme, sözde Yunanistan-Suriye ittifakına karşı Türkiye-İsrail ittifakının meşrulaştırılmasından başka bir şey değildir. Generaller siyonistlerle açık-gizli işbirliğini en ileri noktalara vardırdılar. Şimdi de devletin “Siyaset Belgesi” yoluyla bunu “anayasal” dayanağa kavuşturuyorlar. Bir başka ifadeyle fiili olanı “milli güvenlik siyaseti” çerçevesinde meşrulaştırıyorlar. Gizli anayasasının bu temel maddesinden çıkaracağımız sonuç, komşu devletlere karşı düşmanca ve saldırgan tutumun bir politika olarak sürdürüleceği, şovenizmin bu çerçevede bir silah olarak kullanılmasına devam edileceğidir.

Devletin yeni “Siyaset Belgesi”ne göre; Orta Asya “Türk Cumhuriyetleri ile ilişkiler daha da güçlendirilmeli ve bu ülkelerin yönetimlerinin gücünün korunmasına destek olunmalıdır.” Bunun tercümesi şudur: Orta Asya’da ABD taşeronluğuna ve “yönetimleri güçlendirmek” adı altında bu ülkelerin iç işlerine açık-gizli kaba müdahalelere devam edilecektir.

“Türkiye’nin Batı’ya dönük yüzünde hiçbir değişikliğe gidilmemelidir” diyen devletin yeni “Siyaset Belgesi”, böylece emperyalist sistemle kurumlaşmış bağımlılık ve kölelik ilişkilerine yeni bir onay vermektedir.

Devletin yeni “gizli anayasa”sı yerli ve uluslararası tekellerin IMF tarafından “paket” haline getirilen iktisadi ve sosyal saldırı politikalarına da tam onay vermektedir. Bu çerçevede tekeli burjuvazinin iktisadi öncelikleri şu ifadelerle gözetilmektedir: “Türkiye’nin dünya ile bütünleşmesine yönelik, özelleştirme de dahil ekonomik çabalar arttırılmalıdır.” Bu tespit generallerin hizmetinde oldukları sınıf karşısında esas duruşa geçtiklerinin bir belgesidir.

Devletin yeni “Siyaset Belgesi”nin bir

başka temel başlığı devrimci siyasal mücadele açısından kritik bir önem taşımaktadır. Generaller “devletin yönetim sistemindeki eksiklik ve aksaklıklar acilen giderilmelidir” buyuruyorlar. Bunu toplumsal siyasal mücadeleye karşı ve onu ezmek üzere, bu amaç çerçevesinde, devletin tahkimatına devam biçiminde okumamız gerekiyor. Bu, otuz yıldır her yeni adımda yeni boyutlara vardırılan, yakın dönemde, “Kriz Yönetim Merkezi”, “İller İdaresi Yasası” vb. kurumsal ve yasal yeni dayanaklara kavuşturulan tahkimatın henüz tatmin edici bulunmadığını göstermektedir.

Devletin yeni “Siyaset Belgesi”, “bölücülüğün birinci öncelikli tehdit” olduğunu yineleyerek, Kürt halkının özgürlük istemini ve mücadelesini bastırma politikasını yeniden kayda geçirmenin yanında, yeni olarak şunu söylüyor: “Kamusal alana kaymamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılmalıdır.” Bu yenilik, yalnızca devletin muhtemel bir “siyasal çözüm” manevrasına kapı aralamakla kalmamakta, fakat daha da önemli olarak, bu tür bir manevranın görünür bir gelecekteki sınırlarını da ortaya koymaktadır. “Kamusal alana kaymamak koşuluyla” demek, Kürt halkının kölelik statüsünden esasa ilişkin hiçbir taviz verilmeyecek demekle aynı şeydir.

Ve nihayet bizi, biz “aşırı sol”u ilgilendiren son bir madde: “Aşırı sol yine tehdit unsuru olmaya devam etmektedir. Ancak bir yumuşama içinde olduğu görülmektedir.” Bu iki cümlede “aşırı sol” gerçeğinin iki yönü değil, gerçekte solun iki ana kanadı tanımlanmaktadır. İlk cümledeki vurgu devrimci hareketi hedef almaktadır. İkinci cümledeki değerlendirme, büyük ölçüde eski devrimci akımların tasfiyeci bir sürecin ardından reformizme kayması ve düzenle barışması gerçeğini dile getirmektedir. Böylece sol harekete ilişkin devrimci tahlil generallerin belgesinde de kendine özgü bir biçimde dile getirilmektedir. Kuşkusuz devletin yılları kapsayacak politikalarını içeren, tüm devlet kurumları için bağlayıcı ve belirleyici olan bir “Siyaset Belgesi”nde, devletin gizli ama gerçek anayasasında, bu olgunun dile getirilmesi boşuna değildir. Bu açıkça “tehdit olmayı sürdüren” kesimleri ezme politikasına devam edilirken, “yumuşama içinde olan” kesimlerin kollanacağını anlatmaktadır. Devletin yeni “Siyaset Belgesi” burada da gerçekte çok yeni bir şey söylemiyor; bir süredir fiilen zaten uygulanan bir tutumu (başta İP ve ÖDP olmak üzere reformist solun kollanması) “anayasal” dayanağa kavuşturuyor.

Devrimciler devletin yeni “Siyaset Belgesi”nin üzerine dikkatle düşünmeli, onu çok yönlü olarak irdelemeli, ondan devrimci siyasal mücadele için gerekli tüm sonuçları çıkarabilmelidirler.

DEVLETİN YENİ

Kızıl Bayrak

Saldırı programlarının yeni kılıfı:

“Herkes kendine düşen fedakarlığı yapacak”!

Kapitalist krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Burjuvazi yalnızca ülkenin tüm zenginliklerini, kaynaklarını ve maddi değerlerini kendi elinde toplamakla kalmıyor, bu gücü sayesinde toplumsal yaşamın her alanına da hükmediyor. Siyasetten bilime, bilgiden iletişime, medyadan eğitime, dinden hukuka kadar çağdaş yaşamı belirleyen tüm kurumlar egemen sınıfın denetiminde bulunuyor. Bu muazzam imkanlar sayesinde toplumun gündemini istediği gibi belirleyen burjuvazi, kendi çıkarları söz konusu olduğunda hiçbir yöntemden geri durmuyor. Başta siyaset ve medya aracılığıyla toplumu yalan, çarpıtma ve manipülasyon kuşatması altına alan sermaye iktidarı, böylece yapısal ekonomik krize, derinleşen siyasal bunalımına rağmen ayakta kalmayı başarıyor.

Burjuvazinin “yönetme sanatı”nın kirli içyüzünü görmek için uzaklara gitmeye gerek yok. Susurluk skandalının üzerinden nasıl örtüldüğü, it izinin at izine karıştırılarak devletin nasıl aklandığı, bir yandan gündem saptırılırken diğer yandan dinsel radikalizmin nasıl denetim altına alındığı, bunu fırsat bilen MGK ve ordunun yönetimdeki dizginleri nasıl tümüyle eline geçirdiğini vb. hatırlamak yeterlidir. Boydan boya çeteleşmiş, iliklerine dek çürümüş sermaye iktidarı manevra yeteneğini yalnızca Susurluk skandalını ciddi bir darbe almadan geçiştirmekle sergilemedi. Susurluk sonrası toplumsal muhalefeti denetim altına alarak, süreç üzerinde kazandığı üstünlüğü işçi ve emekçilere topyekün bir saldırıya dönüştürmek için de kullandı.

Kısacası bugün sermaye iktidarı, kapitalist krizin tüm faturasını bir kez daha ezilen emekçi yığınlar kesmiş bulunuyor.

IMF ile üzerinde anlaşılan yeni saldırı paketinin köşe taşlarını özelleştirme ve sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi oluşturuyor. Saldırının bununla kalmayacağını ise Mesut Yılmaz’ın; “Bu kış zor geçecek, pahalılık sürecek, enflasyon düşmeyecek, sabit gelirli reel ücret artışı verilmeyecek!” şeklindeki açıklaması çarpıcı bir tarzda dile getiriyor.

“Herkes fedakarlık yapacak” sahtekarlığı

Ancak her zamanki gibi sermaye sözcüleri medyayı da etkili bir silah olarak kullanarak, çalışan yığınları dipsiz bir sefalet ve yıkımla yüzyüze

bırakacak olan saldırıya meşru bir zemin hazırlamaya çalışıyor. Her zamanki gibi “milli fedakarlık”, “toplumsal uzlaşma” ve “ulusal çıkarlar” demagojileri kullanılıyor.

Burjuvazi “herkes fedakarlık yapacak!” safsatasına inandırıcılık kazandırmak için en aşağılık yalanlardan dahi geri durmuyor. Yıllardır “kâr daha çok kâr hırsıyla” işçi ve emekçileri iliklerine dek sömürerek Türkiye’nin sayılı tekel patronlarından biri haline gelen Koç; “enflasyonla mücadelede katkısı olacaksa bir yıl zam yapmam” diye açıklama yapıyor. Ardından devlet bakanı Güneş Taner daha da ileri giderek; “özel kuruluşlarla anlaşabilirsek, biz de Ocak ayından itibaren dört ay boyunca KİT ürünlerine zam yapmayız” demeciyle ortalığı karıştırıyor.

Söz konusu “haber” manşetten verilirken, şeker zamlarının otomatikçe bağlandığı, fiyat ayarlamalarının bundan böyle aylık yapılacağı haberine gazete sayfalarının en ücra köşesi layık görülüyor. Aynı gazetede aynı gün yayınlanan şeker zammı dahi Güneş Taner’i yalanlamaya yetiyor.

Açıktır ki, bu ve benzeri demecilerin tek bir amacı vardır: Ezilen emekçi yığınları aldatmak ve göz boyamak. Lafta dahi olsa kârlarına dil uzatılması karşısında sermaye çevrelerinin hemen harekete geçip, “gönüllü zararlar enflasyon önlenmez”, “devlet kimseden zarar etmesini isteme hakkına sahip değildir!” açıklamalarında bulunması da açıklamaların içinin ne denli boş olduğunu gösteriyor. Hatta TÜSİAD sözcüleri daha da ileri giderek bizzat saldırı programlarını hayata geçirmek üzere hükümete getirdikleri ANASOL-D hükümetini uyarma gereğini duyuyorlar. “Enflasyonun suçlusu dünyanın her yerinde hükümetlerdir” diyerek kibarca “ayağını

denk al!” tehditi savuruyorlar.

Sormak gerekir, enflasyonun suçlusu dünyanın her yerinde hükümetler ise, o halde fedakarlık niçin o hükümetlerin hizmet ettiği kesimlerden değil de, hep işçi ve emekçilerden isteniyor? Niçin MGK operasyonlarıyla ANASOL-D’yi iktidara oturtan TÜSİAD krizin faturasını ödemiyor?

Saldırı paketinin gerçek amacı: Ezilenlere acı ilaç, egemenlere yağlı börek!

Bu soruların yanıtlarını bir an için bir yana bırakalım. “Milli çıkarlarımız” öyle gerektiriyor diye ve ekonomik krize çözüm getirmek üzere gündeme sokulan IMF paketinin gerçek amacını ele alalım. Yeni saldırı paketinin temel ayaklarını oluşturan özelleştirmenin ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesinin ekonomik krizi çözeceği safsatasına inanacak mıyız? Burjuva ekonomistler dahi, sadece onların anlayabildiklerini sandıkları bir dille kaleme aldıkları makalelerinde bunun bir hayal olduğunu itiraf ediyorlar.

Gerçek şu ki, özelleştirme ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi dosdoğru tekelci burjuvazinin ve emperyalist efendilerinin çıkarlarına hizmet ediyor.

Sermaye tarafından ekonomide “kara delik” olarak nitelendirilen sosyal güvenlik kurumlarının durumu bunu apaçık ortaya koyuyor. Resmi verilere göre sosyal güvenlik kurumlarının yıllık gelirleri giderlerini önemli oranda aşıyor. Açıklar sermayenin yıllardır izlediği talan politikası nedeniyle ortaya çıkıyor. Örneğin işverenlerin SSK’ya 1996 yılı itibarıyla 44 trilyon 136 milyar 608 milyon lira prim borcu bulunuyor. Resmi dairelerin SSK’ya borcu ise 31 trilyon 954 milyar liraya ulaşır. Bugüne kadar devlet SSK primlerini

yatırmadığı gibi, toplanan primleri de borç ödemelerinde kullandı. Örneğin 1996’da 3 trilyon 433 milyar 608 lira tutarındaki primle hazine tahvili alındı.

Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesini ve çalışanlardan kesilen fonların zorunlu tasarruflara dönüştürülerek banka, sigorta vb. özel şirketlere devredilmesini öngören sosyal güvenlik reformu ile bu trilyonluk rantı dolaysız olarak sermaye el koymuş oluyor. Böylece yalnızca devletin ve sermayenin SSK’ya borçları üzerine sünger çekilmekle kalınmıyor, işçi ve emekçilerin ücretinden kesilen paralar da sermayenin kasalarına aktarılıyor. Kısacası sermaye sınıfı soygun ve talanına bir yenisini eklemiş oluyor.

Zorunlu tasarrufların ve nemaların nasıl da pervasızca gaspedildiğini çarpıcı bir tarzda ortaya koyan bir başka gelişme, geçtiğimiz günlerde “nemaların işsizlik sigortasına aktarılacağı” üzerine yapılan açıklamadır. Nemaların peşkeş çeken sermaye iktidarı, tepki ve öfkeleri bu yolla bastırmaya çalışıyor.

İzlenen özelleştirme politikası ise, “işçi-emekçilere acı ilaç, sermayedarlara ve emperyalistlere yağlı börek” mantığını çok daha çarpıcı bir tarzda ortaya koyuyor.

Ezilen yığınlar dayatılan kemer sıkma politikasının mimarı IMF’nin yeni krediler için öne sürdüğü önkoşulların başında özelleştirmelerin hızlandırılması yer alıyor. Özellikle enerji santrallerinin özelleştirilmesini isteyen emperyalist güçler, ANASOL-D hükümetine dış destek ve kredi karşılığında ihalelerin kendilerine peşkeş çekilmesini dayatıyorlar. Böylece onlar yalnızca stratejik değil, aynı zamanda kârlılık yönünden de en önemli sektörlerin başında gelen enerji sektörü üzerinde tam hakimiyetlerini ilan edebilecekler. Hazar-Orta Asya petrol ve doğal gaz yolları üzerinden dünya ekonomisini denetleyecek, muazzam kârlar elde edecekler.

Santral satışlarının Hazine Müsteşarı M. Eğilmez ile Merkez Bankası Başkanı G. Erçel’in IMF ile Washington’da görüşmeye hazırlandığı günlere denk getirilmesi nasıl rastlantı değilse, aynı günlerde ABD Enerji Bakanı’nın Türkiye’de bulunması da nedensiz değildir. ABD Enerji Bakanı F. Pena kapalı kapılar ardında ABD’li enerji tekelleri için yağmadan en büyük payı isterken, başbakan Yılmaz uluorta “IMF ile stand-by anlaşmasının imzalanması için Clinton’dan ağırlığını koymasını isteyeceğim!” açıklamasında bulunuyor. Kısacası ülkenin en stratejik işletmeleri,

ekonominin can damarı olan enerji santralleri emperyalizme peşkeş çekiliyor. Öylesine ki Yılmaz hükümeti, emperyalistlerin iştahını daha fazla kabartmak için termik santrallerinin yanısıra kömür işletmelerini de bedavadan vereceğini ilan etmekten geri durmuyor.

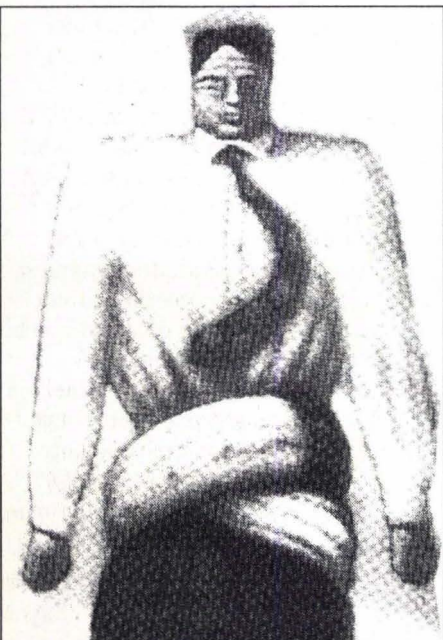
Emperyalist efendilerine uşaklıkta sınır tanımayan sermaye iktidarının yüzüzlüğü bununla da sınırlı değil. İşçi ve emekçilerin elinde kalan son kuruşa da "Ocak-Mayıs ayları arasında sıkışan iç ve dış borçları" adına el koymaya hazırlanan sermaye devleti, yeni kredilerin büyük kısmını da emperyalist ülkelerin kasalarına aktaracaktır. Diğer kaynaklar ise sermayeye, özel teşebbüse hibe edilecektir. Kısacası bu emperyalist yağmadan en büyük payı yine sermaye patronları alacaktır.

Tüm bunlar "milli çıkarlar", "ulusal fedakarlık", "herkes fedakarlık yapacak" propagandasının aşağılık bir yalandan ibaret olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Burjuvazi ne kadar çabalarsa çabalsın, sermayenin kâr hırsının kapitalizmin doğasında var olduğunu, kapitalizmin krizinin yapısal olduğunu uzun vadede saklayamayacaktır. Kapitalist sömürü ve emperyalist kölelik son bulmadan krizin gerçek ve kalıcı çözümünün mümkün olmadığı, işçi ve emekçi sınıfların daha geniş kesimleri tarafından giderek daha açık bir biçimde görülecektir.

Kapitalist barbarlık "yeni dünya düzeni" adı altında zaferini ilan edeli daha birkaç yıl oldu. Oysa bugün, büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünde tüm dünyada yüzbinlerce emekçi kızıl bayrakları kuşanıp tek alternatifin sosyalizm olduğunu haykırıyor. Yeni Ekimlerin ruhu dünyayı dolaşıyor.

Öyleyse Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak biz de fedakarlığımızı düzen için değil, ücretli kölelik sisteminin yıkılması, toplumsal kurtuluş ve özgürlük için yapalım! "Kapitalist krizin faturası kapitalistlere!" şiarıyla eylem silahımızı yükseltelim! Kahrolsun sermaye düzeni! Kahrolsun emperyalizm! diyerek IMF paketlerine karşı örgütlü gücümüzle dikilelim! Kaderimizi kendi ellerimize alarak sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleşelim!

"Bu kış zor geçecek"ın tek yanıtı vardır: Zor zor ile bozulacak!

"Kış zor geçecek!" Burjuva medyada manşetten verilen bu sözler başbakan Mesut Yılmaz'a ait. Açıklamanın devamı şöyle: "Her bakımdan çok zor bir döneme gireceğiz... En azından enflasyonda bir düşme, pahalılıkta rahatlama olmayacak. 1998 için sabit gelirli kesimlere enflasyonun üstünde reel gelir artışı veremeyeceğiz. Onlardan beklediğimiz fedakarlık bu aslında."

Enflasyon düşmeyecek, pahalılık sürecek, reel ücret artışı verilmeyecek, kısacası kış zor geçecek... "İstediğimiz ne ki!" edasıyla bir soluğa sığdırılan bu fedakarlık talebinin işçi ve emekçiler için yaşamsal bir anlam taşıdığı açıktır. Ezilen emekçi yığınlar için pahalılık, yeni zamlar ve sefalet ücreti, burjuvazinin yaptığı gibi, öyle üç kelimede söylenip geçilebilecek türden birşey değil. Tüpgazdan şekere, deterjandan çaya, ekmekten kömüre dek tüm temel tüketim mallarına yapılan zamların otomatige bağlanması sonucu onlar daha şimdiden asgari ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma düşürüldüler. Maaşları, günlük çorbaya katık edilecek ekmek ve kuru soğana dahi yetişmiyor. Sobaları yanmayan, kiralari zor ödenen, nemden küf tutan evlerde oturuyorlar. Masrafları karşılayamadıkları için çocuklarını okutamıyorlar. Doktor ve ilaca güçleri yetmediği için hastalarını ölüme terketmek zorunda kalıyorlar. Kapıda bekleyen milyonlarca işsiz tehditiyle ancak yol parasına yeten kölelik ücretleri karşılığında çalışmaya mahkum ediliyorlar. Zorunlu mesailerle 18, 20 hatta 24 saate varan işgünlerinin sonunda dahi evlerine dolu bir file ile dönemiyorlar. Ancak ailenin tüm fertleri çalıştığında açlık-tokluk sınırında geçimlerini karşılayabiliyorlar. Yaşlı dedenin emeklilik maaşı kuyruğunda yığılıp kalması, babanın işten atılması veya tornacıda çalışan çocuğun kolunu makineye kaptırması, tüm bunlar bir işçi ailesi için yalnızca manevi felaket anlamına gelmiyor. Bir anda ucu ucuna denkleştirilen aile bütçesi iflas ediyor. Tüm bir ev halkı aç ve açlıkla kalma kaderiyle karşı karşıya kalıyor.

Peki bu tablo neyi anlatıyor? Verili durumda işçi ve emekçilerden "daha fazla fedakarlık" istemek hangi anlama geliyor?

Yukarıdaki gerçekler herşeyden önce, güya tüm toplumun rahatlığı ve güvenliği için varolan, tüm vatandaşlar karşısında sözde eşit ve adil olan "devlet baba" imajını tuz-buz ediyor. Açıktır ki sermaye devleti, sırtından geçindiği işçi ve emekçilerin en yaşamsal ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyor. Onlara ücretsiz emperyalist güvenceleri bile sunamıyor. Milyonlar

yoksulluk sınırının altında, sefalet içerisinde sürünmeye mahkum ediliyor. Kısacası, insanca yaşama hakkı pervasızca çiğnenen emekçi yığınlardan istenen "daha fazla fedakarlık", hakaret yüklü bir alaydan başka bir anlam taşımıyor. Bunu da en iyi sokaktaki emekçinin "anama küfredilseydi daha iyi!" sözleri dile getiriyor.

Peki, "milli çıkarlar" adı altında "kış zor geçecek" edebiyatı yapan sermaye sınıfı hangi koşullarda yaşıyor? İşçi ve emekçilere onulmaz bir yıkımı dayatırken, onlar hangi fedakarlığı yapıyorlar?

İçlerinden biri çıkıp, "enflasyonun düşmesi için gerekirse bir yıl kâr etmem" diyerek şov yaptığında, hemen etekleri tutuşuyor. Medyada şatafatlı düğünleri, lüks içerisindeki villaları, milyarlık nafaka davaları ve trilyonluk yolsuzluklarıyla sükse yapanlar, "enflasyonun gönüllü zararlar önlediği nerede görülmüş!" diye haykırıyorlar. Türkiye'nin en büyük holding patronlarından olan Bülent Eczacıbaşı daha da ileri giderek, "devletin kimseden zarar etmesini istemeye hakkı yok!" diye buyuruyor. Öyle ya, devlet işçi ve emekçilerden fedakarlık adı altında sefalet batağında boğulmaya razı olmalarını isteyebilir. Enflasyonun işçi maaşlarına sıfır zamlarla önlediği yalanını utanmazca yayabilir. Ama sermayenin kârlarına dokunamaz. Ne de olsa devlet onların devleti. Burjuvazinin çıkarlarını korumak ve kollamak onun biricik görevi.

Zaten "sermaye de fedakarlık yapacak", "mallara zam yapmayanların isimlerini halka duyurup ödüllendireceğiz" açıklamalarının bir gözboyamadan ibaret olduğu ortadadır. Kapitalist sistem, egemen sermaye sınıfının "kâr daha çok kâr hırsı" üzerine kuruludur. İşçi ve emekçilere dayatılan topyekün saldırıların temel amacı en azgın kriz koşullarında dahi burjuvazinin kâr edebilmesini sağlamaktır.

Sermaye sınıfının en gözde mensuplarından biri olan Tansu Çiller, muhalefete düşmenin verdiği hırçınlıkla hükümetin bazı gerçekleri nasıl da ağızından geçiriyor: "Tekelciler 5 yıl

kâr yapmasa yine de kârdalar, öylesine peşkeş çekildi benim milletimin malları!" O da ezilen emekçi yığınları tümüyle aptal yerine koyanlardan. Sanki işçi ve emekçiler, peşkeşin büyük bir kısmının Çiller iktidarı sırasında gerçekleştiğini bilmiyorlar gibi... Kontrgerillaya hibe edilen örtülü ödenekler, trilyonluk yoksulluklar, emperyalist sermayeye sağlanan muazzam vurgunlar sanki onun marifeti değilmiş gibi... Oysa daha 4 ay önce iktidarda DYP-RP ortaklığı ve DYP'nin başında da başbakan yardımcısı Tansu Çiller bulunuyordu.

Mesut Yılmaz "bu kış zor geçecek" sözlerinin çektiği tepkileri; "Biz bütün zorlukları dosdoğru söylüyoruz. Ama söylediğimiz birşey daha var. Bütün zorlukların yükünü birlikte taşırsak önümüz aydınlıktır!" safasatısıyla göğüslemeye çalışıyor. Bundan 4 ay önce, iktidara gelince de, "Susurluk'u aydınlatmazsam başbakanlık bana haram olsun!" demişti. Ardından tutuklu olan tüm çeteci ve mafyacılara serbest bırakıldığını, devletin aklanmaya, Susurluk'un ise büsbütün örtülmeye çalışıldığını hep birlikte izledik.

Kısacası, "zorlukları birlikte göğüsleyeceğiz" iddiası nasıl aşağılık bir yalansa, "önümüz aydınlıktır" ile kastedilen de burjuva sınıfının geleceğidir. İşçi ve emekçi yığınları bekleyen ise kapkaranlık bir bataklıktır.

Söz konusu olan bizim yaşamımız ve çocuklarımızın yarınlarıdır! Öyleyse bu kez seyirci kalmayalım! Fedakarlığı kapitalist sömürü düzeni ve onun başındaki sermaye için değil, bu aşağılık sistemi asalakların başına yıkmak için yapalım! "Kapitalist krizin faturası kapitalistlere ödesin!" şiarıyla her türlü hak gaspına karşı duralım! "IMF paketlerine, özelleştirmeye, tensikatlara, sefalet ücretine, zamlara hayır!" diyelim. Başta insanca yaşam ücreti; sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme hakkı; tüm çalışanlara sendika ve toplu sözleşme hakkı, dayanışma grevi ve genel grev hakkı; tüm çalışanlara işgüvencesi ve işsizlik sigortası, herkese eşit, parasız eğitim ve sağlık hizmeti, kısacası en temel hak ve özgürlüklerimizi isteyelim. Devlet terörüne, kirli savaşa, çete devletine karşı mücadeleyi yükseltelim. Geleceğimizi işbirlikçi sendika bürokratlarına, ESK ihanetine ve "hak verilmez, alınır!" bilincinden dahi yoksun olan reformist uzlaşmacılara teslim etmeyelim. Kendi özgücümüze güvenelim. Örgütlenelim, birleşelim, omuz omuza direniş barikatımızı örelim! "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarıyla devrimci proletaryanın mücadele bayrağı altında toplanalım!

Reslan, Tıbset ve Brandi işçisi mücadeleyi yükseltiyor

Direnişler ortak komite ile kazanacaklar!

Gazetemizi takip edenler, bir süredir sınıf hareketi için önemli bir gelişmenin süreçlerini izlemek şansı buldular. Sözü ettiğimiz gelişme, sürmekte olan mevzi direnişlerin "ortak direniş-ortak komite" şiarı etrafında, birlikte hareket etme doğrultusunda attıkları adımdı. Tıbset, Reslan ve Brandi direnişçi işçileri sendikal haklarını elde edebilmek, sermaye sınıfının saldırılarını göğüsleyebilmek için eylemli sınıf dayanışmasının örülmesinde önemli adımlar attılar.

Ortak bir direniş komitesinin oluşturulması çabası içerisine girdiler. Direnişçi işçilerin bu yönde attıkları adımı, çeşitli kitle örgütleri ve devrimci çevrelerden oluşan bir dayanışma komitesinin oluşturulması süreci izledi.

Gelinen aşamada, ortak direniş komitesi ilan edilmiş ve direnişçi işçiler fiili olarak birlikteliklerini sürdürmeye

başlamış durumdadırlar. Henüz planlı, tanımlı ve gerektiği düzeyde olmasa da, bir takım etkinlikler ortak inisiyatif ile gelişmektedir. Tıbset dayanışma gecesi ve geçtiğimiz günlerde gerçekleşen kitlesel basın açıklamaları, ortak direniş-ortak komite şiarının öne çıktığı, birlikteliğin pratikte örüldüğü yerler oldular.

Ancak, ortak direniş komitesi henüz oturmuş ve işleyen bir yapı haline gelmiş durumda değildir. Dahası, komitenin oluşması süreci yavaş ilerlemekte, bir takım olumsuzluklar sürecin gelişmesinin önünde engel olmaktadır. Ortak direniş komitesinde yaşanan bu sorunlar, dayanışma komitesi içerisinde de yankısını bulmakta ve ataletle yol açmaktadır.

Önceki sayılarımızda, ortak direniş komitesinin önemi ve işlevi üzerine durmuştuk. Bu çerçevede direnişçi işçilerin üzerine düşen sorumluluklara işaret etmiştik. Özellikle de, sendikaların durumu ve sendikalarla ilişki düzeyi üzerinde durmuştuk. Burada tekrar aynı konuya dönmeyeceğiz. Ancak, kısaca ifade etmeliyiz ki, bugün yaşanan sorunların temelinde işaret ettiğimiz noktaların yattığı daha açık bir şekilde gözlenmektedir.

Reslan, Tıbset ve Brandi işçileri insanca yaşam ve çalışma koşulları için örgütlendiler, mücadeleye atıldılar. Mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Bugün üstlendikleri misyon, sadece kendi işyerleri ve kendi çıkarları ile sınırlı değildir. Sermayenin topyekün saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde, onların direnişleri işçi sınıfını temsil etmektedir. Kazanımları işçi sınıfının kazanımı, kayıpları işçi sınıfının kaybı olacaktır. Ancak, şimdiden söylemek mümkündür ki, Reslan-Tıbset-Brandi işçisi, "ortak direniş-ortak komite" şiarını yükselterek ve bu yönde adımlar atarak daha bugünden sınıf hareketine önemli bir deneyim kazandırmışlardır.

Mücadelelerinin başında deneyimsiz bir şekilde işe başlayan işçiler, direnişlerin işçi sınıfının okulları olduğu gerçeğini doğrular bir tarzda, önemli bir ilerleme kaydettiler ve mevzi direnişlerde yeni bir gelişme düzeyini işaret ettiler. Bugün ise bu adımı daha ileriye taşımak, direnişleri kazanımla sonlandırmak görevi ile yüzyüzeler. Bunun başarılabilmesinin yolu ise, ortak direniş komitesinin işlevselliğine hızla kavuşmasından geçmektedir.

Direnişler için yeni ve ileri bir düzey olarak gelişen ortak komite adımı, gerektiği biçimde sürdürülemezse eğer, bu tersinden direnişçi işçilerin geneli üzerinde olumsuz bir etki yaratacaktır.

Direnişlerin eylemli sınıf dayanışmasından yoksun, sermayenin saldırıları karşısında tek başına kaldığı bir dönemde yükseltile "ortak komite" şiarı, direnişçi işçilerin toplamında heyecan yaratmış, moral yükseltmiş durumdadır. Doğaldır ki, bu sürecin sorunlar üzerinden sarkması bu heyecanı soğutacak ve tersinden umutsuzluk aşılayacaktır. Bu noktada, direnişlerin yönlendirilmesinde önemli rol üstlenen öncü işçiler ve direniş komitelerine önemli bir sorumluluk düşmektedir. Hem kendi direnişlerinin, hem diğer mevzi direnişlerin, hem de sınıf hareketinin toplam çıkarları için bir takım yapay sorunlarla boğuşmaktan, anlamsız kaygılarla vakit kaybetmekten vazgeçmelidirler. Ortak direniş-ortak komite vurgusunun önemi ve anlamı, bugün kimsenin itiraz edemeyeceği kadar açıktır. Dahası bunun nasıl olması gerektiği de, süreç içerisinde az-çok ortaya çıkmış durumdadır. O halde, sorumluluk, bu adımı ileriye taşımak için kolları sıvamaktır.

Reslan, Tıbset ve Brandi işçileri kazanmak için kararlılar

8 Kasım Cumartesi günü Reslan işçileri, direnişlerinin 120. gününde bir basın açıklaması yaptılar. İşyerinin önünde toplanan işçilere Tıbset ve Brandi işçileri, Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi, Tekstil İşçileri Bülteni ve Kızıl Bayrak okurları kitlesel destek verdi. Saat 12:30'da başlaması gereken açıklama DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak'ın 45 dakika geç gelmesi yüzünden 13:15'de başladı.

Bekleme sırasında "Baskılar bizleri yıldırılmaz!", "Reslan işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Ortak komite-ortak direniş!", "Reslan, Brandi, Tıbset, Albayrak kazanacak!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı. DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak Reslan işçileri adına açıklama yaptı. İşçilerin yasal haklarını kullandıklarını, haklarına sahip çıktıklarını vurgulayan tokmak patronların bundan rahatsız olduğunu çünkü işçileri köle gibi çalıştırmak istediklerini kaydetti. Bütün bu saldırıların sadece Reslan işçilerine değil bütün işçilere yönelik olduğunu belirtti. Konuşması sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sendika hakkımız engellenemez!" sloganlarıyla kesildi. Tıbset, DİSK mücadelecisi olduğu için, patronların DİSK'ten kortuğunu bunun için DİSK'e saldırdığı sözlerine, işçiler "DİSK ESK'dan çekilsin!" sloganıyla yanıt verdi.

Daha sonra direnişe destek veren Tıbset işçileri bir açıklama yaptı. Tıbset işçileri şunları söyledi:

"Bu ülkede on yıllardır, asker postalları, düzen partileri, sarı sendikacılar üçgeni arasına sıkıştırılmış bir yaşam biçimi, biz Anadolu insanına kader diye sunulmuştur. Bir avuç insan kaderimizi çiziyo, sosyal haklarımız kısıtlı, belirledikleri asgari ücretle, eğitimsiz, sağlıksız, sigortasız zor şartlarda yaşamaya mahkum edilmişiz.

(...)Sermayenin her türlü saldırılarına karşı birleşelim, savaşalım, kazanalım.

Tıbset direnişi, halkımızın ve sınıfın onurudur, direnişe sahip çıkalım, maddi ve manevi destek verelim"

Tıbset işçilerinin açıklamasının ardından "Ortak komite-ortak direniş!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla eyleme son verildi.

Daha sonra Brandi direnişçilerinin basın açıklaması

çin, Brandi'nin önüne gidildi. Brandi'nin açıklaması 15:00'da idi. Erken giden işçiler eylem başlayınca yavaş yavaş halay çekip türkü söylediler.

Saat 15:00'de başlayan eyleme Reslan işçileri "Brandi işçileri yalnız değildir!" sloganını atarak katıldı. Eyleme Reslan işçilerinden başka Tıbset işçileri, Tekstil İşçileri Bülteni ve Kızıl Bayrak okurları ve SİP kitlesel destek verdi. "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin Birliği sermayeyi yenecek!", "Brandi'ye sendika girecek!" Brandi işçileri imzalı dövizlerin açıldığı eylemde sık sık "Ortak komite-ortak direniş!", "Brandi işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın Tıbset, Brandi, Reslan direnişimiz!", "Brandi, Reslan, Tıbset işçisi kazanacak!", "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasızaştırmaya, eşel-mobile, ESK'ya hayır!" sloganları atıldı. Eylemde açıklama yapan Brandi işçileri sınıf dayanışmasının önemini vurguladılar. Brandi işçileri açıklamalarında şunları söyledi:

"Bugün geldiğimiz nokta açlık, hastalık, baskı ve tehditlere rağmen ilk günkünden bile coşkulu direnişimizi sürdürüyor. Patron ve adamları çadırımıza yanaşıp tehditler savuruyor, yılmıyorlar. İşçi sınıfı bir avuç mafya karşısında boyun mu eğecek? Birkaç it-kopukla mücadeleyi kıracaklarını düşünüyorlarsa aldanıyorlar.

Direnışı kırmak üzere dışarıdan işçi getirmeye başladı ama bu bizi yıldırılmaz. Çünkü, biliyoruz ki direnene kalkan eller kırılacaktır. Grev kırıcılığı onursuzluğunu yaşayan kim olursa olsun karşısında bizi ve dostlarımızı bulacaktır. Bundan eminiz.

Direnişimizi başından beri bir kısmı medya, diğer kısmıyla birlikte bize sahsür uyguluyor. İktidari medyaya, işte karşımızda Hürriyet, Sabah, Atv vs. patron-devlet-mafya örgütlenmesinin bir diğer parçası, iki adım öteden bizim sesimizi duyamıyor, duymuyor, duymak istemiyor. Bu yetmiyormuş gibi Hürriyet'te biriktirdiği deneyimi bizim üzerimizde tekrarlamak için Hürriyet'in müdürlerinden biri fabrikamıza yine idare amiri olarak atanıyor. Patron-devlet-mafya işbirliği herhalde bu kadar açık olamazdı. Ama, biz bundan yakınmıyoruz. Bizim dostlarımız ilerici basın bizi yalnız bırakmadı. Kendilerine buradan bir kez daha teşekkür ediyoruz."

Müzik grubunun söylediği şarkılardan sonra eylem sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Bufer işçisi “Grev!” dedi

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nde örgütlü, organize sanayi sitesinde kurulu Fransız tekeline bağlı, Elektrik aksamı vb. üretimi yapan Bufer Langrad fabrikasında 22 Temmuz '97'den beri sendika ile işveren arasında süren ve 140 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine işyerinde grev kararı alındı.

Bufer fabrikasında çoğunluğu kadın işçi olmak üzere toplam 195 kişi çalışıyor. Sendikalı 136 işçinin dışındaki 50 civarında çalışan ise kapsam dışı personel (teknik eleman, mühendis, güvenlik görevlisi vb.) durumundadır. Çeşitli sosyal haklardan mahrum, ağır koşullar içerisinde iliklerine dek sömürülen Bufer işçisinin eline aylık ikramiye vb. dahil olmak üzere 30 milyona yakın ücret geçmektedir.

1 Eylül '97 tarihinden itibaren geçerli olacak toplu sözleşme görüşmeleri süresince sendikanın ücretlerde ilk altı ay için %90 ve ikinci altı ay için enflasyon üzerinde bir artış önermesine karşılık işveren %45'lik bir artış istemi üzerine tıkanan görüşmelerin sonucu, sendika 7 Kasım '97 günü fabrika önünde yaptığı basın açıklamasıyla birlikte grev kararı aldığını ilan etti.

Kitlesel olarak gerçekleşen grev kararının ilan edildiği basın açıklamasına Bufer işçilerinin dışında, işkolundaki diğer sınıf kardeşleri de destek sundular. Halayların çekildiği, “Baskılar bizleri yıldırılmaz!”, “Gemileri yaktık, geri dönüş yok!” sloganlarının atıldığı basın açıklaması coşkulu şekilde bir saat sürdü.

Grev kararı öncesindeki günlerde sözleşme görüşmelerinin uzaması nedeniyle Bufer işçisinin hoşnutsuzluğunu, çeşitli protestolarla ortaya koyması sonucu işveren saldırıda gecikmedi. Önce 1 işçinin işine son verdi, ardından ise işçilerin haklı eylemine destek veren iki teknik elemanın işine son verdi.

İşçiler işverenin tüm bu saldırılarına karşı yemek boykotu, servislere binmeme, alkışlı, sloganlı yürüyüş vb. eylemi gerçekleştirdiler. En son olarak da atılan kardeşlerinin işe geri alınması için 2 gün üretimi durdurarak, gece de fabrikada nöbetleşe bekleyerek, gündüz ise fabrika önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler. Gece fabrikada kalma eylemine sendika yöneticileri de ilk gün destek verdi.

Grev kararı ile birlikte Bufer işçisinin 6 işgünü içerisinde greve gitmesi bekleniyor. Bufer işçileri grev öncesi oluşturdukları 18 kişilik taslak komitesini grev ile birlikte grev/direnış komitesine dönüştüreceklerini belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak/Gebze

Albayrak Direnişisi Zaferle Bitecektir

9 Haziran'da sendikasıylaştırmaya ve sefalet koşullarına karşı başlayan Albayrak direnişisi, çeşitli aşamalardan geçti. Direniş, işten atılmaların hemen arkasından Kartursaş garajının önünde başlamıştı. İlk sorun direnişin kendi iç sağlamlığını ve dinamizmini sağlamak, ikinci sorunsu önemli bir konuyu yaratmak, Kartal Belediyesi ve taşeron Albayrak şirketi üzerinde bir basınç oluşturmaktır.

Direnışin kendi iç sağlamlık ve dinamizmi hizmet üretiminin durdurulmasıyla birlikte ele alınmak zorundadır. Dinamizmin ileriye sıçraması ve büyümesi bütün direnişlerde, bir şekilde üretimin durdurulmasına bağlıdır. Üretimin durması işçinin kendi gücünün farkına varmasının da bir aracıdır. Hizmet sektöründe diğer sektörlerle oranla üretimi durdurmak daha zordur. Fakat başarılabilir değildir.

Direnışin ilk döneminde çöplerin çeşitli yerlerden getirilen işçilere toplatılması, direnişteki işçiler tarafından engellenmeye çalışıldı. İşçiler o zaman Albayrak'ın silahlı-sopalı faşistlerinin saldırısına uğrayıp yaralanmışlardı. Bu engelleme çalışmaları birkaç denemeye kalmamalı süreklileştirilmeliydi. Böylesi bir süreklilik hizmet üretiminin durdurulmasının birinci ayağını oluşturacaktı. İkinci ayağı çöplerin toplatılması yönünde işçi-emekçilere ve

Kartal halkına yönelik çalışma oluşturmaktır. Kartal halkına yönelik bu çalışma, çeşitli araçlarla Nakliyat-İş sendikasıyla işçiler ve Albayrak İşçileriyle Dayanışma Komitesi tarafından yapıldı. Fakat pratikte bu çok yetersiz kaldı. Bu çalışmanın yetersizliğinin sorumluluğundan kendisini sınıftan yana hisseden herkesin payına birşeyler düşmektedir.

Albayrak direnişisi, bir direnişte öncelikle sağlanması gereken iç birliktelik ve kararlılık konusunda fazla sorun yaşamadı. Direnişten zamanla kopan işçiler oldu, fakat bu diğer işçileri fazla olumsuz yönde etkilemedi. Her türlü maddi olumsuzluklara rağmen beşinci ayın dolması bunun somut göstergesidir. Bu durum direnişin daha uzun bir sürece yayılmasını da sağladı. Albayrak patronu ve belediye de direnişin uzamasıyla işçilerin yılacağı ve kendiliğinden çözüleceği üzerinden hesaplar yapıyor olmalı. Çünkü; işçiler eski Kartursaş garajının önünde bekleyip, çöplerde toplanabilirken Albayrak patronu ve Kartal Belediyesi belli bir basınç hissetse de ciddi bir sıkışma yaşamıyordu. Bu sıkışmayı patron cephesine asıl yaşattırarak olan Albayrak işçileriyle sınıf dayanışmasının da çok büyük bir önemi vardı. Ancak, başta Nakliyat-İş'in bağlı bulunduğu konfederasyon olan DİSK gelmek üzere, önemli bir sınıf

dayanışması sağlanamadı. DİSK yönetiminin direnişe yönelik en küçük bir çabası ve yardımı olmadı. Hatta neredeyse bu direnişten rahatsız bir tavır takındı. Örneğin; DİSK Genel Kurulu öncesi Rıdvan Budak yaptığı göstermelik yaptığı basın açıklamasına katılan Albayrak işçilerinin “Yaşasın Albayrak direnişimiz!” sloganını “bu ülkenin başka sorunları da var” gibi komik bir şeyle karşıladı. 10. DİSK Genel Kurulu'ndan sonra Nakliyat-İş'e Albayrak direnişine DİSK yöneticisi hainlerin olumsuz bakış açısı iyice açığa çıktı.

Sınıf dayanışması konusunda en önemli ortak pratik Albayrak İşçileriyle Dayanışma Komitesi'nde oluşturulmuştu. Ortaklaşa yapılan yaygın afişleme ve 7 Eylül'deki kitlesel basın açıklaması Kartal'da direniş üzerinden önemli bir birliktelik yarattı. Burada en önemli eksiklik ise bu komitenin kendisini afişleme, basın açıklaması ve maddi yardımla sınırlı tutması oldu. Geline yerde ise hem Albayrak işçisinin uzun süreli dayanışma gücü ve oluşturduğu kamuoyu hem de sınırlı sınıf dayanışması Albayrak patronu ve belediyeye geri adımlar attırmış durumda. Şimdi önemli olan buradan yüklenip Albayrak direnişini hep beraber zafere ulaştırmaktır.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

DİSK, Ankara yürüyüşüne hazırlanıyor

DİSK, merkezi olarak, çeşitli taleplerle Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. Ve bunun hazırlıklarına başladı.

Yapılan son toplantıda yürüyüşün adı “İşimiz, Aşımız, Ekmeğimiz ve Sendikal Haklarımız İçin Yürüyüş” olarak belirlendi. Ankara'ya yürüyüş tarihi kesin olmamakla birlikte 8-16 Aralık olarak belirlendi. Bunun gün sayısı olarak sarkabileceği düşünülüyor.

Yürüyüş heyeti geçtiği illerde DİSK üyesi işçiler tarafından karşılanacak. Yürüyüşün son noktası olan Ankara'da bitiş günü bir miting yapılacaktır. Bu yürüyüşe, 5 DİSK yöneticisi ve DİSK'e bağlı sendikalardan 27 genel merkez yöneticisi (her sendikadan 2 genel merkez yöneticisi) olmak üzere; her sendikadan 5 şube yöneticisi, 5 fabrika baştemsilcisi ve işten atılan 5 işçi katılacaktır.

Yürüyüş güzergahı DİSK Genel Merkezi'nden hareket ile; Aksaray, Unkapanı, (Bölge Çalışma Müdürlüğü) Karaköy, Beşiktaş, Boğaz Köprüsü, Bostancı... Buradan E-5 Karayolu izlenerek; Kartal, Gebze, Kocaeli, Adapazarı, Bilecik, Osmaeli,... güzergahi takip edilerek Eskişehir'e kadar gidilecektir. Eskişehir'den sonra ise otobüslerle eylem devam edecek. Eylemin son günü yukarıda belirtilen güzergahı takip eden işçiler ve sınıftan yana belirttiğimiz gibi Ankara'da geniş

kapsamlı bir miting yapılacaktır.

DİSK yönetiminin, DİSK'i Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)'e soktuğu, sermaye örgütleriyle beraber hareket ettiği dönemde yapılan eylem değil, eylemin içeriği daha büyük önem kazanıyor. DİSK'in merkezi olarak yaptığı son dönemdeki sınırlı sayıdaki eylem, sermayenin gündemi çerçevesinde ve ona hizmet eden bir çizgide gerçekleşti. Çeşitli yerlerde DİSK'e bağlı sendikalara üye olmak için (Albayrak, Reslan, Brandi, Amasya İplik) işçiler direnişe geçtiği halde kelimenin tam anlamıyla DİSK yönetimi kılını bile kıpırdatmamıştır. Ya da yönetimden gelip 15 dakikalığına bu direnişlerin bazı basın açıklamalarına katılıp bol bol ahkam kesmişlerdir. Örneğin; Reslan matbaa işçilerinin son basın açıklamasına katılan DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak utanmadan “Bu direniş DİSK'in direnişidir, sadece Reslan işçilerinin değil” diyebilmiştir. Oysa Reslan işçileri şu sırada maddi imkansızlıklarla boğuşuyor. DİSK'ten hiç yardım görmüyor.

Bu eylemleri tabanın isteği doğrultusunda gerçekleştirmek görevi ise, DİSK'in tabanındaki devrimci-komünist ve sınıftan yana sendikacılara düşüyor. Bu yürüyüş

sınıfa yönelik saldırılara karşı birlik oluşturmaya yönelik bir propaganda çalışmasının zemini olarak kullanılabilir. Örneğin, şu an direnişteki işçilerin sendikal haklarının derhal tanınması ve işe geri alınması önemli bir somut talep olabilir. Bu sınıfın genelini ilgilendiren farklı taleplerle birleştirildiği zaman çok daha anlamlı olacaktır. Fakat şu anki sendika bürokrasisinden kimse bunu bekleyemez. Direnişteki sınıf kardeşlerinin taleplerini ancak taban dile getirebilir ve getirmelidir.

İşçiler il merkezlerinde karşılayacakları sendika yöneticilerine ve Ankara'da son günkü mitingde sendika ağalarından, Ekonomik Sosyal Konsey'e girmenin, sermaye sınıfıyla kucak kucağa olmanın hesabını sormalıdır. “Sendikamız DİSK, ESK'dan çekilsin!”, “ESK sınıfa ihanettir!” şiarları öne çıkarılmalıdır. Çünkü; işçi sınıfına yönelik saldırı ve paketlerin onaylanmasında ESK önemli bir yer tutmaktadır. ESK saldırısı özelleştirme, tensikatlar, sendikasıylaştırma, sefalet ücreti uygulaması, taşeronlaştırma gibi saldırılardan bağımsız düşünülemez. Bunlar birbirini tamamlayan saldırılardır. Ve ancak işçi sınıfının topyekün karşı koyuşuyla önlenbilir.

Tekstil İşçileri Kurultayı çalışmalarını sürüyor!

Farklı bölge ve illerde bir araya gelmiş bulunan öncü tekstil işçileri Tekstil İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çalışmalarını sürdürüyorlar. Aslolarak Tekstil İşçileri Bülteni'nin etrafında şekillenen bu çalışma, değişik araç ve biçimlerle geliyor. Çıkarılan çok sayıda özel sayının yanı sıra düzenlenen imza kampanyaları, paneller ve işçi toplantıları bu araçlardan bazıları. İşçiler, Tekstil İşçileri Kurultayı'na hazırlık çerçevesinde bölge ve fabrika düzeyinde örgütlenmelerine hız vermiş durumdalar. İstanbul'da Merter, Esenyurt, Cevizli, Gedikpaşa, Ümraniye, Yeni Bosna; Adana'da Şakirpaşa; İzmir'de Kemalpaşa ve Çiğli başta olmak üzere, çalışmalar çeşitli düzeylerde Ankara, Çorlu, Bursa gibi il ve bölgelerde de sürüyor.

Tüm öncü, devrimci tekstil işçilerini bu çalışmalara katılmaya, omuz vermeye çağırıyoruz. Mücadelelerden, yenilgi ve zaferlerden bilerek, öğrenerek, ustalaşarak çıkmış öncü tekstil işçileri Kurultay'larına sahip çıkmak durumundadır. Ancak mücadelenin deneyimini taşıyan, bedel ödemekten çekinmeyen öncü işçiler kenetlenir, birliklerini yaratırlarsa mücadeleyi yükseltmek mümkün olur. Kurultay çalışmasına bu bilinçle yaklaşmak tüm tekstil işçilerin görevidir.

Zorunlu mesailere, Sefalet ücretine, Sigortasız, sendikasız çalışmaya karşı, İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için; Haydi Tekstil İşçileri Kurultayı'na!

Çorlu İşçisi Tekstil İşçileri Kurultayı'na Çağırıyor! Örgütlenelim, Kazanalım!

Çorlu, tekstil patronlarının en fazla tercih ettikleri bir alan haline geldi. İstanbul'daki birçok fabrika buraya taşınıyor. Bizler biliyoruz ki, onların yaptıkları hiçbir şey tesadüf değildir. Orayı tercih etmelerinin nedenleri var. Daha fazla kâr, daha fazla sömürü...

Buradaki işçilerin köy bağlantıları, işçilik bilincinin yeterince gelişmemiş olması, örgütlülük bilincinin zayıflığı gibi olgular tercih nedenleri arasında. Birçoğumuz büyük entegre tesislerde çalışıyoruz. Şu bir gerçektir ki, bu tesisler hiçbir zaman örgütsüz kalmaz. Onlar da, bunu bildikleri için baştan örgütlenmeyi sakatlamak ve önüne geçmek için, bir çok işletmeye kendi elleriyle istedikleri sendikayı getirmişler.

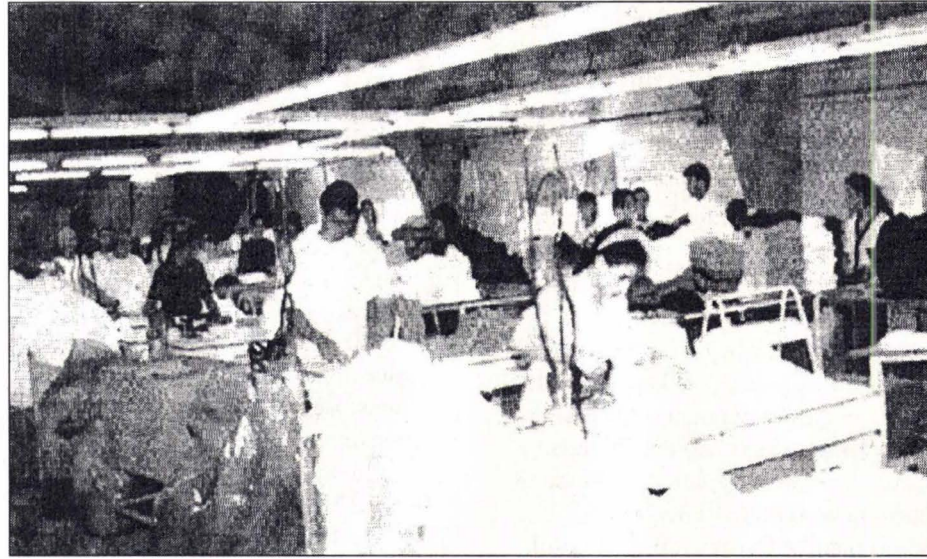
Biz tekstil işçilerinin sorunları her zaman aynıdır. Bölgeler değişir fakat bizim sorunlarımız değişmez. Bitmek bilmez fazla mesailer, sağlıksız iş koşulları, bir de buna eklenen sefalet ücretleri. Aldığımız ücretler öylesine düşüktür ki, geçinebilmek için onlar bırakmasa da biz fazla mesailere kalmak isteriz. Hatta çoğu zaman fazla mesailere kalmak için birbirimizle yarışırız. Bırakmadıklarında sanki elimizden bir hakkımız alınmış gibi sinirleniriz.

Taşeron uygulaması

Bizleri rekabete sürükleyen başka bir uygulama da taşeronlaştırmadır. Henüz fabrikalarımızda bulunan taşeron firma üretime girmemişse bile temizlik, yükleme-boşaltma, paketleme gibi işlerde kullanılmaktadır. Genellikle de taşeron firma, fabrikalara önce bu yolla girmektedir. Bizler taşeron uygulamasına karşı son derece uyanık olmak durumundayız. Çünkü taşeronlaştırma demek örgütsüzlük, daha fazla sömürü, daha fazla sefalet anlamına gelmektedir. Bölgemizde faaliyet gösteren REKA adındaki taşeron firmada çalışanlarımız bunun ne anlama geldiğini çok daha iyi bilirler. Fakat şunu unutmayalım ki, taşeron uygulamasına karşı mücadele yalnızca taşeron firmada çalışanların mücadelesi değildir. Tam tersine bölünüp, parçalanmayı önlemek için birlikte davranmak gerekmektedir. Taşeron işçileri herşeyden önce bir araya gelmeli ve çalıştıkları fabrikadaki sendikaya üye olmalı, kadrolu işçiler de onları fiili olarak desteklemelidirler. Hakkımızı birlikte olursak alacağımızı bilmek durumundayız.

Köyle/toprakla bağlarımız

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org/>
Bir çoğumuz köydeki işlerden ve

koşulların ağırlığından bunalıp fabrikaya girmişizdir. Burada bizleri bekleyen ne olmuştur? Daha rahat bir yaşam mı? Daha insani ilişkiler mi? Hayır. Tam tersine şef baskısı, atılma korkusu, bölünmüş, parçalanmış bir yaşam.

Aldığımız ücret yetmediği için, bu sefer tatillerimizi de yine köyde çalışarak geçirmeye başlarız. Köyle fabrika arasında mekik dokuruz. Köyden ek gelir sağlamaya çalışırız. Günler bu şekilde, gençliğimiz su gibi akıp geçer. Zaten çoğumuzun fabrikaya geliş nedeni de toprağın hepimize yetmediğidir. Basit bir iş bölümü yaparız. Toprağı kardeşimizin birine bırakarak, kendimiz soluğu fabrikanın kapısında alırız. Biz şu anda topraktan edineceğimiz yan bir gelirle biraz nefes alabiliriz belki. Peki çocuklarımızın, bizden sonra gelecek kuşağın aynı şans olacak mı? Buna bizden daha önce fabrikaya girmiş, daha yaşlı tanıdıklarımız iyi örnekler oluştururlar. Ne demektir bu? Toprakla bağı kalmamış, yani yaşantısını fabrikadan aldığıyla sürdürüyor demektir. O halde "bana ne, benim için sigorta önemli, diğer şeyler önemli değil. Ben daha az parayla da geçinebilirim" mantığını bırakalım. Kaldı ki, elimizden sigorta hakkı da alınmaya çalışılmaktadır. SSK tasfiye edilmeye çalışılmakta; kazada, hastalıkta, yaşlılıkta güvencemiz diyebileceğimiz bir hakkımız da gasp edilmek istenmektedir. O zaman bana ne demek yerine, yapmamız gereken tek bir şey var. Bunlara geçit vermemek için mücadeleye atılmak.

Askerlik ve kirli savaş gerçeği

Gençlerimizin bir çoğu askerliğini Kürt illerinde, savaşın içinde yapmaktadır. Bütün yaşadıkları yetmezmiş gibi bir de bu kirli savaşta taraf olarak insanlığından çıkmakta, gençliğinin baharında psikolojik olarak binişleri çatır çatır yaşamaktadır. Belki bir çoğumuz orada sürekli bize pompalanan

ırkçı ideolojinin etkisiyle vatanımız için savaştığımızı, bunun bir ayrıcalık olduğunu, hatta dödüğümüzde orada askerlik yaptığımız için kolay iş bulacağımızı vb. düşünebiliriz. Fakat hiç düşündük mü? Orada askerlik yapanların hep bizim gibi işçi, emekçi, köylü yoksulların çocukları olduğunu. Peki patronlar ve onların çocukları nerede idi? Hiç onlardan birini bile gördük mü orada? Biz sözüm ona vatan için savaşıırken, onlar tatil yapıyorlardı. Onlar en lüks otellerin salonlarında içki içmek, dansetmek, eğlenmekle meşguldü. Ya da bizi daha fazla nasıl sömürürüz eğitimini alıyorlardı. O zaman şimdi daha iyi düşünmemiz gerekiyor. Bize biçilmeye çalışılan role, yani onların adamı olmaya, ispiyonculuğa, zamanı geldiğinde grev, direniş kırıncısı olmaya karşı çıkalım. Bu oyuna gelmeyelim.

İşyeri komitelerinde örgütlenelim

Biraz daha yaşlı olanlarımız, daha eski işçiler şunu çok iyi bilirler. Girdiklerinde bir bölüm olan fabrikaya, yeni bölümler eklendi. Büyüdükçe büyüdü. Bizim emeğimizle, alınterimizle dev gibi tesisler haline geldiler. Patronlarımız karlarına kar, mallarına mal kattılar. Peki bizim neyimiz var. Bunca sene çalıştık kanımızdan kan, canımızdan can kattık. Dönüp baktığımızda ne görüyoruz? Neye sahip olmuşuz? Bırakalım sahip olmayı nasıl yaşıyoruz? Ay başına nasıl çıkarımın, çocuklarımızı nasıl okuturumun, taksitlerimi nasıl öderimin hesabını yapıp bunalдықça, bunalmışız. Daha fazla çalışmalıyım, daha fazla kazanmalıyım deyip, daha fazla kendimizden vermişiz. İşte tablo bu. Artık bu tablonun değişmesi gerekiyor. Değişmeli başka yolu yok.

Ne yapacağız? ÖRGÜTLENECEĞİZ! Güç Örgütlülüktedir! İş yerlerimizde güvendiğimiz arkadaşlarımızdan başlayarak bir işyeri komitesi

oluşturacağız. Sorunlarımızı çözebilmek için bu komite aracılığıyla diğer arkadaşlarımıza ulaşacağız. Eğer işyerimizde sendika yoksa sendika getireceğiz. Eğer sendika varsa da bunları kendi öz örgütlülüklerimiz haline getireceğiz.

Sendikalarımıza sahip çıkalım

Sendikaların bugünkü haliyle, olup olmaması bir şeyi değiştirmiyor. Biz her toplu sözleşme döneminde satılırız. Sendikacılar patronla kol kola girer, bize karşı olurlar. Kapalı kapılar arkasında bizleri pazarlarlar. Bizim sorunlarımıza sahip çıkmazlar. Hatta biz kendi sorunlarımıza sahip çıkmaya başladığımızda bizleri işten atırırlar. Temsilcilerimizi bile biz seçmeyiz. Kendileri, kendilerine en yakın olanları belirleyip, temsilcileriniz bunlar derler vb. vb... O halde ne yapacağız? Sendikalarımızı onlara mı bırakacağız? Yoksa sendikalarımıza sahip çıkıp bu gidişi değiştirecek miyiz?

Sendikalar işçi sınıfının yüzyılları bulan mücadelesinin sonucu, kanla, canla bedeller ödenerek kazanılmış mücadele örgütleridir. İşçi sınıfı hareketinde kazanılmış birer mevzidirler. İnsanca yaşam mücadelesinde, sömürünün sınırlandırılmasında en önemli araçlardan biridir. Türkiye işçi sınıfı tarihinde onurlu işçiler örgütlerine sahip çıkmak için canlarını ortaya koymaktan çekinmemişlerdir. 15-16 Haziran direnişinden söz ediyoruz.

Yüzbinlerce işçi bu uğurda can bedeli kavgaya atılmış, hapis yatmış, bize önemli deneyimler ve şanlı bir tarih bırakmışlardır. Bize de bugün sendikalarımıza yeniden sahip çıkmak ve bu can bedeli kazanılmış mevzileri sermaye sınıfına terketmemek düşmektedir.

Biran önce, hiç zaman kaybetmeden, güvendiğimiz arkadaşlarımızla bir araya gelmeli ve örgütlenmemizin temel taşını oluşturmalıyız.

İşyeri komitemizi oluşturarak örgütlenmeye başlamalıyız. Temsilcilerden başlayarak işe girişmeliyiz. Yani temsilcilerimizi biz seçmeliyiz. Bu bizim en doğal hakkımız. Bunun için toplantılar düzenlemeli ve temsilcilerimizi seçmek istediğimizi sendikalara iletmeliyiz. Bu çalışmalar esnasında işyeri komitemizi daha da sağlamlaştırmalıyız. Bundan sonra hiçbir dönemde bize rağmen, bizim haberimiz olmadan ve bizim onayımız olmadan karar verememelidirler. Bundan sonraki

dönemde işverenle yapılan görüşmelere mutlaka bizim işyeri temsilcilerimiz ve komitemiz katılmalıdır. Temsilcilerin bizi temsil edebilmesi için ise işyerinde sürekli örgütlülüğümüzün olması, işyeri komitemizin olması ise olmazsa olmaz koşuldur. Örgütlülüğümüzü kaybettiğimizde, kavgayı da kaybedeceğimizi bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım.

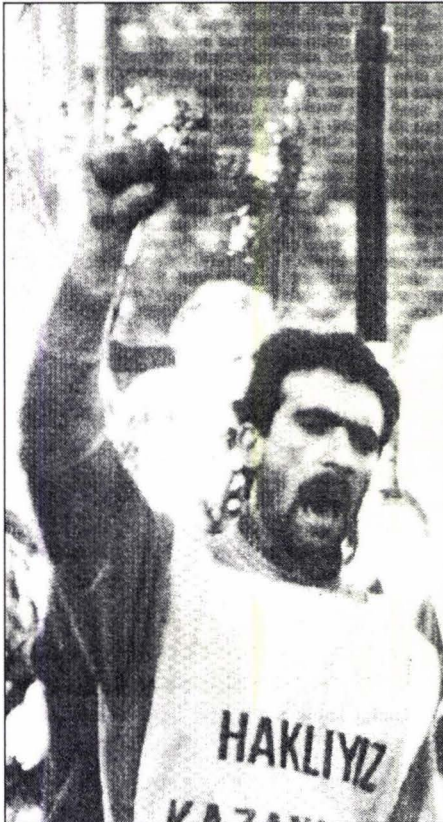
Evet sendikalar bizi temsil etmiyor ama biz de sendikalarımıza sapip çıkmıyoruz. Sendikalar aklımıza toplu sözleşme dönemlerinde, o da yalnızca ücretlerimizi ne kadar zam yapılacak diye aklımıza gelir. Sendikalar yalnızca ücret pazarlığı yapan örgütler değildir. Sömürüye karşı, sömürünün sınırlandırılması için mücadele veren, vermesi gereken örgütlerdir aynı zamanda. Bizim sorunlarımız bu ücretli kölelik düzeni sürdükçe son bulmayacaktır. Aslolan buna son vermenin mücadelesine de atılabilmektir. Sendikalarımızı da bu mücadelede birer araç olarak kullanabilmek gerekir aynı zamanda.

Tekstil İşçileri Kurultayı'na katılım

Tekstil işçileri olarak; insanca çalışma ve yaşam koşulları için, sömürüyü bir parça sınırlamak için çıktığımız yolda yalnız değiliz. Diğer bölgelerdeki işçi kardeşlerimiz de, sorunlara sahip çıkmak ve çözüm bulabilmek amacıyla mücadele bayrağını yükseltiyorlar. Sorunlarımıza

sahip çıkmak, bunun mücadelesini vermek, deneyimleri ve mücadeleyi ortaklaştırabilmek için bir süredir çalışmaları süren Tekstil İşçileri Kurultayı'ndan söz ediyoruz. Mücadelenin yol ve yöntemlerinin tartışıldığı, sağlanacak açıklıkla mücadeleyi yükseltecek bir işçi platformundan söz ediyoruz. Öyleyse Çorlu Tekstil İşçileri'de bu platformda yerlerini almalı kendi deneyimlerini de

platforma taşıyarak kurultayı güçlendirmelidir. Bugünden bunun çalışmalarına başlayarak, kendi bölgelerinde kurultayın hazırlık toplantılarını yapmalı, bir kurultay hazırlık komitesi oluşturarak, hem tek işyerlerindeki mücadelelerini buradan alacağı güçle örmeli, hem de işyerlerini buraya taşıyarak kurultayın çalışmalarını güçlendirmelidir. Öyleyse, haydi örgütlenmeye, mücadele bayrağını yükseltmeye...

Kazanmak İçin Örgütlenmeye, Birleşik Militan Mücadeleye!

Gedikpaşa işçisinin önünde yakıcı bir sorun var: Tarihi Gedikpaşa'nın boşaltılması. Belediyenin vermiş olduğu süreye göre, boşaltma bu senenin sonunda başlıyor. Tabi bunu hep beraber göreceğiz.

Yeni süreç: İkitelli

Gedikpaşa işçisi İkitelli'ye sıcak bakmıyor. Nedeni ise; uzak oluşu, araç sorunu olacağı, işyerlerinin talebi karşılayamayacağı vb. vb... Buna karşılık işçiler evlerinin bodrumlarında çalışmayı tercih ediyorlar. Yani eski tas, eski hamam. Gedikpaşa bodrumundan kendi bodrumuna. Peki Gedikpaşa işçisi insanca yaşamayı neden düşünmüyor? Üstelik hepimizin bodrumu olmayabilir. Birileri İkitelli'ye gitmek zorunda. Bu birileri de, istesek de istemesek de çoğunluğumuz olacak. Başka yapacak işimiz olmadığına göre bu böyle.

Gedikpaşa kundura işçisinin düşünmesi gereken "ben kimim" sorusudur. Çok uzun yıllardır sigortasız, sendikasız, hayvanlara bile reva görülmeyen sağlıksız koşullarda çift başı sistemiyle iki ay paralı dört ay açlığa talim ettirilen bizler kimiz?

Dünya işgününün 6 saat olması için çalışırken, hatta bazı ülkeler bunu kabul etmişken, bizleri iş zamanlarında 16 saat çalıştırarak, dört aylık işi bize iki ayda yaptırarak kimler? Bunu bilmeyecek bir şey yok. Modern çağda insanlar kimliklerini sınıfları ile açıklar. Onlar patron, bizleş işçi sınıfıyız. Gedikpaşa kundura işçisi de, kendi sınıfını tanımalı, sınıf mücadelesinde yerini almalıdır. Güç örgütlülüktedir.

Gedikpaşa işçisi İkitelli'ye örgütlü gitmek zorundadır. Gedikpaşa'daki başıbozukluk devam ederse, İkitelli olmuş, evinin bodrumu olmuş farketmez. İşsizlik, açlık, yıkım kundura işçisinin en yakın arkadaşı olmaya devam eder.

Güç örgütlülüktedir. Bizler bunun kolay olacağını söylemiyoruz. Ama imkansız olmadığını söylüyoruz. Yeter ki, birbirimize inanalım. Bir arada iş yapmasını öğrenelim. Tekstil işçisinin mücadelesi bizlere örnek olmalıdır.

Çorlu'dan tekstil işçileri mücadelesi bize örnek olmalıdır. Orada

da binlerce işçi, bizimkine çok benzer koşullarda çalışıyorlardı. Onlarca atölyeye bölünmüş, birbirinin patronu olmak zorunda kalan, sefaleti ise beraber paylaşan binlerce işçi... Onlar bu örgütsüzlüğe dur demek için kolları sıvadılar. Hemen sendikal çalışmaya başlamak için fazla dağınıklardı. Fakat yine de yapılacak şeyler var. Bu önce belki sendika olmazdı ama bunun ilk adımı olabilecek ve işçileri aynı çatı altında birleştirecek bir dernek olabilirdi. Bir dernek kurarak çalışmalara başladılar.

Örgütlenip, birleşik bir mücadelenin kanallarını açıp haklarını kazandılar. Biz neden bunu başarmayalım? O zaman bu durumu değiştirmek için bir an önce örgütlenme araçlarımızı yaratalım. Bu bir dernek olabilir, sokak, cadde, han komiteleri olabilir... Ama bunlara karar verebilmek için bir araya gelmemiz ve tartışmamız gerekiyor. Öyleyse hiç zaman kaybetmeden bir toplantı yapmak için iş başına. Şimdiye kadar başkaları için çalıştık. Şimdi artık insanca çalışmak ve yaşamak için kendimize zaman ayırıp çalışmanın zamanı.

Gedikpaşa işçisi İkitelli sürecinde önüne hedefler koymalı ve bunları olmazsa olmaz tavrı ile hayata geçirmelidir.

Bunların en yakıcılarını şu şekilde sıralayabiliriz.

1- Çift başı sistemi: Bizleri insanlığımızdan çıkaran koşu atı gibi yarıştıran sınıf kardeşlerimizle birbirimize düşüren bu çift sistemi ortadan kaldırılmalı, haftalık sistemine geçilmelidir.

2- 8 Saatlik işgünü: Biz kundura işçileri dönemsel ihtiyaçlara cevap vermeye çalıştığımız için, bir dönem, yemeden içmeden çalışır, dönem bittikten sonra ise işsizlikle karşı karşıya kalırız. Onun için işsiz geçen günlerde aç kalmamak için sabahlara kadar çalışırız. Ayakkabı ihtiyacı biz neden dönem dönem çalışıyoruz. Pekala da işsiz kalmadan günde 8 saatlik bir işgünüyle ihtiyaca cevap verebiliriz. Bu durum ihtiyacın karşılanmasından çok kapitalist sömürü sisteminin doğasından kaynaklanmaktadır.

3- Sigorta, yemek, sağlıksız iş koşulları, meslek hastalıklarında birinci sırayı kaptırmayan kunduracılar artık insan gibi çalışma koşullarında hayatlarını sürdürmelidir.

Bu talepler insanın en doğal hakkıdır. O zaman kazanılmaması için bir sebep yok. Hayatın acımasızlığı Gedikpaşa işçisini kavgaya davet ediyor. O zaman Gedikpaşa işçisi de bu daveti kabul etmeli, sınıf savaşımındaki yerini almalıdır.

Gedikpaşa'dan bir kundura işçisi

Ödenecek Bedel Paylaşılmalı Sınıf Dayanışması Örülmelidir!

Bir süre önce cezaevine konulan kamu çalışanı Mahmut Konuk'la yapılan röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

SYKB: Şu anda cezaevindesiniz. Tutuklanışınızın nedenini ve yaşanan süreci kısaca okuyucularımıza aktarır mısınız?

M. Konuk: 25-26 Aralık 1993'te açılışını Yaşar Kemal'in yaptığı "Demokrasi Kurultayı"nda, ikinci gün bireysel tebliğler bölümünde çıkıp bir konuşma yapmıştım. "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı"nın ne anlama geldiği, ayrılma hakkı, milliyetçilik kavramı, ezen ve ezilen ulus milliyetçilikleri, ideolojik olarak milliyetçilik, siyasal talep olarak milliyetçilik, sınıflı toplumlarda savaş gerçeği, bir olgu olarak emekçilerin savaşa karşı tutumunun ne olması gerektiği, haklı ve haksız savaşlar, Türkiye'deki demokrasinin niteliği kavramları çerçevesinde perspektif sunan bu konuşmamla, anlaşılan Türk devleti çatır çatır çatlayıp, bölünecek duruma gelmiş. Susurluk'taki kazada ölen "kahraman"lardan, Hüseyin KOCADAĞ'ın başında bulunduğu emniyet biriminin hazırladığı tutanaklar ve cımbızlanmış bant kayıt çözümlerine dayanarak hakkımda İstanbul 1. No'lu DGM'de Ağustos 1994'te dava açıldı. 31 Aralık 1995'te sonuçlanan davanın kararı 17 Ocak 1996'da tebliğ edildi. Şubat '96'da başvurduğumuz temyizden de Mart '97'de onaylanmış olarak çıktı. Düşüncelerimi ifade etmenin bedeli 1 yıl hapis, 100 milyon TL'de para cezası olarak fatura edildi. Haziran '97'de bana gelip yatmam için davetiye çıkartıldı. CMUK'un 400. maddesine göre 4 ay erteleme aldıktan sonra 21 Ekim '97'de cezaevine girdim.

SYKB: Son dönemde sermaye devletinin yeni bir eğilimini gözlemleyebiliyoruz. Sendikalarda ve demokratik kitle örgütlerinde öne çıkmış ilericiler, devrimciler devlet tarafından giderek daha sistemli bir biçimde hedef alınıyor. Devletin bu politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

M. Konuk: Aslında devletin kitle örgütlerindeki direngen, öncü unsurlara, sınıf bilinçli emekçi önderlerine, iktidar perspektifine sahip muhalif düşünce sahiplerine

yönelmesi yeni değil. Önce sürgünlerle bu unsurları kitlelerden, bulundukları zeminden izole etmeyi denediler. Daha sonra çoğu Kürdistan'da olmak üzere onlarca emekçiyi katlettiler. Necati Aydın'lar, Ayşenur Şimşek'ler, İkrâm Mihyaz'lar bu cinayetlerde yitirdiğimiz değerlerin çarpıcı örnekleri. Son dönemlerde bu saldırıların daha da artması devletin bu yöneliminin değişmediğini gösteriyor. Devletin bu saldırılardaki temel amacı toplumsal muhalefeti ezmek, direnme odaklarını kurutmak, direngen unsurlardan temizlediği kitle örgütlerini de adım adım teslim alarak devletin denetimi altına sokmak, daha sonra bertaraf etmektir. Sistemin içine düştüğü kriz derinleştikçe saldırıları da artıyor. Örneğin Eğitim-Sen Antalya Şb. yöneticilerine olduğu gibi, basın açıklamalarını da hapisle cezalandırıyorlar. Birçok kişiye de cezalar verip erteleyerek onların geleceğini ipotek altına almaya, mücadeleden uzaklaştırmaya çalışıyorlar.

SYKB: Saldırının bu biçimi karşısında işçi ve emekçiler neler yapabilir?

M. Konuk: Devlet bu saldırılarında esas olarak önce etrafını boşaltıp "tehlikeli kişi" pozisyonuna düşürüp yalnızlaştırmaya çalışarak, hedefini küçülterek amacına ulaşmaya çalışıyor. Bu konuda da sınıf içerisindeki zaaflardan yararlanıyor. Bireysel ve grupsal hesaplar, rekabetçilik, küçük hesaplar, vurdumduymazlık, nemelazımcılık, tembellik, duyarsızlık, korkaklık, bireysel kaygılar vb. nedenlerle sınıf dayanışmasının zayıflaması egemenlerin işini kolaylaştırıyor. Devletin bu saldırıları karşısında sınıf dayanışmasını örmeli, bunu engelleyen zaaflarımızı aşmalı, sınıf dayanışmasının ideolojik, örgütsel ve pratik gereklerini yerine getirmeliyiz. Kısaca o çokça dile getirilen sloganın "susma, sustukça sıra sana gelecek" şiarını bilince çıkarıp, pratik gereklerini yerine getirmeliyiz. Kongo'da zenci Mau Mau örgütü üyeleri, 100 kişiyle bir sömürgeciyi öldüreceklerse her birinin en az birer yumruk vurma zorunluluğu vardı. Böylece hem ödenecek bedel paylaşıyor, hem de sömürgecilerin yönelecekleri hedef büyütlüyordu. Bedel ödemeden de sömürü ve soygun düzeninin egemenlerin iyi niyetiyle veya "iktidar perspektifine" değışebileceğini, emeğin ve

ezilenlerin eşitlik ve özgürlük dünyasına ulaşabileceğini ummak ise eğer boş hayaller değilse egemen sınıfların kitleleri mücadeleden kaçırmaya, sınıfın beynini dumura uğratmaya hizmet eden bir ideolojik manipölasyondan başka birşey değildir.

SYKB: Siz başından bu yana kamu çalışanları hareketi içinde aktif olarak yer almış bir insansınız. Tutuklanmanızla sahip olduğunuz bu kimlik arasında dolaysız bir bağ var. Fakat buna rağmen KESK yönetiminden ve bağlı sendika genel merkezlerinden tutuklanmanıza karşı anlamlı bir ses yükseltilmiş değil. Daha önce de benzer örneklerinin yaşandığı bu tutumun nedeni sizce ne olabilir?

M. Konuk: Sınıf dayanışmasının örülmesindeki engellerle ilgili olarak yukarıda sayılan faktörlere ek olarak, KESK'e ve birçok sendikaya egemen olan anlayışların sendikal mücadeleye bakış açısı, sınıflar mücadelesine nasıl yaklaştığı, sisteme karşı duruşları onların bu konudaki tutumunu da belirliyor. Fiili ve meşru mücadele anlayışı yerine, giderek "yasalcı" bir zemine kayan; sendikal mücadeleyi ekonomik mücadeleyle, en fazla işçi-işveren ilişkileri alanıyla sınırlı gören; ekonomi-siyaset, ekonomik mücadele-siyasal mücadele ayrımlarını mekanik ve mutlak olarak algılayan; sendikal mücadeleyi emeğin ve ezilenlerin özgürlük mücadelesinden, bir bütün olarak toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı düşünen; dahası aslında sistemi değiştirmek gibi bir kaygısı olmayan, sistem içinde kırıntılarla yetinmeyi esas alan bu anlayışların temsilcileri sistemin bu yönlü saldırılarına yanıt vermeye hem cesaret edemiyor, hem de bunu kendi "görev alanı" içinde görmüyor. Temel nedenlerden biri de düzenin ideolojik hegemonyası altında olmak, düzenden ideolojik olarak bir kopuş yaşamamalarıdır. 28 Eylül'de Edirne'li kamu emekçilerinin, benim ve İlknur Birol'un cezaları özneline düşünce özgürlüğü konusunda neden birşey yapmadığı sorusuna, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem; "Mahkeme karar vermiş, Yargıtay'da onaylamış, artık bizim yapabileceğimiz birşey yok ki. Bir de o toplantı (Demokrasi Kurultayı) KESK'ten önce yapılmış, o toplantıdan çıkmış bir toplantı değildi..."

yanıtını veriyor. Düşünebiliyor musunuz? Sistemin bütün kurumlarıyla çürümüşlüğüne bu kadar su yüzüne çıktığı, yargının bağımsızlığını sistemin kendisinin iddia edemediği, mahkeme başkanlarının; "Ölenler zaten suçluydu, öldürmekten yargıladıklarımız ise şerefli, mümtaz Türk polisleridir, ben elbette şerefli mümtaz Türk polisinden (ölenden değil öldüren) tarafım" dediği ve bunun olağan karşılandığı bir dönemde Siyami Bey hala sistemin hukuk kurumlarını sistemden ayırmış gibi düşünüyor. Bulutların üstünden yere indirmeye kıyamıyor. İkinci söyledikleri ise "görevcilik" anlayışının ve mücadeleden kaçmanın tipik gerekçeleri olmanın yanında düpedüz demagoji idi. "Demokrasi Kurultayı" yapıldığında KESK henüz yoktu, KÇSKK da yoktu. Kamu Çalışanları Platform örgütü olan KÇSP vardı. KÇSP dönem sözcüsü "Vijdan Hanım"dan da, "sendikasıdan" da bir dayanışma görmedim. Hukuk kurumlarını egemen sınıflardan, sistemden ayrı düşünmek tam bir aymazlık ve sistemden kopmamanın, sistemle ideolojik bağlılığın göstergesi. Ne yazık ki, kamu çalışanlarının önemli bir kesimi hala bu anlayışların etkisi altında bulunuyorlar. O nedenle Tüm-Haber-Sen'in kapatılmasında da, birçok idari ve ceza ve sürgün kararının onaylanmasında da hukuk kurumlarının teşhirine yönelmedi, sınıf mücadelesi bu alana da taşırılamadı. En fazla; "İdarenin yargıya baskı yapmaması, yargıya müdahale etmemesi" yönünde talepler dile getirildi. Bu anlayış da yargının sistem içindeki yerinin kavranmasını zorlaştırıyor, emekçilerin bilincini bulandırıyor. Bir de kamu emekçileri hareketi içinde çok hızlı bir yozlaşma ve yabancılaşıma süreci yaşanıyor. Dışediş bir militan mücadeleyle ortaya çıkan Kamu Emekçileri Sendikaları; "kurumsallaşıma" adı altında bürokratik yapılara büründükçe, kariyerizm vb. hastalıklar da su yüzüne çıktı. Emeğin ve ezilenlerin değerlerine, dayanışma ruhuna yabancılaşıma sürecine girildi. Dünyen en ufak bir saldırıda sokaklara dökülen, slogan atan-attıran, polisle dövüşen, en ucuz otobüs bileti parasını dayanışmayla denkleştiren militanlarının çoğu bugün kravatlı, takım elbiseli-tayyörlü, çantalı, lüks firmalarla, uçaklarla seyahat eden "sayın başkan"larına dönüştü.

Bunlardan devrimci bir ateşin, dayanışma ruhunun çıkmasını beklememek gerekir. Dayanışma mesajları daha çok taban örgütlülüklerinden, örneğin Hatay Şubeler Platformu'ndan vb. geliyor. İHD İstanbul Şubesi, Altı Nokta Körler Derneği ve bazı Sanatçı-aydınların girişimleri bile KESK yöneticilerini kıpırdatmaya yetmiyor.

SYKB: Kamu Çalışanları hareketi içinde önemli bir kesim KESK'in kurulmasından bu yana ortaya koyduğu mücadele pratiğini onaylamıyor. KESK'in harekete dayattığı reformist, uzlaşmacı çizgiyi aşan devrimci bir duruşun ve mücadele hattının bugünkü pratik gerekleri sizce neler olabilir?

M. Konuk: Biraz geriye gidip KESK'in oluşum sürecine bakarak, KESK'in kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinin doğal gelişim seyrinde, mücadelenin geline aşamadaki ihtiyaçlarının bir sonucu mu olduğu, yoksa devletin bir muhatap bulma arayışının etkisinde mi ortaya çıktığı sorusunun yanıtını biraz tartışmalıyız. Fiili ve meşru mücadele anlayışı yerine “yasalcı” eğilim bu dönemde biraz ağırlık kazanmaya başladı ve sanırım kamu emekçilerinin örgütsel gelişmesinin doğal ihtiyaçları yerine devletin muhatap arayışına endeksli çabalar etkili oldu. “Kurumsallaşalım, sendika gibi sendika olalım” söylemleri arasında sınıf içinde iktidar adacıkları oluşturma hesapları içine giren geleneksel çevrelerin faydacı, araççı yaklaşımları ve pazarlıkları da devreye girince bugünkü bürokratik yapı ortaya çıktı. Bürokratik yapılar ise sınıftan kopmanın, bozuşmanın, sınıfa yabancılaşmanın en kolay yeşerdiği aygıtlardır. Oysa kamu emekçileri sendikal hareketi militan çıkışını işyeri örgütlülükleri üzerinden yaratmıştı. Şube ve merkezi platformlar üzerinde de işyeri örgütlülüklerinin devrimci dinamizmi etkili olduğu ölçüde devrimci fikirler de reformist ve uzlaşmacı eğilimlerle çarpışa çarpışa kitleleri sararak harekete damgasını vuruyordu. Dolayısıyla merkezi bürokratik yapısıyla KESK daha kuruluşunda kamu emekçileri sendikal hareketinden bir sapmayı, karar mekanizmalarının oluşturulması anlamında bir sapmayı içinde taşıyor. Şüphesiz ki temel sorun sendikal mücadelenin nasıl ele alındığı sorunu, yani perspektif sorunudur. Sendikal mücadeleyi günlük çıkarlar ve yasal sınırlar içinde, sistem içinde bazı kırıntılar elde etme aracı olarak mı, yoksa güncel talepleri sınıfın tarihsel çıkarlarıyla bütünleştiren, her türlü sömürü ilişkisinin ortadan kaldırıldığı bir toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak mı görüldüğü temel sorundur. Ancak sınıfın sürekli olarak kendi

değerlerini üretmesi, kendini geleceğe bu değerler ve idealler üzerinden taşıyabilmesi ve sınıfın karar mekanizmalarında doğrudan inisiyatif kurabildiği yapılarla çok yakın ilişkilidir. Sendikaların işçi sınıfının (ve onun bir parçası olan kamu emekçilerinin) öz örgütü olarak kalması, sınıfın bütün bir mücadele süreci boyunca bu yapılar üzerinde inisiyatif ve denetim kurmasına bağlıdır. Nasıl ki burjuva parlamentosu ve burjuva devlet aygıtı işçi sınıfının iktidarı için kullanılamaz ise işçi sınıfı bu aygıtları parçalamak ve yerine kendi iktidar aygıtlarını geçirmek zorunda ise bürokratik sendikal yapılar da işçi sınıfının mücadele araçları olamaz. Rusya'da Sovyetler, işçi sınıfının mücadele ve daha sonra iktidarı ele alma, kendi iktidarını kurma araçları oldular. İtalya'da İşçi Konseyleri yine sınıfın ürettiği mücadele araçları oldular. Türkiye'de de işyeri komite ve konseyleri, bazı yerlerde direniş veya grev komiteleri sınıfın şu veya bu şekilde devrimci bir dinamizm yaratabildiği aşağı yukarı bütün hareketlerde ortaya çıkan yapılar oldular. Türk-İş'te bile zaman zaman bu bürokratik aygıt harekete geçmek zorunda bırakan, sınıfın nispeten doğrudan etkide bulunduğu şubeler platformu gibi yapılar oldular. Bu anlamda ilk bakışta farkedilmese bile (KESK'e egemen olan reformist-uzlaşmacı çizgi ve “yasalcı” anlayışların yanında) aslında KESK'in sorunu da biraz yapısalıdır. KESK'e sınıf çizgisinin egemen kılınması yürütülecek ideolojik-pratik mücadele bu açıdan da yüklenmeyi gerektiren bir önem taşımaktadır. Özcesi günümüzdeki dönemde KESK'e işyeri örgütlülükleri üzerinden yüklenmek gerekir. Buradan da işçi emekçi temsilcilerinden oluşan il meclisleri gibi yapılar üzerinden sınıfın ideolojik-politik-örgütsel inisiyatifi KESK'e de taşınabilir. Öte yandan işçi sendikaları için de, KESK için de sendikal hareketi düzenin kanalları içinde tüketen temel sorun kesimsel çıkarlara saplanıp kalmak, mücadeleyi emeğin ve ezilenlerin özgürlük ve eşitlik mücadelesiyle bütünleştirememektir. Sisteme karşı mücadelenin bütünleştirileceği en uygun zeminler direniş alanlarıdır. İçinden geçtiğimiz dönemde GİNTEM, RESLAN, TIBSET gibi direniş alanlarında KESK'ten ciddi bir dayanışma göremedik. Kamu emekçilerinin kendi sorunları eksenindeki mücadeleyle birlikte işçi sınıfının bütün direniş mevzileriyle sıcak dayanışma içine girmek; direnişlerin başarısı için de, sınıf hareketinin bütünleşmesi için de zorunludur. Öte yandan yaşadığımız coğrafyada bütün sıcaklığı ile kendini dayatan bir ulusal sorun var. Kürt halkının ulusal ve toplumsal sorunları, ulusal ve toplumsal mücadeleleri ile Türk egemenlerinin

Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci, kirli ve haksız savaş, Türkiye'de de bütün toplumsal gelişmeleri derinden etkileyen temel bir faktör olmaya devam etmektedir. Bu savaşa karşı duyarsız kalmak veya göstermelik “barış” etkinlikleriyle “barış hemen şimdi” söylemleriyle sınırlı kalmak sınıf hareketini sömürgeci burjuva devlet aygıtı karşısında kötürümleştirir. Sömürgeci haksız savaşın maddi ve insani kayıplarını, sömürgeci burjuva devlet aygıtının kendini re-organize ettiği, tahkim ettiği, toplumu arkasına aldığı bir propaganda aracı olmaktan çıkarmak, burjuva devlet aygıtına karşı mücadelenin bir aracına dönüştürmek, haksız savaşın cephe gerisini boşaltmak, bu alanları da haksız savaşa karşı bir cephe haline dönüştürmek gerekir. Bu açıdan KESK içinde ve dışında UKKTH, Milliyetçilik, ezen ve ezilen ulus milliyetçilikleri, savaş olgusu, haklı ve haksız savaş kavramları ekseninde ciddi bir ideolojik mücadeleye, resmi ideolojinin etkisini kırarak politik-pratik mücadelelere ihtiyaç vardır. Sınıf hareketini ezilen ulus ve halklardan yana pozitif ayrımcılık gözetken bir enternasyonalist çizgiye oturtmak gerekir.

SYKB: KESK'in önümüzdeki döneme ilişkin açıkladığı yeni “eylem takvimi” hakkında neler söyleyebilirsiniz?

M. Konuk: Söylemde karşı duruyormuş gibi görünse de özünde 8 yıllık eğitim tartışması ekseninde devletin laik-antilaik çatışması çerçevesinde kendini tahkim etmesinin gölgesinde hareketsiz kalan, 55. hükümetin “demokratikleşme” söylemlerinden medet uman, beklentiye giren, kitleleri de bu beklentilerden çıkaracak bir tutuma giremeyen KESK'in nihayet bir eylem takvimi çıkarmış olması olumlu bir gelişmedir. Ancak kitlelere inançsızlıktan, perspektifsizlik ve programsızlıktan kaynaklanan ikircikli tavır ve zaafılar da hemen beraberinde su yüzüne çıktı. Örneğin Eğitim-Sen yöneticileri vizite mi-iş bırakma mı tartışması yapıyorlar. Belli ki bir iradi müdahaleyle pratik mücadeleyi örgütleyerek kitlelerin kendi öz deneyimlerinin derslerini de bilinci çıkarıp kitlelerin önünü açmak yerine şu andaki durgunluğa bakarak kitlelerdeki geri bilince dayanıyorlar. Tabi bol keseden desteksiz atıp da kitlelerin eylemin öncüsü ve öznesi haline geldiği pratik araçları (işyeri toplantıları, grev komiteleri, propaganda araç ve gereçleri vb.) üretmeyenler de en azından bunlar kadar başarısızlık üretirler. Öte yandan eylemin halihazırdaki temel yönelimi %30'luk maaş zammına tepki ve “sendikal” (işçi-işveren alanıyla sınırlı) talepler ekseninde. Denilebilir ki mücadelenin seyrinde diğer

sorunlar (özelleştirmeler, sendikasılaştırılmalar, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü, işkenceler, kayıplar, bütün hak ihlalleri, kirli savaş vb.) da propaganda ve ajitasyon içinde dillendirilir. Ancak burjuva devlet aygıtının parlamento, idari yapı, yargı vb. bütün kurumlarıyla çürüyüp kokuştugu kitleler nezdinde de teşhir olduğu bir ortamda soframızdan alınan ekmeğe, tanınmayan, gaspedilen sendikal haklarımız, örgütlülüğümüze yönelik saldırılarla, kontrgerilla cumhuriyetinin kendini tahkim ettiği yeni militarist-oligarşik yapı, Kürt halkının başına yağdırılan bombalar, boğma telleri, suikast silahları, haksız savaş için cepheye sürülen yoksul halk çocuklarının kanı ve canı vb. arasındaki ilişkiyi doğru bir temelde bugünden kurmayan bir eylemin hem toplumsal dinamiklerde yeterli yankıyı bulması, kitleleri saran maddi bir güce dönüşmesi beklenemez; hem de sonuç alıcı olamaz. Olsa olsa kitlelerdeki öfkeyi boşaltan ve sonu hüsrarla biten bir “eylem” olur. Zaten KESK'in 11 Aralık'tan sonrasını “düşünmemiş” olması da mücadelenin daha ileriye taşınması gibi bir niyetin olmadığını gösteriyor. Bugünkü eylem takviminin en temel zaafı yine eski eylemlerde olduğu gibi 11 Aralık'tan sonrasının tartışılmamış olmasıdır. KESK 1 günlük, hatta 3 günlük, 5 günlük de iş bırakabilir. Ama ondan ötesini de düşünmüyorsa, tartışmıyorsa, tartıştırmıyorsa burjuva devleti bu hamleyi de boşa çıkarabilir. Şüphesiz “yenilgi” veya hüsrarla biten eylemlerin de kitlelerin kendi gücünü sınıadığı, gördüğü, kendi eğitimini sağlayan bir yanı var ve dolayısıyla boşa gitmiş sayılmaz. Ancak, eğer KESK bugüne kadarki mücadele pratiğini tekrarlamaktan öteye geçmek istiyorsa, 11 Aralık'tan sonrasını da tartışmalıdır. Hem de şimdiden. Eylem biçimlerini de bugünkülerini terketmeden, yenileri ile zenginleştirmeli, daha üst boyuta taşırmayı önüne koymalıdır. Biraz ironik kaçabilir ama Mesut Yılmaz'ın “çeteler”den hesap sormak için İtalyan halkının meclisi basmasını örnek gösterdiği, Müjde Ar'ın düşünce özgürlüğü konusunda “tek tek bireyleri kurtarmaya çalışmakla bu iş olmaz, hep birlikte meclisin kapısına dayanıp bu işi çözmeliyiz” dediği bir dönemde, KESK'te örneğin işyeri işgallerinin hiç tartışılmaması, doğrudan siyasal nitelikli grev, dayanışma grevleri vb. nin örgütlenmemesi kafalarda belirli eylem biçimleri konusunda tabuların oluştuğunu düşündürüyor.

SYKB: Teşekkür ederiz.

12.11.1997

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

ABD emperyalizmi yeni bir saldırıya hazırlanıyor

Irak ile ABD arasında patlak veren kriz hızla tırmanmaktadır. Bu kriz tüm Ortadoğu'yu doğrudan ilgilendiren ve uluslararası boyutları olan ciddi bir sorun durumundadır. Burjuva medya özetle “Saddam deli! ABD kararı!” türünden ciddiyetsiz yakıştırmalarla sorunun özünü bulandırıp karartmaktadır. Oysa sorunun birilerinin deliliği ötekilerinin akıllılığı sorunu olmadığı yeterince açıktır.

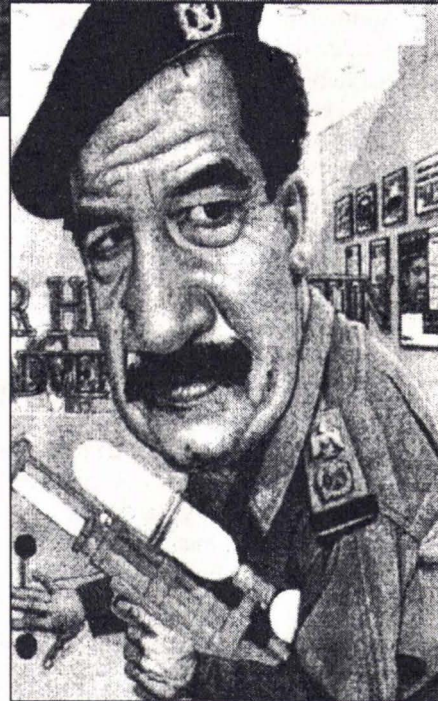
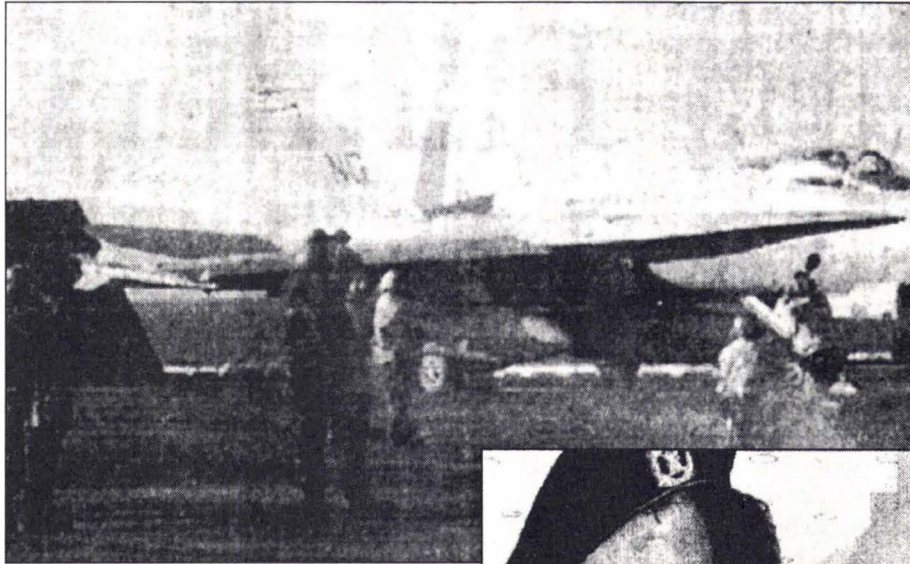
Bu krizde Birleşmiş Milletler örgütü, onun komisyonları, müfettişleri, raporları vb. işin sadece bahanesidir. Sorun tümüyle ABD emperyalizminin saldırgan, hegemonyacı politikasından kaynaklanmaktadır.

Sorunun Irak cephesi

Saddam rejimi Körfez savaşından bu yana Irak'a dayatılan ambargo ve yasakların son bulmasını talep etmektedir. Bu talep Irak halkının en meşru, en doğal hakkıdır ve Saddam rejiminin niteliği ile yakından uzaktan bir ilgisi yoktur, olamaz. Saddam bir diktatördür denilerek, Irak halkına dayatılan yasaklar, yaptırımlar, onun en doğal haklarının ABD emperyalizmi tarafından haydutça ayaklar altına alınması meşru gösterilemez. ABD emperyalizminin dünyada diktatör olmayan hiçbir dostu, yandaşı yoktur. Dolayısıyla gelişmelerin Irak rejiminin karakteri, Saddam'ın diktatörlüğü ile bir ilgisi yoktur.

Irak'ın önünde ambargoyu kırmaya zorlamak ve zorlamanın yaratacağı sonuçlara da katlanmaktan başka çare yoktur. Körfez savaşında Irak yenik düştü ve faturasını fazlasıyla ödedi. Yüzbinlerce insanı katledildi, sanayisi tahrip edildi, savunma sanayisi önemli ölçüde yok edildi, petrol gelirlerine savaş tazminatı olarak el konuldu vb. Bununla yetinilmemekte, Irak halkına çok boyutlu bir ambargo aracılığı ile aynı yaptırımlar dayatılmaktadır. Yani deyim yerinde ise savaş ganimeti adeta bir gelir kaynağına, bir ranta dönüştürülmektedir. Dolayısıyla, Irak yönetiminin önünde iki seçenek kalmaktadır. Ya ABD emperyalizminin köleleştirme politikasına boyun eğmek ya da dişini tırnağına takarak karşı çıkmak. Kuşkusuz burada Irak rejiminin kitleler nezdindeki itibar ihtiyacını da hesaba katmak gerekiyor.

Irak yönetimi ikinci seçeneği, başkaldırıcıyı tercih etmiş bulunuyor. Çünkü Saddam, Kürt halkının celladıdır, ama bir Suudi Arabistan kralı, bir Kuveyt emiri, bir Ürdün kralı da değildir. Irak zengin, dinamik, gelişen ve sanayileşen, yani modernleşen bir toplumdur. Bunda petrol gelirlerinin payı çok büyüktür, ama tek belirleyici faktör değildir. ABD

emperyalizmi dayattığı yaptırım ve yasaklarla bu toplumunun dinamiklerini baltalamakta, tüm zenginliklerine rağmen onu sefalet içinde yaşamaya mahkum etmektedir. Dolayısıyla Irak bu keyfi haksızlığı reddetmekte, karşı çıkmakta ve direnmektedir. Irak'ın tutumunun özeti budur.

Irak halkının bugüne kadar bu yasak ve yaptırımlara maruz kalması, örneğin ilaç ve süt tozu yokluğundan çocuk ölümlerinin çok büyük boyutlar kazanması, insanlık tarihinin sayısız utançlarından birisini oluşturmaktadır. Saddam hedef gösterilerek Irak halkına çile çektirilmektedir. ABD emperyalizminin estirdiği ideolojik-politik terör bu insanlık suçunun makul görülmesine yol açmıştır. Uluslararası cemaat olarak bilinen medeni devletler bu insanlık suçunu canı gönülden onaylamışlardır.

Irak'ın sorunu kader sayıp sineye çekmesi bir çözüm değildir. Vietnam halkını napalm yağmuruna tutan, dünyanın dört bir köşesinde masum insanlara katliamlar tezgahlayan ABİ emperyalizminin barbarlığına boyun eğmektense esaret zincirini en ince yerinde kırmak en onurlu yoldur.

Irak geçmişte ABD emperyalizminin boyunduruğunu bir kaç kez kırmaya yeltendi. Ama uluslararası cemaat her defasında Washington'un barbar tavrını kayıtsız şartsız destekledi, alkış tuttu. Bu kez koşullar biraz değişmiş benziyor. Düne kadar ABD'yi uygun adımlarla takip eden güçler bugün artık onun politikasına şerh koyma ve eleştirme ihtiyacı duymaktadırlar. Başını Çin, Rusya ve Fransa'nın çektiği bazı güçlerin ABD emperyalizminin politikalarına, uluslararası platformlardaki tavrına fırsat buldukça kibar bir biçimde karşı çıkma eğiliminde oldukları açık seçik görülmektedir. Son Güvenlik Konseyi toplantısında, Clinton'un "sert ve net" bir tavır belirlenmesini önermesi, bu güçler bunalımın

yöneticileri değil, onları doğrulamıştır. Bu nedenle ABD'nin Irak'a yönelik son tehditleri Arap halklarının tepkisine yol açmakta, Mısır'da, Ürdün'de, Lübnan'da, Filistin'de Irak yanlısı gösterilere dönüşmektedir. Arap dünyasında hassas bir konuya dönüşen, duyarlılığı artıran Irak sorununda, devletler kendi halkı ile yüzyüze gelmemek için kitle öfkesinin dışa vurulmasını engellemeye çalışmamaktadır. Başka bir ifade ile ABD'nin Irak'a yönelik politikasını savunmak, desteklemek için argümanları tükenmiş bulunmaktadır.

ABD'nin konumu

Son patlak veren kriz ve boyutları Irak açısından ne kadar netse ABD açısından da o kadar karmaşıktır. Saddam ABD'nin Ortadoğu politikasındaki temel direklerinden birisini oluşturmaktadır. Irak'a karşı oluşturulmuş ve rotası çizilmiş saat gibi işleyen bir ABD politikası mevcuttur; şiddet! Bu politikanın sadece Irak'a karşı olduğu söylenemez. Eğer ABD bölgede birilerine gözdağı vermek istiyorsa ya da emperyalist rakiplerine bölgedeki hakimiyetini hatırlatmak gerekiyorsa, bunu rahatlıkla Saddam üzerinden yapabiliyor.

ABD'nin Irak politikasının salt şiddet faktörüne endekslenmiş ve bunun da katı bir norma dönüştürülmüş olması, sonuçta bir çıkmaza dönüşmektedir. Bu nedenle ABD, Saddam'ın krizi derinleştirmesiyle sıkışmış bulunuyor.

Washington krizi bahane ederek hemen askeri bir saldırı düzenlese, bu hangi sonuçlara yol açabilirdi? Birincisi, Arap kitlelerinin tepkisinin boyutlanmasına, bu da istenmeyen sonuçlara neden olabilirdi. Örneğin Ürdün halkı Irak'la dayanışma için güçlü bir biçimde sokağa dökülse, beraberinde pekala kral Hüseyin'e de yönelebilirdi. Bu ABD için büyük bir mevzi kaybı demektir. İkinci olarak, bu katı tavrı ABD'nin konumunu yine hassaslaştırır, Irak'a yönelik politika değişiminin önünü bir dönem için tıkardı. Bundan ise pusuda bekleyen emperyalist rakiplerinden biri faydalanmaya çalışır, İran örneğinde olduğu gibi ambargoyu delmeye yeltenirdi. Örnekleri rahatlıkla çoğaltılabilecek bu ve benzeri kaygılardan dolayı ABD hemen şiddet seçeneğini gündeme getirmedi, hatta krizin muhatabı olmadığını ilan etti. Clinton ilk günlerde sorunu Birleşmiş Milletler ve Irak arasındaki bir sorun olarak tanımladı.

Krizin "politik çözümü"ne gelince. Krizin Saddam'ın inisiyatifi ile gündeme geldiği biliniyor. Eğer ABD soruna politik bir çözüm aramak için

politik çözümünden yana olduklarını açıkladılar. Bu tavrı bir yenilik, mütevazı de olsa bir cüret gösterisi saymak gerekiyor. ABD'nin sert bir çıkışı karşısında bunların bukailemon gibi renk değıştirmeleri güçlü bir olasılık olmakla birlikte, bugün için tutum karşı çıkmak yönündedir.

Irak sorunu konusunda geçmişte göre dikkate alınması gereken ikinci faktör dünya kamouyunun tavrındaki değişimdir. İnsanlar ABD emperyalizminin girişimlerine kuşkuyla bakmakta, Somali'yi örnek göstermektedirler. ABD'nin Irak politikası konusunda da aynı kuşklar ifade edilmektedir. Bu tutum Arap dünyasında daha farklı biçimler kazanmaktadır. Bilindiği gibi Körfez savaşı sırasında Libya gibi nadir örnekler dışında tüm Arap camiası Irak'a karşı oluşturulan koalisyonda aktif olarak yer almıştı. Kitleler dizginlenmiş, Irak halkı ile dayanışmalarına izin verilmemiştir. Bugün Körfez savaşının esas amacının şeytanlaştırılan Saddam rejimini yıkmak değil ABD'nin bölgedeki egemenliğini pekiştirmek olduğu gün gibi ortadadır <https://hantley.org> tarafından görülmektedir. Tarih usak politik

ABD yeni bir Körfez savaşına hazırlanıyor

Türk devleti Ortadoğu'da ABD ve İsrail'le elele

Dünyanın en haydut devleti olan ABD ile Irak arasındaki gerginlik bütün şiddetiyle sürüyor. Görünüşte bir temkinlilikten söz edilse bile, ABD'nin Körfeze yaptığı büyük askeri yığınak, İncirlik hava üssünde yaşanan hummalı hareketlilik ve Irak'ın "vururuz" tehditine karşın U-2 casus uçaklarını Irak hava sahasında uçurma kararlılığında ifadesini bulan provokatif girişim vb., bunların tümü ABD'nin yeni bir Körfez savaşına hazırlanmış olduğunu gösteriyor.

Muhtemel bir yeni Körfez savaşından en çok etkilenenlerin, saldırının boy hedefi olan Irak başta olmak üzere, Türkiye de dahil bölge ülkeleri olacağı açıktır. Tüm bölge ülkeleri, dolaylı ya da dolaysız olarak, tüm Ortadoğu'yu yangın yerine çevirecek böylesi bir savaşın şu ya da bu cephesinde yer almak zorunda kalacaklardır. Fakat özellikle de Türkiye ve İsrail bu durumdan kaçınmayacak ülkelerin başında yer alacaktır.

Türkiye: Ortadoğu'da 40 yıllık bekçi

Varlığını ve egemenliğini emperyalizme, somutta da ABD emperyalizmine borçlu olan işbirlikçi Türk burjuvazisi, '91'deki Körfez Savaşı'nın daha ilk gününden itibaren ve savaşın tüm seyri boyunca tereddütsüz bir biçimde ABD'nin yanında yer almıştı. Onunla tam bir uyum içinde olmuş ve ABD'nin çıkarları ve ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, neye mal olacağına aldırmadan, ona uygun davranmıştı. Komşu Irak halkını açlığa mahkum eden ambargoya aktif olarak katılmış, dahası işi çocuklar için süt, hastalar için ilaç vermeyi reddedecek denli insanlık dışı bir sınıra varmıştı. ABD'nin tüm bir bölgeyi askeri abluka altına almasına destek vermiş, Türkiye topraklarını ABD için bir savaş üssü haline getirmişti. Sürekli biçimde savaş kışkırtıcılığı yapmış ve savaşa doğrudan katılmak için yoğun çaba harcamıştı. Öyle ki, dönemin Cumhurbaşkanı Özal Türkiye tarihinde ilk kez gerçekleşen bir uygulamaya başlamış, savaşa doğrudan katılmaya karşı çıktığı için dönemin Genelkurmay Başkanı Necdet Öztoran'u görevinden uzaklaştırmıştı.

Gerici burjuva muhalefet, Türk burjuvazisinin o zamanki bu uşak ve savaş kışkırtıcı tutumunu Özal'ın dargörüşlü, hesapsız ve maceracı icraatı olarak göstermeye çalışmıştı. Ne var ki bunun gerçekle bir ilgisi yoktu. Emperyalizme köpekçe bir sadakat, ABD'nin Ortadoğu'daki yaşamsal çıkarlarına bekçilik yapmak ve bu çerçevede maceracı bir takım hevesler içinde olmak öteden beri Türk devletinin geleneksel politikasıydı.

Gittikçe ağırlaşan iktisadi sorunlar; Zonguldak madenci yürüyüşüyle rahatsız edici boyutlar kazanan işçi hareketi; devleti acz içinde bırakan Kürt halk hareketi; yaşam koşulları iyice dayanılmaz hale gelen ve her türden hak yoksunluğunu yaşayan emekçi yığınların giderek eyleme dönüşen hoşnutsuzluğu; nihayet parlamentodaki bunalım ve yönetememe krizi -tüm bu sorunlar Türk burjuvazisini bunalıma sürmüştü. Özetle, Türk burjuvazisi dışarıda da rahat

dahi şaşırtan bir ataklıkla Körfez Savaşı'na destek vermekte bulmuştu. Bu yolla iç sorunlarının üzerini örtmeyi, hiç değilse bir süre için geri plana itmeyi amaçlıyordu. Bu aynı yolla emperyalizme tam bağlılığını da kanıtlayacak, bunu en iyi biçimde gerçekleştirdiği ölçüde de kendi geleceğini güvenceye alacaktı.

Öte yandan Türk burjuvazisi ek kazançlar peşindeydi. Yıllardır "tarihsel hak" iddiasında bulunduğu Musul ve Kerkük üzerinde düş kuruyordu. Emperyalizme köpekçe sadakatini sergilediği ölçüde bu düşünüyü gerçekleştireceğini umuyordu. Kendisini doğrudan ilgilendirmeyen bir bunalıma hem de en ön safta bulaşmasının bir nedeni de buydu.

Bu arada krizi normal zamanlarda baş vuramayacağı bir takım icraatlara başvurunun bir vesilesi haline getirdi. Önce sendika bürokrasisinin ihanetini arkasına alarak Zonguldak madenci yürüyüşünü durdurdu. Ardından grevleri yasakladı. Bunları peşpeşe yapılan zamlar, sosyalist basına dönük saldırılar ve "savaş hali" kılıfı altında Kürt halkına dönük baskı, sindirme, sürgün ve katliamlar tamamladı.

Türk burjuvazisinin Körfez Savaşı sırasındaki tutumunun gerisinde işte bu nesnel ihtiyaçlar ve hesaplar vardı. Hem Özal ve hem de dönemin hükümeti tümüyle tekkelci burjuvazisinin bu ihtiyaç ve hesapları doğrultusunda hareket etmişlerdi. Özal'ın Türk burjuvazisinin Körfez Savaşı sırasındaki tutumuna katkısı ise, yalnızca onu pervasız biçimde gerçekleştirmekten ibaretti.

TC ABD'ye mahkumdur

Körfez savaşından bu yana Türkiye'nin iktisadi ve sosyal sorunları daha da ağırlaşmıştır. Sermaye düzeni tam bir çürüme ve kokuşmanın içindedir. Devlet çeteleşmiş, adı bir cinayet örgütüne dönüşmüştür. Burjuva partilerinden parlamentoya, ordudan polise vb., devletin tüm temel kurum ve kuruluşlarını saran bir bunalım yaşanıyor. Geçmişteki gibi burjuvaziyi rahatsız edecek boyutta bir işçi hareketi yok. Ancak çekilmez hale gelen yaşam koşulları ve her türlü demokratik haktan yoksunluk işçi ve emekçi yığınları içinde büyük bir öfke ve hoşnutsuzluk biriktiriyor. Bu öfke ve hoşnutsuzluk, bugün değilse bile yarın, eyleme dönüşme potansiyeli taşıyor. Kürt sorunu burjuvazinin başını ağrıtmaya devam ediyor. Dahası buna bir de Güney Kürdistan sorunu eklenmiştir. Sömürgeci burjuvazi Kürt halkına dönük kirli ve haksız savaş Güney'e de taşıyarak daha büyük batağın içine düşmüştür. Özetle, burjuvazi günümüzde yine tam bir sıkışmışlık içindedir. Kendisini güvende hissetmemekte ve bir çıkış yolu aramaktadır.

Türk burjuvazisi dışarıda da rahat değildir. İsrail, Ürdün ve kabile devleti niteliğindeki Kuveyt dışta tutulursa, bölgenin hemen tüm devletleriyle gerici çıkar çelişkilerine dayalı sayısız sorunları vardır.

Türk ordusu Kürt ve bölge halklarının

yoğun tepkilerine karşın, işgalci bir güç olarak Güney Kürdistan'da kalmakta direnmektedir. Hiç kuşkusuz o, bu işgali, kendi emperyalist hevesleri de rol oynamakla birlikte, esas olarak ABD'nin çıkarlarını korumak ve kollamak için gerçekleştirmiştir. Tüm tepkilere rağmen işgalci kimliği ile orada kalma gücünü, sunduğu hizmetin karşılığı olarak, ABD ve İsrail'in dolaysız desteğine borçludur. Bu desteğin arkasına saklanarak işgalini meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Sonuç olarak Türk burjuvazisi Körfez savaşından sonra özellikle ABD emperyalizmine daha çok bağımlı hale gelmiştir. Sorunlarının üstesinden gelebilmenin ve egemenliğini sürdürebilmenin ABD'nin sürekli desteğine bağlı olduğunu, bu desteği alabilmenin yolunun ise ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarına sadakatle hizmetten geçtiğini görmekte ve buna uygun davranmaktadır. Deyim yerindeyse ABD'nin hemen tüm isteklerine uymakta ve bölgeye dönük tüm politikalarını desteklemektedir. Türk devleti İsrail ile imzaladığı savunma işbirliği anlaşmasıyla da ABD karşısındaki manevra imkanlarını tümüyle yitirmiş, ABD-İsrail merkezli savaş odağına tümüyle mahkum bir konuma sürüklenmiştir.

Açıktır ki Türkiye'yi bu duruma getiren kimi hesapsız, maceracı ve dar görüşlü politikacılar ya da hükümetler değil, Türk burjuvazisinin nesnel ihtiyaçları, çıkarları ve günümüzde iyice depreşen bölgeye dönük emperyalist hayalleridir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Türkiye günümüzde ABD'nin başlatacağı muhtemel bir yeni savaşın dışında kalmayacaktır. Tersine Türkiye, ABD ve İsrail'le aynı cephede, savaşın doğrudan bir tarafı olmaya adeta mahkumdur. Türkiye Ortadoğu'ya, daha doğru bir ifadeyle Ortadoğu halklarına dönük bir saldırı üssü olarak kullanılacaktır.

Ne yıllardır Irak ve Saddam yanlısı bir tutum içinde olan Ecevit, ne de bir başkası bu gerçeği değiştirebilir. Her zaman için geçerli olan geleneksel devlet politikasıdır. Bu kez de yine o icra edilecektir. Kaldı ki Ecevit ve içinde yer aldığı hükümet bir MGK-TÜSİAD hükümetidir. MGK ve TÜSİAD'ın, demek oluyor ki tekkelci burjuvazinin ve devletin temel politikalarını hayata geçirmek için işbaşına getirilmişlerdir. Dolayısıyla Ecevit ve diğerleri bu politikaları uymak ve uygulamak, kendi "özgün" politikalarını ise sineye çekmek zorundadırlar. Ecevit ve hükümeti ABD karşısında çaresizdir. Başbakan M. Yılmaz'ın "inşallah gerginlik savaş noktasına gelmez" şeklindeki sözleri de gerçekte bunu anlatıyor.

İşçi sınıfı başta olmak üzere Türkiye emekçi halklarının, kardeş Ortadoğu halklarına dönük bir saldırganlığı ifade eden ve tümüyle ABD emperyalizminin çıkarları için yürütülecek olan olası bir yeni savaştan hiçbir çıkarları yoktur. Komünistler ABD'nin Körfez'deki savaş kışkırtıcısı faaliyetlerini teşhir edecekler, bunu ABD-TC-İsrail saldırgan ittifakına karşı mücadele ve protestoların vesilesi haline getireceklerdir.

masaya otursaydı, bu onun için tam bir rezalet demek olurdu. Irak doğrudan savaşı göze alarak krizi başlatıyor, ABD ise pazarlık öneriyor! Bu bir mitolojinin altüst olması anlamına gelir, ABD politikasının Saddam'ın kararıyla bozulduğu sonucu çıkardı. ABD politikasına ürkekçe şerh koyan emperyalist rakipleri meydanı boş bulurlardı. Kısacası, ABD emperyalizmi her türlü politik riski göze alır, hatta Arap dünyasının tümünü de karşısına alır, ama böyle bir çözüme yanaşmazdı.

ABD'nin önünde duran iki seçeneğin sonuçlarını özetledikten sonra geriye işin içinden çıkılması için yapılan montajı tasvir etmek kalıyor. ABD şu anda yukarıda anlatılan iki seçeneğin sentezini yapmaktadır. Irak'a verilmesi gereken politik mesajlar verildi sayılır. Bu mesajlar:

1) ABD'nin aniden askeri bir harekatta bulunmaması, hatta kendisini ilk günler muhatap saymaması.

2) Irak'ın düşürürüz dediği U2 uçaklarını füzelerin menzilinin dışında uçurtması. Böylece ABD için uçaklar uçmuş, fakat Saddam için de düşürülmesi gereksiz bir yükseklikte uçmuş oldular.

3) Tarık Aziz'in New York'a Birleşmiş Milletler toplantısına gitmesine müsaade edilmeyeceği ABD'li yetkililer tarafından söylenmişti. Tarık Aziz ABD vizesini aldı, New York'a gitti ve BM toplantısında uzun uzun konuştu.

4) Clinton, Güvenlik Konseyi toplantısından "sert ve net" bir tavır belirlenmesini talep etmişti. Konu görüşüldü, her kafadan bir ses çıktı ve sonuç ikinci bir oturuma ertelendi. ABD'nin bu savsaklamayı doğal karşılamasının ve farklı görüş belirten üyelere sert eleştiriler yönelmemesinin bir anlamı vardır. Önce hiç de öyle olmuyordu. Birkaç dakika içinde tüm formaliteler tamamlanıyor ve ABD'nin talep ettiği kararlar alınıyordu.

ABD'nin Irak'a yönelik bu tür mesaj örneklerini çoğaltmak mümkün. Bu tür politik mesajlara askeri hazırlıklar da eşlik etmektedirler. Yani, ABD hem sıcak üfürüyor hem de soğuk. ABD için sorun inisiyatifin elden çıkmamasıdır. Gerisi hiç önemli değildir. Ambargo ve yasaklar politikasının Irak'ta son sınırına dayandığını, ABD aleytari bir faktöre dönüşme riskinin olduğunu görmektedir. Ancak bugüne kadar takındığı katı ve alternatifsiz tavır yumuşamanın önünde bir engel oluşturuyor. Saddam ise her fırsatta inisiyatifini ele geçirmeye çalışıyor ve ABD'nin manevra alanını daraltıyor.

Bu koşullarda ABD bir taşla iki kuş vurmaya deneyebilir. Yani, ilkin Irak'a karşı askeri bir saldırı düzenleyerek Saddam'a ve ABD'nin politikasını eleştiren güçlere gözdağı vermek ve ardından da yukarıda sıralanan politik mesajlar doğrultusunda Irak politikasında bir revizyona gitmek.

Program sorunları üzerine konferan

Ulusal hareketin gelişme

Toplumsal uyanış beraberinde ulusal kimliğini fark etmeyi ve ona sahip çıkmayı da kaçınılmaz bir biçimde getirir. Düzene o karşı duruş, beraberinde, aynı zamanda bir ulus olarak da ezildiğini, ulusal kimliği ile de ezildiğini dolaysız bir biçimde görmeyi getirir. '60'lı yıllardaki genel sosyal hareketlenme içinde, sınıfsal uyanış ulusal uyanış ile içiçe yaşandı. '70'li yıllarda ikisi başat hale geldi, gide gide ulusal yön ve istemler önplana geçmeye başladı. Zorlamaya başladı kendini. Bir yerde PKK'nın doğumu böyle bir zorlamanın da ifadesi olmuştur. '80'li ve '90'lı yıllarda biraz sınıf mücadelesinin gerilemesi, biraz sosyalizmin dünya ölçüsünde geriye düşmesi, hareketin ulusal yönünün, uyanışın o ulusal yönünün hakim derecede öne çıkmasına yol açtı.

Ulusal sorunun temel bir demokratik siyasal sorun olduğunu biliyoruz. Demokratik sorunların, özellikle de onlar içinde ulusal sorunun, kendine özgü çok hassas bir yapısı var. Genel olarak demokratik siyasal sorunlar bütün sınıflar için ortak bir mahiyet taşıyormuş gibi bir dış görünüme sahiptir. Bugün topluma bakın, herkesin dilinde bir "demokrasi" söylemi vardır. Savunur görüldüğü genel bir takım demokratik değerler ya da istemler vardır. Aynı şey kendisi de temel bir demokrasi sorunu olan ulusal sorun için özellikle geçerlidir. Şu farkla ki, ulusal sorun söz konusu olduğunda, bu söylenenler ezilen ulusa mensup sınıflar için geçerlidir. Kürt sorunu bir ezilen ulus sorunudur. Ezen ulustan gerici siyasal akımlar bu sorunu reddettikleri için onların böyle bir sorunu doğal olarak yoktur. Ama soruna ezilen ulus cephesinden bakıldığında, hemen tüm sınıflar ulusal ezilmişliği şu veya bu biçimde yaşayıp, ulusal hak yoksunluğunun sonuçlarını hissettikleri için farklı bir durum çıkar karşımıza. Hemen tüm sınıflar bu soruna şu veya bu ölçüde ilgi duyarlar. O "bir avuç ulusal hain" kapsamına gerçekten giren kesimi bir yana bırakınız, yani kendi ulusal kimliklerini hepten reddeden kesimleri bir yana bırakınız, onun dışında ulusal kimliği bir biçimde kabul eden her sınıf ya da tabakanın sahip çıktığı, en azından öyle görüldüğü bir sorundur ulusal sorun. İşte zorluk ve karışıklık tam da burada kendisini gösterir.

Bu karışıklığa düşmemek için özellikle gözönünde bulundurulması gereken temel önemde bir gerçek var. Ortada herkesin sahip çıktığı ya da en azından öyle görüldüğü bir sorunun varlığı, kendi başına bir ortak payda oluşturmaz. Dolayısıyla ezilen ulus burjuvazisinin, onun şu veya bu katmanının ulusal ezilmişliğe şu veya bu düzeyde ilgisi, hiçbir biçimde

ezilen ulusun burjuvazisi ile ezilen ulusun işçi sınıfının ortak bir paydada birleşebilmesi olanağı anlamına gelmez. Bunun gerçekleşebildiği bir durum, işçi sınıfının burjuvazi tarafından yedeklenmesinden, onun burjuva sınıf hedefleri ve çıkarlarına alet edilmesinden başka bir anlama gelmez. Denilebilir ki, bu sorunun herkesi ortak paydada birleştiren tek yanı, sorunun nesnel varlığıdır. Ama her bir sınıf, siyasal sorunlara her zaman kendi sınıf konumundan bakar, bu sorunları kendi sınıf çıkarlarına uygun bir biçimde ele alır, ortaya koyar. Kendi genel sınıf çıkarları çerçevesinde bu sorun ne ifade ediyor, ne getirir ve ne götürür, buradan bakar.

Dolayısıyla bu tür sorunlarda; sorunun ortaya konuluşunda, çözüm şekli ve yoluna bakışta, konumları ve çıkarları farklı sınıflar arasında bir ortaklık bulmak mümkün değildir. Buna işçi sınıfı bir türlü bakar, küçük-burjuvazi bir türlü bakar, orta sınıf dediğimiz kesim bir türlü bakar, burjuvazi bir başka türlü bakar. Eğer söz konusu olan burjuvazi ezen ulusun burjuvazisi ise, elbette bu herhangi bir karışıklık yaratmaz. Çünkü o ezen bir sınıftır, onun konumu ve tavrı zaten çok açıktır. O sorunu ya reddetmektedir ya da kendi egemenliği altındaki mevcut biçimi ile sorunu dayatmaktadır. Ama ulusal sorun söz konusu olduğunda, aynı şey ezilen ulus burjuvazisi için söz konusu değil. O da bu sorunla bir biçimde ilgilidir ve sonuçta bir biçimde bir taraftır.

Türkiye'de 70 yıldır Kürt sorunu inkar ve imhaya konu edildiği için, bugün ulusal kimliği tümden reddeden bir takım Kürt egemen sınıf unsurları elbetteki var. Ama bu tutum hiç de Kürt burjuvazisinin tamamı için geçerli değil. Dahası, son 12-13 yıllık dönem içinde, Kürt burjuvazisi de ulusal sorun karşısında kendi tutumunu adım adım geliştirdi. Yani alt sınıflardaki genel ulusal uyanış üst sınıfları da bir biçimde etkiledi. Onlar da sorun karşısında bir tavır, bir hassasiyet, giderek bir tutum ortaya koymaya başladılar. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira ezilen ulusun bir kesimi olarak onlar da ulusal baskıyı şu veya bu ölçüde hissederler. İkinci olarak ise, ulusal uyanışı kontrol etmek, kendi sınıf konumlarına ve çıkarlarına uygun bir çizgide yönlendirmek gibi bir bilinçli sınıf tutumu var burada.

Kaldı ki Kürt mülk sahiplerinin gelenğinde, bu gelenek 1925-1940 döneminde Türk sömürgeciliği tarafından sert bir biçimde ezilmiş olsa bile, Kürt kimliğine sahip çıkış vardır. Geçmişte zaten tamamen sorun onların hegemonyasında bir sorundu. Geçmiş Kürt ayaklanmalarına bakıyoruz, ulusal bilincin, farklı sınıfsal çıkarlar ya da siyasal tercihlerle içiçe geçmiş ulusal istemlerin sözcüsü, Kürt burjuva-feodal sınıflarıdır. Türk burjuvazisi onların önderliğindeki hareketi ezdi ve zaman içerisinde onları kendi sömürgeci egemenliğinin sağlam dayanaklarına dönüştürdü. Onları ulusal kimliklerinin resmen reddedilmesine bile razı etti. Onların bazı kesimlerinin, özellikle orta katmanlarının yeniden ulusal kimliklerini hissetmeleri, inkarcı politikaya yumuşakça da olsa itiraz etmeleri için, alt sınıfların bugün Kürt sorununu çözüm gündemine koyan uyanışları gerekti. Bu ta '60'lardan gelen ve '80'li yıllarda özel bir güç kazanan, genel bir uyanışa dönüşen bir süreç.

'60'lı yıllarda toplumda alt sınıflardaki genel uyanış, Kürt ezilen sınıflar içerisinde kendini aynı zamanda ulusal kimlik üzerinden de gösterdi. Aslında Kürt halk kitleleri geneldeki toplumsal uyanışın bir parçası olarak bir ulusal uyanış süreci içine girdiler. Kürt halk kitleleri derken, özellikle de Kürt küçük-burjuvazisini düşünüyorum. Sınıfsal nedenlere dayalı

genel sosyal uyanış toplumun genelinde yaşanıyordu. Ama bu Kürt emekçileri için, Kürt küçük-burjuvazisi için, aydınları ve öğrenci gençliği için, aynı zamanda, bir ulusal bilincin uyanmasıyla da birleşti. Son derece normal ve tümüyle kaçınılmaz bir gelişme oldu bu. Çünkü toplumsal uyanış beraberinde ulusal kimliğini fark etmeyi ve ona sahip çıkmayı da kaçınılmaz bir biçimde getirir. Düzene o karşı duruş, beraberinde, aynı zamanda bir ulus olarak da ezildiğini, ulusal kimliği ile de ezildiğini dolaysız bir biçimde görmeyi getirir. '60'lı yıllardaki genel sosyal hareketlenme içinde, sınıfsal uyanış ulusal uyanış ile içiçe yaşandı.

'60'lı yıllarda sosyal uyanış o ulusal uyanışı kendi içinde henüz filiz halinde taşıyordu. '70'li yıllarda ikisi başat hale geldi, gide gide ulusal yön ve istemler önplana geçmeye başladı. Zorlamaya başladı kendini. Bir yerde PKK'nın doğumu böyle bir zorlamanın da ifadesi olmuştur. '80'li ve '90'lı yıllarda biraz sınıf mücadelesinin gerilemesi, biraz sosyalizmin dünya ölçüsünde geriye düşmesi, hareketin ulusal yönünün, uyanışın o ulusal yönünün hakim derecede öne çıkmasına yol açtı. Ama bütün bu tarihsel süreç içerisinde, yani '60'lardan '90'lara bütün bu tarihsel süreç içerisinde, Kürt alt sınıflarının bu ulusal uyanışı, beraberinde, Kürt burjuvazisinin de bu konuda belli bir tutum içerisine girmesini getirdi. Zaten Kürt burjuva aydınları bu soruna her zaman bir biçimde sahip çıktılar. Kürt alt sınıflarının bu soruna henüz sahip çıkamadığı dönemde, örneğin Musa Anter, bir Kürt burjuva aydını olarak, bu soruna her zaman sahip çıkan biridir. Sürgünde Kürt paramentosunun bugünkü başkanı Yaşar Kaya da başından beri inançlı bir Kürt milliyetçisidir. Türkiye'de Kürt sorununun uyutulduğu bir dönem vardır, '40'lı ve '50'li yılları kapsayan bir dönem. İşte bu dönemde Kürt sorunu sadece bu tek tek burjuva aydınlarının şahsında bir yankı bulabiliyordu. Ama bunların da toplumda, Kürt toplumu üzerinde bir etkisi yoktu. Dahası, Türk burjuvazisi bu aydınlara sistematik bir baskı uyguluyor, ikide bir tutukluyor, baskı ve eziyete konu ediyordu. Bu tekil durumları ve örnekleri saymazsanız, 1925-1940 dönemi isyanlarının ezilmesinden sonra, Kürt mülk sahibi sınıflar ulusal kimliğe ilgisini yitirdi. Deyim uygunsu onlar sıralarını savmışlardı ve alt sınıflar ise henüz bu sorunu da sahiplenerek bir toplumsal uyanış içinde değillerdi. Bu Kürt sorununun "uykuya yatırıldığı" bir dönemdir.

Ama ne zamanki '60'lı yılların ikinci yarısından itibaren Kürt alt sınıflarının sosyal uyanışı beraberinde ulusal uyanışı da mayaladı ve bu kimlik '70'li yıllarda daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaya başladı, Kürt burjuvazisi de işte o zaman bu konuda ilk kıpırdanma belirtileri göstermeye başladı. Bununla birlikte, bu konuda daha aktif bir taraf haline gelmesi, PKK önderliğindeki ulusal özgürlük mücadelesinin yaptığı görkemli atılımla birlikte oldu. Başlangıçta bu mücadelenin ağırlığı altında ezildi. PKK'nın sosyalizm iddiasına dayalı devrimci kimliği karşısında ezildi. Ama Kürt burjuvazisi, özellikle onun alt katmanları, orta burjuvazi dediğimiz kesim, varlığı 70 yıldır inkar edilen, dili bile inkar edilen, dili bile yasaklanabilen bir ulusun mensubu olduğu ölçüde, gelişen hareket kendisini marksist-leninist olarak gören bir akımın önderliğinde olsa bile, o harekete belli bir sempati duydu, dolaylı ya da dolaysız destek verdi.

Kaldı ki hareket o haliyle henüz zararsız idi. Sadece ulusal uyanışı kamçılayan, ulusal uyanışı güçlendiren bir politik etkiye bulunuyordu. Bu haliyle ve bu yönüyle Kürt burjuvazisi için çok büyük bir problem de değildi. Problem, ancak ulusal istemler ile başlayan bir mücadele, belirgin bir biçimde bir sınıf karakterine ve

slar: Ulusal sorun-5

seyri ve Kürt burjuvazisi

bu çerçevede sınıf talepleri üzerine oturduğu zaman çıkabilirdi. Ama PKK'nın yürüttüğü özgürlük mücadelesi ne böyle bir mahiyet kazandı, ne de pratik mücadelede böyle istemler ile ortaya çıktı. Gerçi biz her zaman Kürt yoksul sınıflarına dayalı bir hareket olarak geliştirdik, böyle değerlendirdik, ki böyleydi. Ama bunun mantığı şuydu: Kürt halkının özgürlük istemlerini '80'li yılların ortasından itibaren Kürt yoksul sınıfları dile getirdiler. Ama hiçbir sınıfsal talep de ileri sürmediler. Sorunun sınıfsal yönü sadece gösterilen dinamizm ve izlenen kararlılıkta yansıyor. Alt sınıflara dayalı olmak beraberinde büyük bir kararlılık, büyük bir direnç ve özgürlük uğruna kendini adama tutumu ve pratiğini getiriyordu. İşin bir yanı bu idi. İkincisi, bu hareketin öncüleri, tam da bu sosyal tabanın mantıksal bir yansıması olarak, kendilerini devrimci ve sosyalist olarak görüyorlardı. Sosyalist özelemleri olan, sosyalizme samimi bir yakınlık duyan bir partinin, bugün ulusal özgürlük mücadelesinden geçiyor olsa bile, nihai hedefini sosyalizm olarak tanımlayan ve bunun için savaştığını söyleyen bir partinin militanları idi gerilla savaşının asıl yükünü omuzlayanlar. Dolayısıyla, hareketin ideolojik-sınıfsal yönü, bu açıdan deyim uygunsuz, yalnızca niyetlere ilişkin bu kimlikte ifadesini buluyordu. Bu ise, ulusal harekete yakınlık duyan Kürt mülk sahibi sınıfları hiç değilse bu evrede rahatlatan bir durumdu.

Oysa ulusal hareket, dayandığı alt sınıfların sosyal-siyasal özelem ve istemlerini somutlayan, pratikte gündeme getiren bir gelişim seyri de izleyebilirdi. Mesela kırsal hareket bir köylü-toprak mücadelesi eksenine de oturabilirdi. Nasıl koruculuk bir kurum olarak hedef alınıyor ise, pekala aynı şekilde Kürdistan'daki toprak düzeni de hedef alınabilirdi. Üzerinde yeterince durduk; normalde bir ulusal hareket, aynı zamanda, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesidir. Ulusal harekete toplumsal derinliğini, gücünü ve dinamizmini veren, onu uzun süreli ve soluklu kılan, aynı zamanda köylülüğün geleneksel ilişkilerden tam kurtuluş mücadelesi olarak gelişmesidir. Ama somut seyrine, somut gerçekliğine baktığımızda, Kürdistan'da ulusal hareketin böyle gelişmediğini görüyoruz.

'60'lı ve '70'li yıllarda durum bu açıdan farklıdır. Bu gelişme safhasında ulusal uyanış ile sosyal uyanış, ulusal istemler ile sosyal istemler belirgin biçimde içiçedir. '60'lı yıllarda yaşanan büyük ölçüde kendiliğinden bir gelişmedir, bakıyoruz, Kürt alt sınıfları ulusal özelemlerle sınıfsal özelemlerini içiçe ifade ediyorlardı. '60'lı yıllarda baskıya, sömürüye, yoksulluğa ve işsizliğe karşı Kürdistan'daki mücadele, aynı zamanda, ulusal zulme karşı mücadele hedefi ile de birleşiyordu. Ve gitgide güçlenen bir sosyalist mücadele potansiyeli vardı Kürdistan'da. TİP'in en iyi örgütleri, en kararlı örgütleri, bir bakıma Kürdistan'da idi.

Ama şimdi, geline yerde, özellikle '80'li yılların ortasında, yani PKK'nın çıkışı ve gelişen yeni ulusal özgürlük mücadelesi, bu ulusal silahlı mücadele, en saf anlamı ile ulusal özgürlük mücadelesi olarak ortaya çıktı. Yani herhangi bir sosyal istemle dolaysız olarak birleşmedi. Bununla öncülük eden hareketin, PKK'nın niyetini kasdetmiyorum. Ulusal hareketin bu safhadaki genel ve nesnel yapısını kastediyorum. Hareket bir sosyal sınıf mücadelesi tabanı üzerinde gelişmedi ya da belirgin bir boyut taşımadı. Buna rağmen hareketin

Siz mevcut sınıf konumlarını hiçbir biçimde zorlamayan, tartışma konusu etmeyen bir tutum izlerseniz, bütün ulusun birliği adına en dar ulusal istemler, bunun ifadesi hedefler uğruna mücadeleyi esas alırsanız, bu durumda burjuvazi için çok fazla problem kalmaz. Dahası, ezilen ulusun burjuvazisi için toplumdaki sınıfsal etkinliğini de besleyecek bir politik etki alanı doğar. Kürt sorunu bugün Kürt burjuvazisi için bir politik etki alanıdır.

belirgin bir devrimci dinamizm taşımasının gerisinde, harekete asıl desteğini ve savaş gücünü veren alt sınıf kimliği vardı. Bu hareketi radikal kılıyordu, bu hareketi kararlı kılıyordu, bu hareketi doğal bir biçimde Türk emekçi sınıflarına yakınlaştıyordu. Yürüyen mücadelenin Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesine, tabi ki bununla bağlantılı olarak Türkiye'deki emekçi hareketine duyduğu açık ve samimi yakınlık anlamında söylüyorum.

Dolayısıyla bu aşamada, anlatımımı toparlıyorum, Kürt burjuvazisinin yaşanan gelişmeden çok da tedirgin olduğu söylenemez. Elbette bir sıkıntının içerisindeydi. Zira bir yandan kendi ulusal kimliğinin uyanmasını, ulusal haklarının tartışma gündemine gelmesini olumlu karşılıyordu. Nihayet aynı ezilen ve inkar edilen bir ulusun mensubudur; burjuva olmak, ulusal kimliğe karşı duyarlı olmaya, ona sahip çıkmaya engel değil. Kaldı ki söz konusu olan ezilen ulusun burjuvazisidir ve ulusal baskıdan o da payını almaktadır. O da ulusal-kültürel haklardan yoksun olmanın sonuçlarını yaşamaktadır. Kültür olarak, dil olarak, dil olarak. Dahası bu durum onu sınıf çıkarları ve inisiyatif bakımından da ilgilendirmektedir. Ulusal sorun, bir politik etkinlik alanı olarak, aynı zamanda bir sınıfsal etki alanı olarak, Kürt burjuvazisinin de ilgi alanıydı ve halen de ilgi alanıdır. Sonuç olarak; bu konuda inisiyatif bir dönem için kendi dışında alt sınıflara kaymış olsa da, bu sorunun gündeme gelmesi, bu sorunun kendi çözümünü toplumun gündemine getirmesi, Kürt burjuvazisinin de ilgisini çekti, gide gide desteğini ve sempatisini aldı.

'90'lı yılların ilk evresi, ilk birkaç yıl, serhildanların hemen sonrası, Kürt ulusal hareketinin gelişme seyrinde bir geçiş dönemidir. Bu geçiş döneminde PKK kendi mücadelesinin ulusal içeriğini sosyal bir boyutla birleştirebilir, onun sınıfsal yönünü daha belirgin bir hale getirebilir, ve tam da ulusal özgürlük mücadelesi aşamasına denk düşen bir takım sosyal taleplerle birleştirebilirdi. Ulusal talepler uğruna mücadeleyi sosyal talepler uğruna bir devrimci-demokratik mücadeleyle birleştirebilirdi. Herşeyden önce, örneğin Kürdistan'daki toprak düzenine bir müdahaleyle birleştirebilirdi. Ve birleştirdiği bir noktada ise, mücadeleye o güne kadar pasif bir sempatiyle yaklaşan burjuvazinin ulusal hareketle ilişkilerinde sorun ve sıkıntı doğardı. Kürt burjuvazisi duyduğu sempatiyi ve verdiği desteği gözden geçirirdi. Çatışma derinleştiği ölçüde, artık o mülk sahibi konum neyi gerektiriyorsa ona doğru bir eğilim, ona uygun bir tercih ortaya çıkardı.

Ama süreç böyle seyretmedi. PKK güç kazandıkça ulusal özgürlük mücadelesinin o saf ulusal karakteri de o ölçüde öne çıkmaya, gitgide daha belirgin bir kimlik halini almaya başladı. Öylesine ki, PKK kendi sosyalist söylemini de belirgin biçimde zayıflatmaya, bulanıklaştırmaya başladı. Bu bir yandan gelişen mücadelesiz bir kıyapıdır. <https://t.me/kyk> bunun yarattığı umutsuzluktan doğuyordu. Öte yandan

ise, mücadelede mesafe katettikçe, o katettiği mesafenin sorumluluğu büyüyordu. Bu sorumluluğu taşıyabilmek ve kazandığı mevzileri koruyabilmek için ek desteğe ihtiyacı vardı. Bu desteği Türkiye emekçi sınıflarından göremediği için, boşluğu Kürt mülk sahibi sınıfları ile telafi etmek ihtiyacı duyuyordu. Bir başka olumsuz etken daha var. Tam da PKK'nın mücadelesinin doruğa çıktığı

aşama, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nin çöktüğü, sosyalizmin güç ve itibar kaybına uğradığı bir aşamadır. Ve tam da böyle bir dönemde, küçük-burjuva kimliğe sahip bir akım olarak o, sosyalizmin gücünü ve cazibesini kaybettiği bir dönemde, doğal bir biçimde ondan uzaklaşmaya da başladı.

Bu hiç de bir niyet sorunu değil. Küçük-burjuvazi ara bir sınıftır. Ekim Devrimi'nin büyük bir başarı ile, büyük bir sarsıntı ile tarih sahnesine girdiği tarihsel döneme bakıyoruz, dünya ölçeğinde orta katmanlar, ezilen ulusların milli sınıfları, bu hareketten etkilenecek, onun yörüngesine giriyorlar. Ama tersinden de, Ekim Devrimi'nin başlattığı sürecin en olumsuz noktasında, olayların '89 çöküşüne vardığı bir noktada bakıyoruz, orta sınıflar ilerici değerlerden, küçük-burjuvazi sosyalist ideallerden hızla uzaklaşmaya başladı. PKK'nın uzaklaşması da temelde böyle bir mantık taşıyor. Abdullah Öcalan'ın sosyalizm ile ilgili yeni yorumları, giderek onun bilimsel temellerini sorgulamaya başlayan çabaları, bakıyoruz aynı döneme denk düşüyor.

Özetle, bir dizi etken üstüste binerek, PKK'yı o en saf ulusal kimliğe sarılmaya götürdü. Ama siz mücadelenin sınıfsal içeriğini belirsizleştirip ulusal yönünü belirgin biçimde önplana çıkardığınız ölçüde, bu, bütün ulusu birleştirmek kaygısı ve çizgisine götürür sizi. Bütün bir ulusun birliği politikasına gider varır. Ulusal sorunda böyle bir politika ise her zaman burjuvazinin arzu ettiği bir politikadır. Zira onun sınıf çıkarlarına en uygun düşen politika budur. Bütün ulus ancak sınıf ilişkileri alanındaki statüko temelinde birleştirilebilir. Yani siz mevcut sınıf konumlarını hiçbir biçimde zorlamayan, tartışma konusu etmeyen bir tutum izlerseniz, bütün ulusun birliği adına en dar ulusal istemler, bunun ifadesi hedefler uğruna mücadeleyi esas alırsanız, bu durumda burjuvazi için çok fazla problem kalmaz. Dahası, ezilen ulusun burjuvazisi için toplumdaki sınıfsal etkinliğini de besleyecek bir politik etki alanı doğar. Kürt sorunu bugün Kürt burjuvazisi için bir politik etki alanıdır. Kendi toplumundaki etkisini korumak istiyorsa, bu sorun üzerinden bir politik prestij ve konum kazanması gerekiyor. Onun buna ihtiyacı var. İşte en saf şekliyle ulusal hareket ona bu imkanı verdi. Bu noktada, ki bu "siyasal çözüm" politikasına geçilen dönemdir, PKK'yı daha rahat desteklemeye başladı.

PKK'nın '92 yol ayrımından sonra girdiği yeni süreç, yani ulusal özgürlük mücadelesini salt saf ulusal istemlerle sınırlandırmaya kalmayıp, bir de bu düzeyde sınırlanmış talepler uğruna mücadeleyi düzen içi bir çözümün konusu haline getirmesi, yaptığı yeni politik açılımlarla aktif olarak bu çerçevede bir çözüme yönelmesi, Kürt burjuvazisi için kritik problemi ortadan kaldırdı. Zaten bu politikaya geçiş, Kürt burjuvazisinin politik etkinliğine çok geniş bir sahaya da kendiliğinden açık anlamına geliyor. Çünkü siz "siyasal çözüm" dediğinizde HADEP'in önemi bir anda artıyor. Siz "siyasal çözüm" dediniz mi, sürgünde

Burjuvazi, ancak hareket kendi sınıf çıkarları için bir tehlike
oluşturmuyorsa ona yaklaşıp ve elbette yaklaştığı ölçüde de kendi
kontrolüne almaya çalışır. Onun ulusal mücadeleye o sınırlı, o gevşek,
o korkak, o son derece ihtiyatlı, o son derece hesaplı desteğinin temel
koşulu ve nihai hedefi budur. Mülk sahibi sınıfların kontrol
edemeyecekleri halk hareketlerine destek verdikleri nerede
görölmüştür?

Filistin'de hala kan akıyor ve daha uzun bir süre de akacaktır. Yani sorun sadece sürünüyor, sorun çözülmüş olmuyor. Hani biz bu kısmi bir çözümdür diyoruz da, kısmi çözüm demek, çözümün esas temelini kılması demektir. O temel kaldığı sürece de, sorunun kendini yeniden yeniden üretmesi demektir.

PKK açık sınıfsal politik bir programla olmasa bile, alt sınıflara dayalı olarak ve sömürgecilğe karşı kararlı bir politik çizgide direndiği bir sırada, biz ona tam destek verdik. PSK ona desteğini vermediği gibi onun işini zora sokan politik tutum içerisindeydi. Ateşkes kararıyla başlayan süreçten itibaren ise biz PKK'ya bir takım eleştiriler yöneltiyoruz. Ama PSK, PKK'nın yeni yöneliminden memnun. Bunu yetersiz görüyor, ama yine de memnun. Bu çok normal. Bizim desteklediğimiz çizgi, onun konumuna uygun düşmüyor, onun temsil ettiği sınıf çıkarlarıyla son tahlilde bağdaşmıyor. Böyle bir durumda o mesafeli davranıyor, oysa biz tereddütsüz davranıyoruz. Onun tereddütü bıraktığı, rahatladığı bir noktada ise, bu kez biz tereddüte düşüyoruz. Çünkü onun desteğini alan bir yönelim bize ters düşüyor. O reformcu bir çözüm istiyor, biz ise devrimci bir çözüm istiyoruz. Onu memnun eden adımlar, bizi rahatsız ediyor. Bu meselenin özü ve mantığı budur demek istiyorum.

Eğer sınıfsal bakış varsa bu mesele böyle anlaşılır, bu meselede böyle davranılır. Türkiye sol hareketinin en büyük tutarsızlığı buradadır. Zira tavırlarını hiçbir zaman sınıfsal bir öze oturan ideolojik bakış açısı belirlemiyor. Konjonktür belirliyor, cereyan belirliyor, önyargılar belirliyor. Bunlar belirlediği zaman ise, döne döne hata yaparsanız, yanlış zamanda yanlış adım atarsınız. PKK'nın var gücüyle desteklenmesi gerektiği bir noktada, ya sessiz kalır, ya da hatta düşmanlık yaparsınız. PKK'nın politik anlamda tökezlemeye başladığı bir aşamada ise, kalkar ölçüsüz bir hayranlık içinde onu eleştirisiz olarak desteklersiniz. Her ikisi de yanlış. Ama eğer sağlam bir sınıfsal bakışınız varsa, siyasal süreçlerin yarattığı değişimler ne ise, sizin tavırlarınız o değişimlere uygun olarak farklılaşmaya başlar. Bilindiği gibi bize yer yer bu tür eleştiriler de geliyor. Siz bir zaman ne yapıyordunuz, şimdi ne yapıyorsunuz? Evet, bir zaman öyle yapıyorduk, şimdi de böyle yapıyoruz. Çünkü yaşam durmadan akıyor. Akan yaşam içinde durumlar, konumlar, ilişkiler, tutumlar durmadan değişiyor.

'87'deki PKK'yı '97'deki PKK ile kim kıyaslayabilir? '87'deki PKK'da sosyalizm, Ekim Devrimi, Marks ve Lenin, sürekli referans kaynağıydı, açın *Serxwebun*'lara bakın. Şimdilerde durum çok farklı. Elbetteki yine sosyalizme sahip çıkılıyor. Ama bu sahip çıkışı artık duygusal sınırları aşmıyor, ya da çok az noktada, çok da esasa ilişkin olmayan noktalarda aşıyor. Ortada koca bir değişim var çünkü.

Bu bir değişimdir. Hayat değişiyorsa, değişen hayat karşısında değişmeyen politika oportünist bir politikadır. Gerçek her zaman somuttur. Ama somutluk durmadan değişiyor. Demekki iki şeye özellikle dikkat edeceğiz; bir, hep sınıfsal bir bakış açısıyla hareket edeceğiz; iki, somut koşulları hep hesaba katacağız. Doğru bir sınıfsal bakışın somut koşullara doğru bir biçimde uygulanması ancak bununla mümkündür. Teori de zaten sınıfsal bakıştan başka bir şey değildir. Teori, soyut planda, ideolojik-sınıfsal bir bakıştır. Ama teorisinin boş ve cansız bir söz kalıbı olarak kalmaması için, sizin onu sürekli olarak değişen yaşamın değişen sorunlarına başarıyla uygulayabilmeniz gerekir.

Soru: "Bugün Kürt hareketi çok büyük bir ölçüde hala alt sınıflara bağlı olarak sürüyor. Bu durumda hükümsüz PDE kitapları ve https://kaynecy.org gibi iddia edilebilir mi, bu iddia doğru olabilir mi?"

Her yerde bu tür mücadelelerin yükünü hep işçiler, köylüler, küçük-burjuvazi ve emekçiler çeker. Bu bir şey anlatmıyor kendi başına. Burjuva ulusal kurtuluş mücadelelerinde de her zaman işçi sınıfı ve emekçiler savaşır, köylüler savaşır, ama sonuçta burjuvazi parayı toplar. Mesele mülk sahibi sınıfların bugün bu harekette ne kadar bir fiili ağırlık taşıyıp taşımadığı değil. Mesele onların bakış açısının, onların sınıf

konumuna uygun bir çizginin, bugün Kürt hareketinde ne kadar etkin olup olmadığı meselesidir. Kürt burjuvazisinin mücadelenin ve savaşın gerçek cephesinde bir şey yaptığı yok. Yurtdışında diplomasi yapıyor, yurtiçinde HADEP ile oyalanıyor. Ama izlenen bugünkü "siyasal çözüm" çizgisi de ona geniş bir inisiyatif alanı açıyor, onun perspektiflerine çok yaklaşıyor. Bunu şöyle de ifade etmek mümkün. Türk sömürgeciliğini bir "siyasal çözüm"e zorlayacak mücadelenin tüm yükünü alt sınıflar çekiyor da, neticede bu mücadele "siyasal çözüm" çizgisine bağlandığı ölçüde bundan asıl kazançlı çıkacak olan Kürt burjuvazisi, Kürt mülk sahibi sınıflar olacaktır. Zira bu durumda sorun, onların arzu ettiği, onların sınıf çıkarlarına dokunmayan, tersine bununla bağdaşan, o son derece dar sınırlar içinde kalan çözüme bağlanmış olmaktadır.

Ağırlığı böyle alacaksınız. Burjuvazi hiçbir yerde canını yakmamıştır. Ezilen ulus burjuvazisinin ulusal ezilmişliğe karşı duyarlı kesimleri bile, halk kitlelerinin inisiyatifi ve atılımı ile ortaya çıkan bu tür ulusal özgürlük mücadelelerine önce büyük bir dikkat ve temkinlilikle yaklaşır, ancak hareket kendi sınıf çıkarları için bir tehlike oluşturmuyorsa ona yaklaşıp ve elbette yaklaştığı ölçüde de kendi kontrolüne almaya çalışır. Onun ulusal mücadeleye o sınırlı, o gevşek, o korkak, o son derece ihtiyatlı, o son derece hesaplı desteğinin temel koşulu ve nihai hedefi budur. Mülk sahibi sınıfların kontrol edemeyecekleri halk hareketlerine destek verdikleri nerede görölmüştür? Burjuvazi, isterse sözkonusu olan onun alt katmanları, orta ya da ulusal burjuvazi denilen kesimleri olsun, eğer hareket kendi sınıf çıkarları ile bağdaşabilir sınırlar içinde seyrediyorsa ona yaklaşıp. Destek verir, ama bunu hareketi kendi kontrolüne almak hesabına bağlar. Nitekim bunu çoğu durumda başarmıştır da. Kendi dışında, kendisine rağmen ortaya çıkan, alt sınıfların inisiyatifine ve fedakarlıklarına dayanan ulusal mücadelelere sonradan eklenilerek kendi kontrolü altına almaya çalışmış, çoğu kere de sonuçta bunu başarmıştır. Bunu başaramadığı yerde de karşısına geçmiştir. İşçi ve emekçi hareketinin onu çiğneyip geçtiği yerde de tereddütsüz olarak düşmanca karşısına geçmiştir. Çünkü burjuvazi için en önemli değer kendi sınıf çıkarıdır. O kendi çıkarı peşindedir. Ulusal hareketin gelişim çizgisinin de, amaç ve taleplerinin de buna göre şekillenmesini ister. Ben, o ulusal etkene ya da soruna tümünden uzaktır ya da yabancıdır demiyorum. O ulusallığı kendi sınıfsallığına tabi kılar. Kendi sınıfsal özüne uygun bir ulusal renk, ulusal kimlik ve çözüm ister. Eğer devrimci temeller üzerinde gelişen bir ulusal özgürlük mücadelesi kendi sınıfsal konumunu ve çıkarlarını boşa çıkartıyorsa, o ulusal hain olmaya da her an hazırdır.

Dolayısıyla o ağırlık meselesine böyle bakmak gerekiyor. Tabiki Kürt ulusal hareketinin bütün bir yükünü bugün hala alt sınıflar çekiyor. Zaten bu bir gerçek, bu açık bir olgu olduğu içindir ki, komünistlerin ve devrimcilerin reformcu eğilimlere tepkisi daha bir anlam ve haklılık kazanıyor. Ezilen ve sömürülen halk katmanlarının, onların genç kesimlerinin yükünü çektiği bir mücadele üzerine tuzu kuru Kürt mülk sahibi sınıfların politika yapmaya kalkınmaları katlanılması güç bir durum. Ulusal hareketin savaşan güçleri ulusal özelemleri sınıfsal özelemlerle içiçe taşıyorlar. Kürtlerin ulusal kurtuluşunun, ezilen Kürt halk kitlelerinin sınıfsal kurtuluşu ile birleşmesini istiyorlar. Oysa "siyasal çözüm" çizgisi, kurulu düzen tabanı üzerinde uzlaşmaya dayalı bir çizgi, bu üzerine çok konuşulan türden "barış" çizgisi bu istek ve özelemlerle bağdaşmıyor. Tersine onu boşa çıkarıyor. "Siyasal çözüm", ulusal kurtuluş sürecinin

Kürdistan Parlamentosu özel bir önem ve ağırlık kazanarak ön plana çıkıyor. Sürgündeki Kürt burjuva aydınları ve politikacıları bu parlamentonun esas gücünü oluşturuyor. Siz "siyasal çözüm" dediniz mi, emperyalist devletlerle diplomasi çok özel bir önem kazanıyor ve bu alanı ancak burjuva aydınları, burjuvazinin aydınlanmış temsilcileri doldurabiliyor ve yine burjuvaziye geniş bir politika alanı doğuyor. Alt sınıflara ne kalıyor? Alt sınıflara politik edilgenlik, artı çocuklarının dağda savaşması kalıyor. Bu olgular, bu gerçekler çok önemli...

Ulusal sorunda her sınıf kendi çıkarını ve çözümünü ortaya koyar, bunun uğruna mücadele eder. "Ulusal birlik" ya da "ulusal mutabakat" alt sınıflara yönelik bir aldatmacadır. Ulusal özgürlük mücadelesi sürecinde belli "ulusal uzlaşma"lar elbette olabilir. Bunlar ilke olarak reddedilemez. Ama her uzlaşmada birileri ötekiler tarafından kullanılır, bu da unutulmaması gereken bir gerçektir. Öyle durumlar olur ki gerçekten, işçi sınıfı da burjuvazinin belli katmanlarını aldatır ve ardından sürükler. Yani kendisini tabi kıldığı, kendisine mecbur ettiği dönemler ve durumlar olur. Bunlar çok özel durumlardır. Elbetteki siyasal mücadelede uzlaşmalar olacaktır. Önemli olan, bunun stratejik amaçlara hizmet etmesidir. Zorunlu uzlaşmalar olacağı gibi, bazen tercihli uzlaşmalar da olabilir. Bazen siz burjuvazinin belli katmanları ile, bir adım geri atarak da bazı ilişkilere ve uzlaşmalara girebilirsiniz. Ama bu taktik geri adım, özenle koruduğunuz stratejik amaçlarınızın gereklerine uygunsa, doğru yapmış olursunuz ve sonuçta siz kazançlı çıkarsınız. Yıllardır yaşananlar acaba bu kapsamda mıdır? Bu kritik bir sorudur ve açık gerçekler ışığında yanıtı hiç de iç açıcı değildir.

Kürt devrimcilerine sorarsanız, bugün Kürt ulusal kurtuluş hareketi bünyesinde yaşanan tam da burjuvazinin yedeklenmesidir. Burada devrimci stratejik amaçlar korunmakta, mevcut taktik adımlar bu stratejik amaca hizmet etmektedir, vb. Gelgelelim gerçek hiç de bu değil. Çünkü izlenen politikanın tablosu ortada, yaşamın kendisi ortada. Bu politika Kürt burjuvazisinin çıkarlarına dokunmayan, tersine, ulusal sorunun çözümünü onun çıkarlarına uygun zemine oturtmaya başlayan bir politika. Emperyalizmin basıncını kullanarak, bugüne kadar yaratılmış mücadelenin birikimini kullanarak, Kürdistan dağlarındaki silahlı gücü kullanarak, onun yarattığı ve tuttuğu mevziyi kullanarak, Türk burjuvazisini kurulu düzen çerçevesinde bir siyasal çözüme razı etmeye çalışıyorsunuz. Kurulu düzen tabanı içerisinde, dünyaya egemen sistemin genel çerçevesi içerisinde bir çözümü kovalıyorsunuz. Bu zemin üzerinde, bu toplumsal zemin üzerinde, Kürt ulusu için bir takım haklar elde etme çizgisi izliyorsunuz. En azından 4-5 yıldır ön plana çıkan "siyasal çözüm" çizgisinin nesnel anlamı ve mantığı bu.

Bu alt sınıfların konumuna ve çıkarlarına denk düşen bir çözüm çizgisi değil. Buna, bir kere öncelikle buradan itiraz ediyoruz. Bu, sorunun gerçek ve kalıcı bir çözümü de değil, ikinci temel itirazımız buradan geliyor. Bu sorun böyle çözülmüyor. Bu sorun böyle yalnızca geçici ve iğreti bir çözüme kavuşur, dolayısıyla gerçekte çözülmüş olmaz. Sorunun temelleri ortadan kaldırılmış olmaz ve bu temel durduğu sürece de sorun döne döne kendini yeniden üretir. Çok kan aktı, kan akmasın, artık barış, artık kardeşlik deniliyor. "Siyasal çözüm" bu argümanlara dayandırılıyor. Ama yazık ki uzun vadeli bakıldığında, en çok kan tam da bu durumda akacaktır. Çünkü bu sorun kendini durmadan üretecektir ve böylece de durmadan kan akacaktır. '70'lerde Irak'ta, Güney Kürdistan'da çözülmüş gibi oldu, ama çözülmediğini gördük. '75'te çözülmüş gibi oldu, ama çözülmediğini gördük. Bir ara '80'lerin ortasında bir takım çözümler zorlandı, ama hala en büyük kan Güney Kürdistan'da akıyor. Talabani "silahlı direnme dönemi bitmiştir" diyor, Öcalan'ı devrimden vazgeçirmeye çalışıyordu. Bunu devrimden vazgeçirmenin bahanesi yapıyordu. Bakıyoruz, kendisi eline silah almasa, siyaset sahnesinden silinecek. Filistin'de sorun mu çözüldü?

bir toplumsal devrim süreci olarak derinleşmesi şansının tümünden kaybedilmesi demektir. Kaldı ki, bütün bir yükünü onlar çektikleri halde mücadelenin bugün onların dinamizmine ve tercihlerine uygun bir çizgide olmaması, daha bugünden ulusal hareket bünyesinde belli gerilimler de yaratıyor. Bugün Kürt halk kitleleri, deyim ugunsu, “siyasal çözüm” bıkınlığı ve yorgunluğunu yaşıyorlar. HADEP’in toplantılarında Kürt emekçileri, onlara mensup gençlik, hiç de “siyasal çözüm” sloganlarına sahip çıkmıyorlar. Barış, siyasal çözüm vb. sloganları atmıyorlar. “Vur gerilla vur, Kürdistan’ı kur!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!” türünden sloganlar atıyorlar. Bu onların devrimci özelemlerinin ve tercihlerinin bir yansımasıdır. Bu onların devrim, devrimci çözüm tercihlerinin bir göstergesidir. Emekçi sınıfların, alt sınıfların mücadele içinde devrimci bir politizasyon yaşamış kesimlerinin eğilimi açıkça bu doğrultuda. Problem buradan çıkmıyor, problem, bu potansiyele bugün yön veren hakim politikadan çıkıyor.

Soru: *Ulusal sorun ulusal istemler temelinde ortak bir davadır, bu anlamda orta sınıflar da olmak üzere başka bazı sınıfları bünyesinde toplaması, ulusal cephe esprisi içerisinde normal değil midir. Bu durumda önemli olan ulusal çizginin devrimci içeriği değil midir?*

Sorunun kritik yanıtı bu son cümlede gizli; “*Bu durumda önemli olan ulusal çizginin devrimci içeriği değil midir?*” Gerçekten de mesele budur. Bugün Kürt orta sınıflarının ulusal özgürlük davasına kazanılması, bu uğurdaki mücadelede yedeklenmesi elbetteki önemli bir başarı olur. Ama onları kazanmak eğer ancak devrimci çizginin gözden geçirilmesi ölçüsünde olanaklı ise, işte zaaf tam da burada kendini gösterir. Eleştirilen bu. Bir ulusal kurtuluş mücadelesi sürecinde burjuvazinin belli kesimlerini yedeklemek devrimci bir parti için elbette büyük bir ustalık olur. Ama yaşanan şey bir yedekleme midir, yoksa gitgide onların konumuna doğru bir yön değişimi midir? Bu gerçekten üzerine düşünölmeye değer bir soru.

Ölçü nedir? diyeceksiniz. Ölçü, anti-feodal, anti-sömürgeci ve anti-emperyalist devrim çizgisinin, bu stratejik devrimci çizginin pratik gerekleridir. Görmüş bulunduğumuz gibi bu gerçekte PKK’nın çıkış programıdır. ‘90’lı yılların başına kadar hala korunan PKK çizgisidir. Devrimciliğin ölçüsü bu. Eğer bu çizgi izleniyorsa, Kürt orta sınıfları da buna rağmen yedeklenmişse, ne güzel. Bence büyük bir başarı, büyük bir ustalık bu. Böyle mi gerçekten? Sorulan sorunun kritik yanıtı burada.

1995 Ağustos’unda PKK’nın Güney Kürdistan’a yönelik çıkışını anında ve tereddütsüz olarak selamladık. Konuya ilişkin değerlendirmemiz “*Güney Kürdistan’da Devrimci Atılım*” gibi anlamlı bir başlık taşıyordu. Bu değerlendirmede Güneyli işbirlikçileri kastederek; bu feodal burjuva güçler ezilmelidir, bunlar Kürt halkının sırtında kenedir dedik. Aradaki sınırın da hiçbir meşruluğu yoktur; Kürt devriminin Güney Kürdistan’a taşması ayrıca büyük bir ilerlemedir, son derece önemli devrimci bir adımdır, dedik. Ama burada altını çizdiğimiz kritik bir sorun vardı. Bu çerçevede şunlar özellikle vurgulanıyordu: Sırtlarını emperyalizme ve bölge gericiliklerine dayayan bu feodal-burjuva sınıflar, Kürdistan’daki geleneksel yapı temelinde, bundan güç alarak ayakta duruyorlar. Bu temel üzerinde Kürt köylü yığınları üzerindeki etkilerini sürdürüyorlar. PKK’nın Güney çıkışı, bir askeri hareket olmaktan çıkmalı, oradaki köylü yığınlarını bu feodal-aşiretsel yapıya karşı ayağa kaldıran, bu yapıyı çözen bir devrimci temele oturmalıdır. Böyle olmadığı sürece, bu hareket kendi içerisinde bir askeri hareket olarak kalır. Askeri açıdan başarılı olsa da olmasa da, bunun esasa ilişkin bir önemi olmaz, vb.

PKK yayınları Güneyli işbirlikçilerin her yeni ihanetinin ardından; bunlar Kürt toplumunun sırtında bir hain urdur, kesilip atılmalıdır, diyorlar. Güzel, kesilip atılmalıdır. Onun kesilip atılması bir anti-feodal devrim demektir. Bu ur aynen Türkiye’de de var. Bütün korucu çeteleri, bugün sessiz gibi duran bir sürü toprak ağası, aşiret reisi, dini lider bunun sınıfsal ifadesidir. Niye bunu koparıp atmıyorsunuz? Onlarca köyü olan toprak sahibi var, neden köylüleri bunlara karşı toprak

için ayağa kaldırmıyorsunuz? Bunun sizin ulusal davanıza vereceği zarar ne olabilir? Bunlar zaten Türk sömürgeciliğiyle işbirliği halindeler. Hiçbir zarar vermediği gibi köylülüğün ulusal sorun çerçevesinde gösterdiği enerjiyi bir de toprak sorunu çerçevesinde bir sınıfsal enerji ile birleştirirsiniz. Bununla da kalmaz, kendi egemen sınıfına yönelmiş bir Kürt köylü ve emekçi hareketi, Türkiye işçisini ve emekçisini de sarsar ve onun saflarında derin bir sempati uyandırır. Sorun bir kere sınıfsal bir eksene otursa, bunun Türk emekçisine vereceği mesaj, onun üzerinde yaratacağı etki, saflarında yaratacağı sarsıntı bir başka olur. Türk işçi ve emekçisinin şovenist etkiden gelen önyargıları da en iyi böyle parçalanır. Ulusal özgürlük mücadelesinin sınıfsal karakterinin, soyut söylemle değil ama somut pratik içerikle belirginleşmesi, Türkiye cephesinde çok şeyi değiştirir. Saf ulusal hareket, salt ulusal istemler, Türk emekçisinin şovenizmin tuzağına düşmesini ne yazık ki kolaylaştırıyor.

Denilecektir ki, mesele sınıfsal bir eksene otursa diyorsunuz da, bu ulusal dava ama, ulusal sorunu konuştuğumuza göre, onun mantığını ve gereklerini hareket noktası almamız gerekmez mi? İyi de, ulusal sorunun belirgin bir sınıfsal içerik ve yön taşımadığını kim söyledi size? Her ulusal hareketin, her zaman ve her yerde, belli sınıfsal çıkarlara dayalı olduğunu, her ulusal görünümün gerisinde belli bir sınıfsal kimlik ve çıkar gizli olduğunu kim bilmez? Ulusal sorun her zaman bir sınıfsal içerik taşır. Önemli olan bu sınıfsal içeriğin ne olduğudur. Önemli olan, ulusal sorunun çözümünün hangi sınıfsal sorunun çözümüne bağlanacağıdır. Bu burjuvazinin kendi ulusal pazarı üzerinde kendi hakimiyetini elde etmesi sorunu olabileceği gibi, başta köylülük olmak üzere ezilen ulusun ezilen ve sömürülen emekçi yığınlarının toplumsal kurtuluş sorunu da olabilir. Eğer siz, ulusal sorun özünde bir burjuva sorundur, ezilen ulus burjuvazisinin kendi toprağı, kendi pazarı üzerinde egemen olması sorundur dersiniz, bugünkü çizgiyi elbette doğru sayarsanız. Bu elbetteki denebilir. Ama bunu dersanız, siz basit milliyetçi burjuva demokratları olursunuz.

Eğer bu soruna sosyalizm adına, devrim adına bir çözüm bulmak istiyorsanız, sizin için ulusal sorun eninde sonunda bir köylü sorundur, köylülüğün geleneksel ilişkilerden kopması, emekçinin kapitalist sömürden kurtulması, ülkenin ve halkın emperyalist egemenlik ve sömürü ilişkilerinden kurtulması sorundur. Bu mesele marksistler tarafından 20. yüzyılda hep böyle tartışılmış, her zaman böyle ortaya konulmuş, tarih de bunu her zaman hem başarılı hem başarısız örnekler üzerinden doğrulamıştır. Sorunun böyle konulmadığı yerde, ulusal hareket ulusal burjuva hareket olarak kalmıştır, çok geçmeden emperyalist sistem ile yeni temeller üzerinde yeniden bütünleşmiştir.

Bu meseleleri basitleştirmemek kaydıyla, bunun karmaşık ve çelişkili bir süreç olduğunu, henüz

olgunlaşmadığını, şimdi işaret edilen akibetlerin henüz yalnızca potansiyel tehlikelerden ibaret olduğunu akıldta tutmak kaydıyla, şunun bilincinde olmak gerekir: “Siyasal çözüm” çizgisinde ısrar, kaçınılmaz bir biçimde Kürt sorununda ulusal burjuva çıkarlara dayalı bir çözüme götürür. “Siyasal çözüm” çizgisinin niyetlerden bağımsız nesnel sınıfsal mantığı budur.

Bu henüz yaşanan bir süreçtir, bunlar olgunlaşmış ilişkiler, olgunlaşmış süreçler değildir. Akan bir süreçtir sözkonusu olan. Yeni gelişmeler, yeni dinamikler, bu açıdan yeni yön değişimleri... Bunlar teorik ve pratik olarak reddedilmez. Bunlar biraz da sizin yaratacağınız karşı ağırlığın ne olacağına sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu çerçevede bir başka nokta. PKK’nın devrimci samimiyetinden bugün herhangi bir kuşku duyulamaz. Ama bu kendi başına sorunu çözmiyor ve yeterli bir güvence oluşturmuyor. Belirleyici olan politikalar ve politikayı belirleyen de son tahlilde toplumsal-siyasal çatışma, buradaki dinamikler ve güç dengeleridir. Bunları biz “siyasal çözüm” politikasını üreten koşulları ve dinamikleri tahlil ederken zaten her seferinde ortaya koyduk. Hiçbir zaman ne kimsenin iyiniyetini sorguladık, ne de gelişmeleri basite indirgedik. Ama yinelemek gerekir ki, iyiniyet kendi başına birşey çözmiyor, “PKK’ya güven” burada kendi başına herhangi bir güvence oluşturmuyor. Bunlar toplumsal sahnede cereyan eden sorunlar. Sosyal sınıflar ve temel siyasal ilişkiler kapsamında cereyan eden olaylar. Bireyler ve partiler burada sadece sosyal yaşamın ve çatışmanın düşünsel ve siyasal plandaki taşıyıcıları ve temsilcileridir. Bireyler ve partiler kendi başlarına toplumları belirlemiyor. Toplumlar içerisindeki dinamikler, çatışmalar, eğilimler, çıkarlar, belli bireylerin, belli partilerin şahsında somut ifadeler kazanıyor. Bundan ne anlamak gerektiği üzerinde, son yıllarda yaşanan genel gelişmeler ve bunun PKK üzerindeki etkisinden giderek, durmak gerekecek.

Biz tüm kayıtlarımıza ve eleştirilerimize rağmen, yaşanan açık ve kaba tutarsızlıklara rağmen, ulusal hareketin devrimci kimliğini kaybettiği gibi bir iddiada bulunmadık. Bu sorunu çok basitleştirmek olurdu. Devrimci çizgide belirgin bir erozyon süreci yaşanıyor, diyoruz. Taktik adına gündeme getirilen “siyasal çözüm” çizgisi, bir süredir gerçekte tüm öteki ilişkileri ve politik açılımları belirleyen bir rol oynuyor, diyoruz. Bunları söylüyor, bu çerçevede eleştirel bir tutum alıyor ve sorunu bu karmaşıklıkla ile bırakıyoruz. Çünkü mevcut karmaşık durumu “kesinlik” adına bazı kaba kalıplara ve tanımlara sokmaya kalkmak sakıncalıdır, politikada ciddi ve tahrip edici hatalar yapmaya götürür. PKK devrimci bir hareket olarak doğdu, gelişti, şekillendi. Ama bir noktadan sonra gelişmeler ve ortaya çıkan durum karşısında zorlandı, tutarsız bir sürecin içine girdi. Bu karmaşık, çelişkili, birbirini çelen ve düzelten eğilim ve dinamiklerle dolu bir karmaşık süreç. Olayın şimdiki çerçevesi bu.

(Devam edecek...)

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Kürt Ulusal Sorunu-2

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

Rusya'da kitlesel ve coşkulu kutlamalar

80. yılında büyük Ekim Devrimi hala kızıl bir meşale

"Kışlık Saray'a yeniden saldıracağız"

Ekim Devrimi'nin 80. yılında, Ekim Devrimi'nin ülkesinin insanları, bu büyük günü kutlamak için meydanlara çıktılar. Katılımcıların açıklamalarına göre tam 1,5 milyon insan... Son yılların en canlı ve mücadeleci gösterisi

gerçekleşti. Gözlemciler sabahın erken saatlerinde gençlerin, çocukların, kadınların, yaşlıların ellerinde pankartlar ve kızıl bayraklarla sokaklarda yürümelerini hayretler içinde anlatıyorlardı. Lenin, Stalin ve Che'nin resimleri sokakları süslüyordu. Birbirlerine sol yumrukları havada

"kutlama yerine mi yoldaş?" diye soran gençlerin sözleri, Ekim Devrimi'nin güncelliğinin somut bir örneği. Yapılan konuşmalarda Ekim Devrimi'nin muazzam kazanımları canlı bir biçimde savunuldu. Şimdi müzeye dönüştürülen Kışlık Saray'ın önünde yapılan konuşmalarda, iktidara

el koyan karşı-devrimcilerin zorla kovulması, iktidardan alaşağı edilmesi haykırıldı.

Konuşmacılardan biri şöyle diyordu: "Şimdi kitle olarak 1917 yılından daha fazlayız. Kışlık Saray'a yeniden saldıracağımız günler uzak değildir".

Bu sözler kalabalık tarafından coşkuyla destekleniyordu. Gruplaşarak yürütülen sesli tartışmalar ve militan hava dikkat çekiyordu.

Eski Sovyetler Birliği'nin birçok bölgesinde işçi sınıfı ve emekçiler Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünü yeni sermaye sınıfına karşı bir gösteriye çevirdiler. Genellikle Yeltsin kliğine karşı eylemler belirleyici oldu. Bazı yerlerde emekliler süpermarketleri taş yağmuruna tuttular. Birçok hükümet yetkilisi o gün Moskova dışında dinlenmeye çıkmıştı! Yeltsin sadece bir uzlaşma günü olmasını dileyerek Ekim Devrimi'ni tarihsel bir hata olarak nitelendirirken, insanlar Ekim Devrimi'nin coşkusunu yaşıyorlardı.

Ekim Devrimi kutlamalarının canlı ve geniş katılımlı geçmesinin önemli nedenleri var. Altı yıldır sürdürülen sistemli reform programları emekçileri yoksulluğun pençesine itmiş bulunuyor. Ücretler, emekli aylıkları ödenememektedir. Bilim, sağlık ve eğitim sistemi tümüyle tahrif edilmiştir. Kapitalist reformlarla geleceği vaadedilen iyileştirmeler tam bir yıkım yaratmıştır. Bürokrat yöneticiler özelleştirme adı altında sanayi komplekslerine el koyarken, yönetim organları tamamen mafyalaştırılmıştır. Kapitalist yolcuların reform sürecinin başında haykırdıkları sloganların yerini suskunluk almıştır. Rusya emekçileri birikmiş sorunlarının her hangi bir reform ve barışçı yolla çözüleceğine artık inanmıyorlar. İktidara zorla el koyma, yeni bir Ekim Devrimi gerçekleştirme kitlelerin önünde tek somut alternatif olarak duruyor. Bunu en iyi devrimin kazanımlarının somut olarak ne anlama geldiğini gören, yaşayan Sovyet insanı biliyor. Kutlamalarda militan ve mücadeleci bir atmosferin egemen olması bunun göstergesi.

"İnsanoğlu ilk defa başı dik yürümeyi öğrendi"

"İnsanlık tarihinin en büyük sosyal devrimi hep karalandı, aşağılandı. Ömrüm sonuna doğru gidiyor. Reel komünizmden birçok kötü şey yaşadım. Fakat yeniden yaşama başlayabilseydim, bunu bu defa Rus komünizmini yıkanlara karşı hesleştirmeye adardım."

Bu sözler 1978 yılından bu yana Almanya'nın Berlin kentinde yaşayan Aleksander Zinovyev'e ait. Zinovyev, Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü vesilesiyle "Benim Devrimim" başlığı altında yazdığı değerlendirmede, şunları dile getirmektedir:

"Batıda kaldığım bu yirmi yıl zarfında komünizmin üstünlüklerini; iş güvencesi, parasız sağlık ve dinlenme, eğitim sisteminin kalitesi ve diğer bir çok şeyi daha iyi anladım. Ne yazık ki ülkemizin vatandaşlarının böyle bir kıyaslama olanağı olmadı. Şimdi bütün bu değerler kaybolduktan sonra daha iyi anlaşılıyor".

Zinovyev, kendi açıklamalarına göre, 1939 yılında bir grup oluşturarak Stalin'e karşı bir suikast planlıyor. Fakat başarılı olamadığını, tutuklandığını ve daha sonra serbest bırakıldığını anlatıyor. Brejnev dönemine yönelik eleştirilerinin ardından, 1978 yılında, Sovyetler Birliği'ni terkederek Avrupa'ya yerleşiyor. İşte yıllardır Batı'da sosyalizmin eleştirmeni olarak öne çıkartılan Zinovyev, bugün, "Benim Devrimim" makalesinde, kapitalizmin çirkefliklerine saldırıp Ekim Devrimi'ni yüceltıyor. İnsanlık tarihinde ilk defa insanın yeni bir yaşama adım attığını, insanoğlunun ilk defa başı dik yürümeyi öğrendiğini söylüyor. Ailesi de Kolhoz üyesi olan Zinovyev, yönelttiği birçok eleştiriye rağmen, o dönemde köylülere özel tarım üretimine geçiş

KPD de destekliyor. Yapılan değerlendirmelerde şu noktanın altı çiziliyor: Ekim Devrimi diğer bütün devrimlerden ayrılır. Tarihte ilk defa burjuvazinin egemenliğine son verilerek işçilerin, askerlerin ve köylülerin iktidar organları sovyetleri yaratıldı.

"Ekim devrimi çağa damgasını vurdu"

Almanya'da yayınlanan günlük "Junge Welt" gazetesinin redaktörlerinden Werner Pirker, "Rusya'da Devrim ve Karşı-Devrim" başlığıyla yayımladığı makalede, bu yüzyılın Rusya'daki devrim ve karşı-devrim diyalektiği tarafından belirlendiğinin altını çiziyor. Faşist Hitler gericiliğinin söndüremediği Sovyet devriminin kendini sosyalist geleceğe adayanlar tarafından gerçekleştirildiği üzerinde durarak, karşı-devrimcilerin mutlaka yenilgiye uğratılacağını vurguluyor.

Bir Alman profesörü olan Ernst Engelberg ise, Ekim Devrimi'ni değerlendirirken, özetle şunları söylüyor: Hiç bir silahlı ayaklanma, mücadeleye hazır kitleler içinde bu kadar desteğe sahip olamamıştır. Bu yıl içinde Ekim Devrimi'ne ilişkin yapılan konferans ve toplantılarda, Ekim Devrimi'nin insanlık tarihindeki önemi üzerinde durulmuştur. '89-90 döneminde egemen olan atmosfer dağılmıştır. Kapitalizmin yarattığı tahribat devrimleri acil kılmaktadır. Ekim Devrimi'nin insanlık için anlamı üzerine yapılan değerlendirmeler bugün daha farklı bir önem kazanmaktadır. Geçmişte olduğu gibi bugün de Ekim Devrimi insanlık tarihinin bir dönüm noktasıdır.

önerilseydi kesinlikle reddedilirdi, zira köylüler tek başına üretim yapmanın zorluk ve sorumluluklarının bilincindeydiler, bu bugün birçok Sovyet insanının ortak düşüncesidir, diyor.

"Ekim devrimi yeniden yükselecek"

"Ekim Devrimi yeniden yükselecek. İnsanlık bu devrimle yeniden büyüyecek." Bu sözler, Doğu Alman KPD Merkez Yayın Organı "Die Rote Fahne"ye Viyana'dan yazan Argus adında bir kişiye ait. "Kızıl Ekim Tarihte Bir Mihenk Taşdır" başlığı taşıyan yazısında, Sovyet halkının Ekim Devrimi'nin kazanımları temelinde emperyalist ablukayı kırdığını, saldırgan Hitler faşizmini yenerek insanlığı kurtardığını belirtiyor ve yazısını şöyle bitiriyor:

"Her şeye rağmen gelecek sosyalizmdir. Günümüzün gelişmeleri bir kez daha gösteriyor ki, kapitalizm tarihin sonu değildir. Devrimci hareketin yeni bir dalgası Ekim Devrimi'nin sönmeyen meşalesinden güç alarak yeniden gelecektir. Ve bu miras bizimdir."

Bu sözleri 1997 yılı Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümüne adanmış

Hollanda: Sermayenin saldırılarına karşı liman işçilerinin ortak direnişi

Hollanda'nın en büyük iki limanından birisi olan Amsterdam limanında 300'ün üzerinde işçi işten atıldı. Rotterdam limanında ise bine yakın işçi atılma tehlikesi ile yüzyüze bulunuyor. Sermayenin bu saldırısına karşı liman işçileri direnişe geçtiler. Hedef iki ayrı limandan yöneltilen saldırıyı ortak bir direnişle geri püskürtmek.

Hollanda'nın bu iki önemli limanında değişik liman firmalarına işçi kiralayan iki ayrı şirket bulunmaktadır. Yıllarca süren mücadeleler sonucunda bu şirketlerde çalışan işçiler örgütlenerek bazı haklar kazanmışlardır. Yapılan antlaşmaya göre, liman işletmeleri öncelikle kısa ismi SHB olan şirketlerden işçi kiralamak zorundalar. Sermaye tam da kazanılmış bu haklardan dolayı bu şirketleri tasfiye etmek istemektedir. Zira patronlar taşeron firmalardan işçi kiralayarak ceplerini daha hızlı doldurabileceklerini düşünmektedirler. Nitekim antlaşmalara aykırı olarak SHB yerine taşeron firmalardan işçi kiralamaktadırlar. Böylece şirketler iflas ettirmeye çalışılmaktadır. Amsterdam'daki şirket sonuçta iflas ettirilmiştir.

SHB tüm liman işçileri için bir nevi sigorta işlevi yerine getiriyor. Limandan atılan işçiler burada geçici olarak istihdam ediliyorlar. Sermaye tensikat, esnek çalışma ve örgütsüzleştirme saldırılarıyla karına kar katma uğraşı içinde. Dolayısıyla SHB'nin tasfiye edilmesi onun için büyük bir başarı olacaktır. Bu nedenle yüzlerce işçiyi işten atmak için çılgınca yatırımlara girişiyorlar. Bu yatırımlar sayesinde daha az işçi çalıştırabileceklerinin propagandasını yapıyorlar. Yakın gelecekte işçi ihtiyacının yarıya düşeceğini söylüyorlar.

Sermaye sınıfı saldırılarını her geçen gün biraz daha pervasızlaştırıyor. Böylece bu düzende işçilere düşen modern köle rolünü en az bir karşı koyuşla kabullenmesini istiyor.

Fakat küstahlıkta sınır tanımayan sermaye, böyle yapmakla, liman işçilerinin sınıf içgüdüsünü de harekete geçirmiştir. Diğer sektörlerde oranla liman işçileri sınıf mücadelesi ve dayanışmasında dikkate değer bir gelenek yaratmışlardır. İki ayrı kentte sermayenin saldırılarına maruz kalmalarına rağmen, işçiler ortak bir mücadele hattı oluşturmak için harekete geçmişlerdir. Zaman zaman biraraya gelerek çeşitli eylemler gerçekleştirmektedirler. Yolları, tünelleri işgal etmekte, korsan grevler örgütlemekte, diğer sektörlerdeki işçi ve emekçilerden destek ve dayanışma talep etmekte ve örgütlenmektedirler.

Yeltsin'in Pekin ziyareti

Rusya-Çin işbirliğinde yeni dönem

Uzakdoğu son haftalarda emperyalist dünya için önemli gelişmelerine sahne oluyor. Emperyalist güçler ve bölge devletleri yeni nüfuz alanları elde etmek ve yeni dengeler kurmak için bütün kollarını oynuyorlar.

Jiang Zemin ABD ile imzaladığı "stratejik ittifak" gezisinden yeni döndü. Benzeri bir "stratejik itifak" 1996 yılında imzalamıştı. Yeltsin kısa bir süre önce de Japon devlet başkanı Hoşimoto ile buluşarak 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana var olan anlaşmazlıkları gidermeye çalıştı. Zira bu sorunlar şimdiye kadar ikili ekonomik ilişkilerin geliştirilmesi önününde tek engel görülüyordu. Ayrıca Çin başbakanı Li Peng altı günlük bir ziyaret için bu hafta içinde Japonya'ya gidecek. Bu ziyaret iki ülke arasındaki ilişkilerin düzeltilmesini amaçlıyor.

Bölgede cereyan eden bu gelişmeler emperyalist güç dengelerinin geleceği açısından önem taşımaktadır.

Yeltsin'in Çin ziyaretleri

Yeltsin Çin'e ilk ziyaretini Aralık 1992'de gerçekleştirdi. Bu ziyaret iki ülke arasındaki "komşuluk ilişkilerinin geliştirilmesi" biçiminde yorumlandı. Bunu Jiang Zemin'in Eylül '94 tarihli Moskova ziyareti izledi. Bu ziyaretin sonucunu "yapıcı işbirliği" olarak açıkladı. Bu işbirliği Yeltsin'in Nisan '96'da Pekin'e yaptığı ziyaretle üst düzeye çıkartıldı ve "21.yüzyılda karşılıklı güven temelinde eşit stratejik işbirliği" olarak nitelendirildi. İki ülke arasında tartışma konusu olan ve 1969 yılında silahlı çatışmalara yol açan 4300 km. uzunluğundaki doğu sınırı ilk defa görüşme konusu yapıldı.

Doğu Bloku'nun çöküşü ve Körfez savaşından sonra ABD'nin dünyadaki gelişmelere kendi denetiminde yön verme çabası, Rusya ve Çin'i yakınlaşmaya itti. İki ülkeyi ayıran doğu sınırı tartışmaları önemli bir sorundu. Yeltsin'in son üç günlük ziyaretindeki en önemli gelişme, bu sorunun çözülmesi doğrultusunda yapılan anlaşma oldu.

Aralık 1996'da Çin, Rusya, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan devlet başkanları Şangay'da yaptıkları toplantıda bir antlaşma imzaladılar. Anlaşma gereğince sınır düzensizlikleri ortadan kaldırıldı ve iki yılda bir farklı

konuları görüşmek ve işbirliği yapmak için biraraya geliyorlar. Geline yerde bu ülkeler arasındaki işbirliği önemli boyut kazanmış bulunuyor.

Bölgede ABD-Japonya işbirliğinin önüne geçilmesinin önemli bir unsuru olarak görülen bu ittifak Çin ve Rusya açısından hayati öneme sahip. İki ülke son görüşmede ABD-Japon askeri manevralarının Kore yarım adasında yarattığı savaş tehlikesine dikkat çektiler ve özellikle Japonya'nın ABD ile girdiği askeri işbirliğinin uzun dönemde bölgede yaratacağı olumsuz etki üzerinde durdular. Daha doğrusu Japonya tek taraflı "uyarıldı".

Bugünkü işbirliği "eşit uluslararası düzen" biçiminde açıklanıyor. Rusya, ABD'nin Tayvan ve Tibet sorununda Çin'e baskı yapmasına tavır alarak Pekin'e destek sunuyor. Çin ise NATO'nun doğuya genişletilmesi karşısında Rusya'nın yanında yer alıyor. Ayrıca Rusya'nın Asya-Pasifik Ekonomik Kooperasyonu'na alınma istemine destek sunuyor.

Öte yandan Çin, Yeltsin önderliğinde Bağımsız Devletler Topluluğu'nun entegrasyonunu savunmaktadır. Zira Rusya'daki ekonomik-politik gelişmeler, olası sosyal çatışma ve bölgesel çelişkiler Çin'i doğrudan etkilemektedir. Yeltsin'e destek Çin için bu açıdan önem taşımaktadır. Çin ekonomik ve ticari ilişkilerini büyük ölçüde bu ülkelerle gerçekleştirmektedir. Bu bölge Çin'in gelişen ekonomik potansiyeli için önemli bir pazar oluşturmaktadır.

1996 yılında iki ülke arasındaki ticaret hacmi 6.84 milyar dolar civarındadır. Yalnızca Çin'den ithal edilen ürünler 5.15 milyar dolar tutarındadır. Rusya'nın Çin'e silah ticareti en önemli ekonomik etkinliktir. Bu ticaretinin %30'u Çin ile yapılmaktadır. Yapılan son anlaşmalarda Rusya'nın Sibirya doğal gazını Çin ve Kuzey Kore'ye vermesi kararlaştırıldı. Ayrıca Çin'de ortak bir atom santrali inşa edilmesi karara bağlandı.

Sonuç olarak Rusya-Çin buluşması uzun dönemli stratejik güç dengeleri açısından önemlidir. Rusya-Çin ittifakı ABD-Japon askeri-politik gücüne karşı bölgede önemli bir unsur oluşturacaktır. Bölgede pazar ve güç edinme çabaları da gündeme getirecektir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.)250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler)1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.)350 000 TL.
14. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor)650 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas.550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülisti ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları200 000 TL.

Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu

Serbest piyasa ekonomisinin iflası

Çekoslovakya'da

kitlesel işçi gösterisi

Çekoslovakya'nın başkenti Prag, Doğu Bloku'nun dağılmasından bu yana ülkede yaşanan en güçlü işçi gösterisine sahne oldu. 8 Kasım günü yüzbinlerce Çekoslovak işçisi liberal başbakan Vaclav Klaus hükümetinin kemer sıkma politikasını protesto etmek için sokaklara döküldü. Gösteri çağrısını yapan sendika federasyonu CMKOS'un açıklamasına göre katılım 120.000'i aştı. Ancak ülkedeki sendikalı emekçilerin %95'ini temsil etmesine rağmen, CMKOS'un emekçilerin çıkarlarını savunduğu, gösteri yapan işçilerin taleplerini paylaştığı asla iddia edilemez.

Doğu Bloku'nun dağılmasından bu yana diğer Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Çekoslovakya'da da sistematik olarak dozu artırılan kemer sıkma politikaları yürürlüğe konmaktadır. İleri düzeyde gelişmiş diğer Batı Avrupa toplumlarının kalkınma ve refah düzeyine ha kavuştuk ha kavuşuyoruz söylemi eşliğinde dayatılan liberalizm ve kemer sıkma politikaları, bir avuç türedi aslak dışındaki tüm emekçi sınıf ve katmanları yoksulluk ve sefaletle yüzyüze getirdi. Bugüne kadar emekçi kitleler "refah" hedefi gösterilerek "fedakarlığa" zorlandı ve avutuldu. Yoğun bir anti-komünist propaganda eşliğinde hayallerle oyalanan emekçiler, tarihsel yıkımın doğal sonucu olarak, mücadele refleksinde bulunamadı, yeterli bir direniş sergileyemedi.

8 yıllık avutma ve oyalama bugün artık sonuçlarını göstermeye başladı. Yaşam koşulları her geçen gün biraz daha kötüleşen emekçi kitleler, nerdeyse her yıl daha katı bir kemer sıkma politikası ile başbaşa bırakılırlarken, bir avuç asalak ve dolandırıcı dolar ve mark endeksli servet biriktirmeye devam ettiler. Yeni yönelimin gerçek karakteri tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildiği ölçüde toplumsal hoşnutsuzluk da birikmeye başladı. Ve "Kadife Devrimi"nin 8.yıldönümünde, Prag sokakları, "Kahrolsun Vaclav Klaus!", "Kahrolsun hırsızlar!" türünden emekçi sloganlarıyla inledi.

Prag gösterisi nasıl gündeme geldi?

Çekoslovakya'da değişik hükümetler 8 yıldır kemer sıkma politikası uyguluyorlar, buna karşı emekçilerin kayda değer bir direnişiyle yüzyüze gelmiyorlardı. Aynı durum diğer Doğu Avrupa ülkeleri için de sözkonusudur. İşçi hareketinin bu zayıflığı iktidarı saldırılarında daha da cüretli davranmaya itti. Saldırıları artık maaşların dondurulması ile sınırlı kalmamakta, hükümet önümüzdeki yıl içinde yürürlüğe koyacağı ekonomik

politikasında, reel maaşları ve sembolik bir düzeyde olan işsizlik tazminatını aşağı çekmeyi öngörmektedir. Yoksulluğun ve sefaletin kol gezmeye başladığı bir ülkede, eğer iktidar emekçilerin reel maaşlarına ve sembolik bir düzeyde olan işsizlik tazminatına el atacak kadar ileri gidiyorsa, bu saldırının boyutları konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

İşte iktidarın bu pervasız saldırıları bardağı taşıran damla işlevi gördü ve işçilerin öfkesinin Prag'da patlak vermesine neden oldu. Aralarında madencilerin, demiryolları çalışanlarının ve demir-çelik işçilerinin olduğu ezici bir çoğunluk, uzun dönemdir, iktidarın bu sonu gelmeyen saldırılarına bir genel grevle cevap verilmesini talep etmekteydiler. Tabandan somut bir biçimde gelen bu talep uzun süre savsaklandı, reddedildi. Tabanın hoşnutsuzluğunun giderek belirginleşmesi sonucu CMKOS yönetimi genel grev yerine Prag'da bir gösteri düzenlenmesinin daha "uygun" olacağına karar verdi. CMKOS yönetimi pasif bir gösteri aracılığı ile emekçilerin öfkesini yatıştırma yolunu seçti.

Böyle bir sürecin ürünü olan Prag gösterisi, Çekoslovakya emekçilerinin nabzını ölçmede bir gösterge oluşturmaktadır. Bu bağlamda

yapılabilecek gözlemler şunlardır.

1) İktidarın ve sendikanın tüm engellemelerine rağmen emekçilerin yoğun bir seferberliğine tanık olunmuş, katılımın düzeyi gözlemcileri şaşırtmıştır. Bu katılım emekçi sınıf ve katmanların mevcut düzene karşı birikmiş olan öfke ve nefretlerinin düzeyini göstermektedir

2) CMKOS başkanı Richard Falbr'a karşı takınılan tavır son derece önemlidir. Richard Falbr miting alanındaki konuşmasında, *"bu gösteri rejime karşı bir gösteri değildir"* diyerek söze başladı. Sendika başkanının bu sözleri anında katılımın ezici çoğunluğu tarafından ıslık ve yuhlamalarla protesto edildi. Bu demektir ki, Çekoslovakya emekçileri rejimi ve hükümeti birbirlerinden farklı birer kurum olarak görmemektedirler. Prag'da haykırdıkları öfke ve nefretleri sadece hükümete değil rejimin kendisine yönelmektedir.

3) Gösteri öncesi yapılan ve gösterinin basıncıyla anlamı daha da berraklaşan kamuoyu araştırmalarının sonuçları basına yansımaktadır. Bu araştırma sonuçları Çekoslovakyalıların mevcut "demokratik" kurumlara güven duymadıklarını, gidişat karşısında morallerinin son derece bozuk olduğunu, "eski rejime" özlem

duyanların sayılarının giderek ve hızla arttığını göstermektedir.

4) Emekçilerin 8 yıl aradan sonra düzenledikleri bu ilk gövde gösterisi, düzenin temsilcilerini büyük bir telaşa düşürdü. Bu muhalefeti düzenin cenderesinde etkisizleştirme görevini her zaman olduğu gibi sosyal-demokratlar üstlendiler. Sosyal Demokrat Parti, emekçilerin taleplerini sahiplendiği, savunmasını üstlendiği intibası vermek amacıyla anında koalisyon hükümeti aleyhine gensoru önergesi verdi. Ve iki sandaye çoğunluğuna dayanan koalisyonu dağıtmak için milletvekili pazarı açtı.

Bu tür burjuva ayak oyunlarının artık eskisi gibi etki ve oyalama gücü yoktur. Liberaller ile sosyal-demokrasi arasındaki fark bir bakıma artık sıfırlanmıştır. Burjuva rejim ile hükümeti arasındaki ilişkinin bilincinde olan emekçiler, liberalizmin değişik versiyonları arasındaki nüansa kanmayacaklardır. Çekoslovakya emekçilerinin bu ilk eylemi önemli bir başlangıç oluşturmakta, işçi sınıfı mücadelesinde yeni bir dönem başlatmaktadır. Sorun sadece Çekoslovakya ile de sınırlı değildir. Çekoslovakya emekçilerinin mücadelesi, aynı kaderi paylaşan komşu ülkelerde yankı yaratacaktır.

Çekoslovakya'da büyük gösteri: Sendika genel grev istemini yatıştırmaya çalışıyor

1989 yılından bu yana ilk kez Çekoslovakya'da en büyük işçi eylemi gerçekleştirdi. İşçi sınıfı hükümetin saldırılarına karşı ilk sert tepkisini gösterdi. Dünya pazarına eklemlenme, kapitalist reformları gerçekleştirme amacıyla izlenen ekonomik politikalar emekçi kitleleri yoksulluğun girdabına itmiştir. Bugüne kadar bu politikalarla karşı yerel düzeyde birçok gösteri ve grev yaşanmıştır. Saldırıların işçi sınıfı tarafından bugüne kadar genel bir direnişle cevaplandırılmamasının en önemli faktörü ise sendikaların oynadığı olumsuz roldür.

Sendika federasyonu CMKOS, kapitalist reform sürecinin önemli bir unsuru olarak rol oynadı ve önemli bir ekonomik ve politik ayrıcalık kazandı. Sendika yönetimi açıkça kapitalist reformların savunuculuğunu yaptı. İşçi sınıfının mücadelesini demagojik söylemlerle bugüne kadar belli sınırlar içinde tutulabildi. Yoksa tarihsel olarak deneyimli ve mücadele geleneğine sahip bu sınıfın sessiz kalması olanaklı değildi.

Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen eylem, tabandaki genel grev basıncının boşa çıkartılması amacıyla gündeme getirildi. Uzun bir dönemdir işçiler sendikaları genel greve zorluyorlar. Son eylem gününe kadar da maden ve demir işçileri, genel bir grevin çağrısı yapılması üzerinde durdular. CMKOS şimdilik genel grevin önüne geçebildi. Fakat bunu uzun dönemde engelleyemeyeceğinin bilincinde. Bundan dolayı hükümetin izlediği ekonomik politikanın bir an önce terkedilmesi istendi.

Bu büyük işçi eylemi yeni ve çetin bir mücadele

döneminin ilk işareti. Bütün olgular işçi sınıfının mücadelesinin yaygınlaşacağını ve radikal biçimler alacağını gösteriyor.

Serbest kapitalist pazarın çıkmazı

Batılı tekellerin sözcüleri tarafından övülen kapitalist reformlar geline yerde çıkmaza girmiştir. Başbakan Vaclav Klaus kupon-özelleştirme yöntemiyle kapitalizmi bir an önce yerleştirmeye çalıştı. 1000 Kron karşılığında halka satılan hisse senetleri üretimi sağlamada yeterli finansmanı sağlayamadı. Birçok işletme ardarda kapatıldı. Bazı büyük sanayi kompleksleri hiç fiyatına batılı tekellere peşkeş çekildi. Bu tekeller sadece rekabetten dışlamak için bu sanayi birimlerini kapattılar.

Gelinen yerde emekçilerin maaşları dahi ödenememektedir. İşsizlik parası, alınan son ücretin %40'ı düzeyine indirilmektedir. Bazı bölgelerde işsizlik %18'i bulmaktadır. Artan kitlesel eylemler karşısında yabancı sermaye sahipleri yatırım yapmaktan çekinmektedirler.

Toplumda artan hoşnutsuzluk, sosyal-politik çalkantılar hükümet içinde de bunalıma yol açtı. İstifa eden içişleri bakanı Jan Ruml'u dışişleri bakanı Josef Zileniç izledi. Üç farklı partiden oluşan koalisyon hükümeti bu gelişmeler karşısında batı tekellerine sığınmaktan başka bir çözüm yolu göremiyor.

Uzun bir sessizlikten sonra işçi sınıfı yeniden gündeme el koymuştur. Hükümetin esas korkusu bundan sonraki gelişmelerin kazanacağı boyuta ve yöne ilişkindir.

Fransız kamyon şoförlerinin eylemi kırıldı

"Daha iyi kavga etmeyi öğrendik"

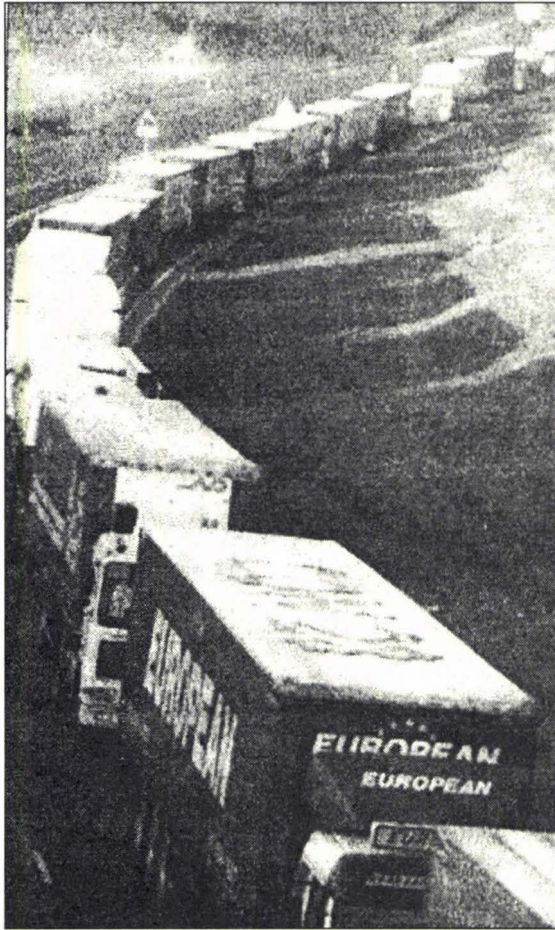
Fransa'da kamyon şoförlerinin 2 Kasım günü başlattıkları direniş beşinci gününde kırıldı. Eylemin bu kadar büyük bir hızla tüm ülkeye yayılması bir yenilikti. Aynı şekilde bastırılmasında başvurulmuş taktik ya da bastırılış biçimi de bir yenilik oluşturmaktadır.

Bu işkolunda yaşanan sıkıntıları kamyon şoförleri geçmiş eylemleri ile dile getirmişlerdi. Çalışma süresi, koşulları, mesai saatleri, ücret sorunu, emeklilik yaş haddi vb. konular her eylem dalgasının temel taleplerini oluşturdu. Sorun işverenlerden taviz koparmak değildir. Kasım 1996 eylemi başta olmak üzere kamyon şoförleri her defasında işverenlerden ve devletten bazı önemli tavizler koparmayı başarabilmişlerdi. Eylem sonucu elde edilen kazanımlar her defasında işkolunun tamamını kapsayan, uygulama zorunluluğu olan anlaşma ya da protokollerle teminat altına alınmaktadır. Esas sorun burjuva devletin kendi yasalarını, kurallarını uygulamamasından, bundan cesaret alan hatta teşvik gören işverenin de aynı tavrı takınmasından kaynaklanmaktadır.

Kasım '97 eylemi bir yıl önce işkolunda imzalanan anlaşmaların uygulanmamasından dolayı patlak verdi.

Bu yılki direniş de benzer bir sözleşme imzalanarak kırıldı. Fakat eylemin kırılmasında belirleyici rol oynayan yalnızca sözleşme değildir. Bu işkolunda sendikalı şoför oranı son derece düşüktür. Sendikalı olanlar ise CFDT, CGT ve FO saflarındadırlar. Bu sendikalar içinde işverenlerin ve devletin açık tercihi CFDT'den yanadır. Her ne kadar CFDT güçlülük bakımından Fransız Komünist Partisi yanlısı CGT'den sonra geliyorsa da, onun kimliği açık bir işbirlikçi sendikaya dönüştürülmeye çok yatkındır, dahası adaydır. Hangi işkolunda olursa olsun güçlülük düzeyi gözetilmeksizin CFDT muhatap alınmakta, önplana çıkartılmakta, onunla pazarlık yapılmaktadır. Son yıllarda açık bir politikaya dönüşen bu tavrı, burjuvazinin emekçi örgütlenmesine yeni bir biçim verme girişimidir. Tıpkı Almanya'daki DGB modelinde olduğu gibi Fransa'da da CFDT şahsında işbirlikçi bir sendika, emekçilerin temsilcisi tek bir güce dönüştürülmek istenmektedir.

Kamyon şoförleri eylemi vesilesi ile CFDT'ye yüklenen bu misyon bir kez daha ve geçmiş örneklerden daha da ileri biçimde kanıtlanmıştır. Kamyon şoförlerinin sendikalı oranı düşük de olsa CFDT ilk konumdadır. O, bu konumunu mücadeleyi yönlendirmede kullanmamış, tam tersine direnişi kırmanın bir aracına dönüştürmüştür. CFDT tabanın taleplerinin içini boşaltarak pazarlık masasına götürmüş,

işveren sendikasının bir bölümünün razı olduğu bazı kısıntıları büyük bir kazanım olarak sunmuştur. Pazarlık sürecindeki rolü, barikatlarda direnen şoförlerin morallerini bozan, azimlerini kıran açıklamalarda bulunmak olmuştur. Eylemin daha ilk gününden itibaren CFDT genel sekreteri, basına yaptığı açıklamalarda, eylemden sonuçlanmış ve amacına erişmiş olarak bahsetmiş, daha yeni hızını almakta olan mücadele dinamiğini baltalamıştır. Sendikanın bu tavrı işverenin, hükümetin ve basının eylemi kırma çabasını kolaylaştırmış, kamyon şoförlerinin yanısıra eyleme atılmaya hazırlanan başka işkollarının girişimlerini boşa çıkartmıştır. Eylemin dorukta olduğu bir anda, CFDT'nin tek başına işverenler sendikasının asgari önerilerini içeren protokolü imzalaması ve direnişin sonunu ilan etmesi, tam bir ihanet anlamına gelmektedir.

CFDT sendikasının ihaneti bu kadar ileri götürmesini kolaylaştıran başka faktörler de mevcuttur. Eylemde CGT sendikası son derece silik bir rol oynamıştır. "Komünist" ulaştırma bakanının pazarlıklarda işini kolaylaştırmak amacıyla CGT hep geri planda durmayı tercih etmiş, meydanı CFDT'ye ve ihanetin icrasına bırakmıştır. Aynı şekilde, Sosyalist Partisi-Komünist Partisi ittifakına dayanan solcu hükümeti zor duruma düşürmemek, sağın ekmeğine yağ sürmemek için milislerin ve devletin kolluk kuvvetlerinin barikatları yıkmak, direnişçilere saldırımların hızlandırılması edilmiştir. Emekçi kitlelerin kamyon

şoförlerinin eylemine geçen yıl olduğu gibi büyük bir sempati ile bakmalarına karşın örgütlü kesimler, dernekler, sendikalar, partiler vb. taban tabana zıt bir tavrı takınmışlardır.

Dolayısıyla, eylemin kırılmış olması direnişçilerin bir mağlubiyeti değildir. Her şeyden önde işbirlikçi sendikaların ihanetinin bir ürünüdür.

Sınıf mücadelesinin Avrupa'daki yeni biçimi

Soruna bir de daha genel planda, Avrupa bağlamında bakmak gerekiyor. Başlangıçta kamyon şoförleri eylemi ve onun bastırılış biçiminin bir yenilik oluşturduğunu belirttik. Renault-Vilvorde direnişi, ABD/UPS grevi vesilesiyle emekçi eylemlerinin, kapitalist entegrasyon koşullarında yeni biçim aldıklarını, daha yoğun ölçekte etki yarattıklarını yazmıştık. Fransız kamyon şoförlerinin eylemi bu

bakımdan ideal bir örnek oluşturmakta, geleceğin eylem biçimlerine, mücadele ölçeklerine ışık tutmaktadır.

Avrupa ülkelerinin herhangi birisinde patlak veren bir emekçi eylemi artık günübirlik etkisini tüm Avrupa'da hissettirmektedir. Henüz ulaşım gibi bazı stratejik sektörlerle sınırlı kalan bu gelişme sadece bir başlangıçtır. Fransız kamyoncularının eylemi anında İspanya, Hollanda, İngiltere, Almanya, Belçika, İtalya, İsviçre vb. ülkelerin ekonomilerini etkilemiş, zor duruma sokmuştur. Kapitalist entegrasyonun sonucu olan bu bağımlılık, beraberinde emekçi eylemlerine güç vermekte, onların etki alanını genişletmekte, tesirini arttırmaktadır. Emekçiler eylemlerinin menziline ölçeklendirmek, kıta genelindeki etkilerini görebilmektedirler. Bu ise onların sorunlara daha kapsamlı bir perspektifle bakmalarını sağlamaktadır. Buna göre, emekçi eylemleri kendilerini artık Avrupa genelinde ve ölçeğinde ifade etme zorunluluğu ile karşı karşıyadırlar. Böylece sınıf mücadelesi Avrupa eksenine oturma sürecine girmiş bulunmaktadır. Bu sürecin belli bir aşamasından sonra Avrupa'da birleşik emekçi eylemleri gündeme geleceklerdir.

Mevcut aşamada henüz birleşik bir mücadelenin somut örneklerine rastlanmaması bu gerçeği değiştirmemektedir. Fransız kamyon şoförlerinin eylem kararlarını komşu ülkelerdeki emekçi kitlelerle ortaklaşa bir tarihte yabancı dillerde bildiriler ileterek

bildirmeleri ve dayanışmada bulunmalarını istemeleri, geleceğin Avrupa'daki birleşik mücadelelerinin ön habercisidir.

Soruna sermaye cephesinden bakıldığında, Fransız kamyon sürücülerinin eylemi yarının Avrupa'sının krokiğini çizmiştir. Sermayenin emekçi eylemleri karşısında Avrupa düzeyinde nasıl ortaklaşa tavrı belirleyeceğini göstermiştir. Tarihte ilk defa bir devlet bir emekçi kategorisinin eylemi yüzünden müttefiklerinin eleştirisi ve nota yağmuruna tutulmuştur. İspanya, Hollanda, İngiltere, Almanya, Belçika, İtalya, İsviçre vb. Avrupa devletleri, kamyoncu eyleminin daha ilk gününden itibaren Fransa'yı uyarmış, eylemin sonuçlarından sorumlu tutacaklarını, tazminat davaları açacaklarını ilan etmişlerdir. Sermaye temsilcilerinin birbirlerine yaptıkları bu uyarı ve tehditlerin asıl muhatabı emekçiler, somutta Fransız kamyon sürücüleridir.

Başka bir ifade ile, Fransız kamyon sürücülerinin eyleminin bastırılması için sermaye cephesi Avrupa düzeyinde ortaklaşa hareket etmiş, koordineli bir tavrı takınmıştır. Başta Helmut Kohl, Tony Blair, José Maria Aznar olmak üzere Avrupa'nın tüm politik yöneticileri eylemin kırılması için açıktan Fransız yetkililerine çağrılarda bulundular. Kohl'un Paris ziyaretinde kamyoncu eylemi görüşmelerin ana konularının başında yer aldı. Aynı şey Chirac ve Jospin'in Londra ziyaretinde yaşandı. Fransız kamyon sürücülerinin Avrupa'da dolaşım özgürlüğünü sektete uğrattıkları, ihlal ettikleri gerekçesi ile konu AET komisyonu gündeminde tartışmaya kondu. Dahası, borsa krizinin ekonomik durgunluğa yol açtığı ve bu durgunluğun kamyon sürücülerinin bencilliği sonucu daha da vahimleşeceği ileri sürüldü.

Böylece kamyon şoförleri yalnızca Fransız burjuvazisinin baskılarına maruz kalmadılar, sendikaların ihaneti ile yüzyüze gelmediler. Onlar sermayenin Avrupa genelinde koordineli yükselen baskılarına hedef oldular. Avrupa burjuvazisi söz ve işbirliği içerisinde bir emekçi eylemini kırmayı başardı.

Konuyu CFDT sendikasına üye bir şoförün sözleriyle bağlamak istiyoruz. İmzalanan anlaşmayı bir "lahana yaprağı"na benzeten şoför, barikatı kaldırırken şunları söylüyor:

"Hiçbir şey kazanmış değiliz. 1996'da verdikleri sözü tutmayan işverenlere büyük bir teşekkür borçluyuz. Çünkü bu bize mücadele etme fırsatı verdi ve giderek daha iyi kavga etmeyi öğrenmiş olduk". Bu tepkinin içeriği %10'luk ücret zammından çok daha değerlidir.

6 Kasım eylemlerinin gösterdikleri

Bir 6 Kasım eylemi daha geride kaldı. Geçtiğimiz yıl 6 Kasım eylemlerinden oldukça farklı bir atmosferde gerçekleşen bu yılki eylemler, yükseköğrenim gençliği hareketi açısından önemli bir takım veriler yansıtıyor.

Sermaye devletinin tutumu

Sermaye devletinin bu yıl 6 Kasım'a dönük hazırlığı ve eyleme yaklaşımı oldukça farklı oldu. Geçtiğimiz yıllarda görmeye alışık olduğumuz saldırgan tutumun yerini, "yumuşak" bir tavır almıştı. 6 Kasım önceleri her zaman gerçekleşen demagogik propaganda (terör örgütleri masalları, okula gelin çağrıları, eylemlerden uzak durun tehditleri vb.) yerini sessizliğe bırakmıştı. Dahası burjuva medya 6 Kasım eylemlerini meşrulaştıran, YÖK karşıtı bir yayın çizgisi ile bu tabloyu tamamlıyordu. Kısacası, sermaye devleti bu 6 Kasım için "alan açtı".

Devletin 6 Kasım eylemlerine "alan açması" ilk bakışta kabul edilemez bir iddia olarak algılanabilir. Gerçekten de, '90'lı yılların başından bu yana 6 Kasım'larda yaşadıklarımız bu iddia ile taban tabana zıt durumdadır. Polis-jandarma saldırıları, yoğun gözaltılar, eylemler öncesi karşı-devrimci propaganda, öğrencilere dönük tehditler vb. vb. devletin klasik yaklaşımını tanımlıyordu. Ancak son 6 Kasım'da ortaya çıkan tablo bu yaklaşımın çok uzağındadır.

Gerçekliği anlayabilmek için tabloyu biraz daha yakından ele alalım. İstanbul Beyazıt Meydanı'nda gerçekleşen 6 Kasım eylemini inceleyelim.

Birincisi; eylemi bu kez tek başına öğrenciler değil, eğitim emekçileri ve ailelerle birlikte örgütlediler. Mersin çıkışının devamı sayılabilecek bu gelişme eylemlerin toplumsal meşruiyetini kuvvetlendirmiş durumdadır.

Tekil çıkışları bir yana bırakırsak eğer, uzun yıllar sessiz kalan eğitim emekçileri, bu eğitim yılının başından itibaren belli bir hareketlenmenin içine girmiş bulunuyorlar. Ancak, YÖK'e karşı akademik-ekonomik taleplerle ijmelenen süreç, henüz öğrenci hareketi ile gerektiği tarzda buluşabilmiş değildir. Eğitim emekçileri, öğrenci gençlik hareketi ile ortak iş yapmak konusunda çekingen ve temkinli davranıyor. Bunun gerisinde, gençlik hareketinin yıllardır sürdürdüğü ısrarlı mücadelenin ve devletin buna karşı saldırgan tutumunun getirdiği ağırlık yatıyor. ÖES, Eğitim-Sen gibi örgütlenmeler kendi meşruiyet zeminleri ile, öğrenci gençlik hareketinin meşruiyet zeminleri arasındaki doğal farklılaşmayı algılamak ve giderebilmek konusunda henüz kafa karışıklığı içerisinde. Son 6 Kasım eylemi, bu kafa karışıklığının giderilmesi yolunda önemli bir ilk adım sayılmalıdır. Öğrenci gençlik ve eğitim emekçilerinin ortak mücadele zeminlerinin yaratılması konusunda önemli bir adım atılmış durumdadır.

İkinci olarak; sermaye devleti eğitim emekçilerinin eylemdeki varlığını da gözeterek reformist cepheye alan açmış bulunmaktadır. '95-'96 döneminde baskı ve teröre rağmen, öğrenci gençlik hareketinin militan biçimlerde süren mücadelesini engelleyemeyen, dahası bu

mücadelenin toplumsal meşruiyeti karşısında zorlanan devlet bu kez daha akılcı bir politika izliyor.

Zaten tamamen yıpranmış ve meşruiyetini yitirmiş olan YÖK'e karşı, öğrenci gençliğin haklı mücadelesinin yükseleceğini gören devlet, burada tercihinin reformizme dönük kullanıyor. Devrimci gençlik gruplarının yaşadığı tıkanıklığı da kullanan sermaye devleti; kolayca denetim altında tutabileceği, dahası "demokratikleşme" oyununda işine gelecek tarzda kullanabileceği bir zemini reformist politikanın hizmetine sunuyor. Mücadelenin militan ve düzen dışı seyri ihtimaline karşı, daha baştan sınırları çizilmiş ve "meşruiyet" karmaşası içerisine düzen sınırları içerisine hapsolan reformcu bir çizgi devletin tercihi oluyor. Dahası, eğitimde özelleştirme saldırısının en önemli ayaklarından biri olan özel üniversiteler, bu çerçevede pompalanıyor, YÖK sistemine karşı alternatif olarak meşrulaştırılıyor. Kısacası sermaye bir yandan reformizme alan açarak devrimci gelişmenin önünü kesmeye çalışıyor, öte yandan bu adımı kendi politikaları çerçevesinde değerlendirmeye çalışıyor.

Üçüncü olarak; devletin bu "alan açma" operasyonunun ardında, Susurluk kazası ve ardından gelişen sürecin de önemli bir payı var. Susurluk skandalı ile çürümüş ve kokmuş düzen gerçekliği, çeteleşen devlet aygıtı tüm iğrençliği ile ortaya dökülmüş durumdadır. Kazadan bu yana geçen bir yıllık süreç, canlı bir tarzda bunun örnekleri ile doludur. Dahası bu örneklerin önemli bir kısmı, özellikle '80 öncesi öğrenci gençlik hareketine karşı uygulanan terörü sergilemektedir. (Bahçelievler, Eczacılık Fakültesi katliamları, 7 TİP'li öğrencinin öldürülüşü vb.) Susurluk, toplumun genelinde yarattığı tepkilerin yanı sıra, öğrenci gençliğe dönük yanıyla da özel bir hassasiyet alanı yaratmış durumdadır. Üstelik bu hassasiyet yakın dönemde, bir çok öğrencinin tutuklanması ile yoğunlaşmış, çete tetikçilerinin bir bir serbest bırakılması ile doruğa ulaşmıştır. "Öğrenciler hapiste, çeteler mecliste" sloganının yaygınlığı ve etkisi bunun bir göstergesidir.

Tüm bu süreci MGK-TÜSİAD denetiminde atlatmaya çalışan sermaye devleti, her alanda özel politikalar ve manevralar üretmiş durumdadır. Son 6 Kasım eylemindeki "yumuşak" tavrı da bu manevralardan biri olabilir. Bu "demokrasi" gösterisinin bir parçası

sergilenmektedir. Üstüne üstlük, darbe-şeriat tartışmaları ile yaratılmaya çalışılan genel atmosfer içerisinde, öğrenci gençliğin akademik-demokratik istemlerine bu tarz alan açılması (türban, 8 yıl, Kuran Kursları vb. tartışmalar sürerken) bilinçli bir adımdır. Bu, yaratılmaya çalışılan sahte kutuplaşmanın bir aracı olacaktır.

Yüksek öğrenim gençliği cephesi

Yukarıda sermaye devletinin reformist politikaya zemin hazırladığından bahsettik. Bu durum, bugün reformist gençlik gruplarının görece kitlesel gücü ve etkinliği ile birleşmektedir.

Devrimci gençlik grupları, '95-'96 sürecinde 23 Mart sonrası girdikleri bunalımı aşmak konusunda henüz ciddi bir başarı gösterememiş durumdadır. 6 Kasım eylemlerine katılımlar gözetildiğinde ortaya çıkan tablo, devrimci gençlik gruplarının tamamı için ürkütücüdür. Toplam sayıları bir kaç yüzü geçmeyen, gruplar bazında ele alındığında onlarla ifade edilecek sayılarla eyleme katılan devrimci gençlik grupları ciddi bir tıkanıklıkla yüzyüzedir. Bu tıkanıklık aslolarak politika alanında şekillenmektedir.

Politika üretmek alanında reformist gruplarla ayrım noktalarını belirleyemeyen, devrimci duruşlarını biçimsel farklılıklara ve örgütlenme modellerine indirgeyen devrimci gençlik grupları yetkin bir önderlik pratiği sergileyememektedirler. Son tahlilde akademizmin-ekonomizmin sınırlarını aşmayan bir politik hat içerisinde kalan devrimci gençlik grupları, aynı sınırlar içerisinde daha rahat ve esnek davranabilen reformizmin politik basıncı altında kalmaktadır. Dahası, reformist gençlik gruplarının etkin bir siyasal kitle çalışması yürüttükleri bir ortamda, devrimci gençlik grupları bunu da başaramamaktadır. Bu tablonun doğal sonucu ise çözümsüzlük olmaktadır.

Son 6 Kasım eylemleri, bu çerçevede devrimci gençlik gruplarına önemli bir uyarı niteliğindedir.

Birincisi; devletin reformist politikaya açtığı bu alan, etkin bir devrimci siyasal çalışma ile devrimci bir yükselişin zeminine çevrilmelidir. Bu başarısızlığı, reformizmin politik basıncı kırılmadığı ölçüde tıkanıklık yaratmış ve devrimci gençlik daha fazla denetim altına alınacaktır. Bu çerçevede birimlere

dönük etkin bir kitle çalışması ve yaygın bir siyasal ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlenmelidir. Reformist gençlik gruplarının bu alandaki etkinliği ancak bu yolla kırılabilir.

İkincisi; ÖES, Argör Der, Eğitim Sen vb. örgütlenmeler şahsında eğitim emekçilerinin içine girmiş olduğu hareketli süreç yakından takip edilmelidir. Devrimci öğrenciler, eğitim emekçileri ile mücadelelerini mümkün olduğunca ortaklamalıdır.

Bugün için reformist gençlik örgütlenmelerinin, eğitim emekçilerinin mücadelesi ile buluşma noktaları daha fazladır. Bunun gerisinde, reformist politikanın gençlik içerisinde olduğu gibi, eğitim emekçilerinin içerisinde de etkin oluşunun önemli bir rolü vardır. Bu durum doğal bir takım bağlar yaratmaktadır. (Örneğin ÖDP üzerinden, Koordinasyon-ÖES ve Eğitim Sen'in doğal bağları bulunmaktadır. Benzeri bir şekilde Emek Gençliği'nin de Emek Partisi üzerinden bir etkinlik alanı söz konusudur.) Bunun yanı sıra, eğitim emekçilerinin "meşruiyet" bunalımı, onları devrimci gençlik hareketinden uzak tutmakta, medyatik ve barışçıl biçimler üzerinden reformist gençlik gruplarına yakınlaştırmaktadır. Devletin bilinçli "alan açma" politikası burada da önemli bir işlev görmektedir.

Bu tablo gözetildiğinde, devrimci gençlik gruplarının, eğitim emekçileri ile ilişkilerinde özel bir hassasiyet göstermelerinin gerekliliği ortaya çıkar. Burada, ne "meşruiyet" bunalımının basıncı ile reformizme prim verecek ne de devrimcilik adına sekterizme varacak tavırlardan kaçınmak gerekmektedir. Kısacası, devrimci öğrenciler eğitim emekçilerine dönük etkin bir çalışma örgütlemek, onların mücadelesini kucaklamak durumundadır. Bu her zamankinden daha yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Yurtsever Gençlik

Bu 6 Kasım eyleminin dikkat çeken diğer bir yanı ise, eylemlere Yurtsever Gençlik'in etkin ve kitlesel katılımı oldu. Bu durum, Yurtsever Gençlik'in öğrenci hareketi içerisinde daha etkin bir yer tutmaya başlayacağını göstergesi sayılmalıdır. Geçtiğimiz yıllarda, önemli bir kitle potansiyeli taşımasına rağmen öğrenci gençlik mücadelesinde gerektiğince yer tutmayan Kürt gençliği, bu 6 Kasım eylemi ile olumlu bir adım atmış durumdadır. Yıllardır Yurtsever Gençlik'i geri durmakla eleştiren devrimci gençlik hareketi, bu ileri adımı kucaklamak ve daha da ileri taşımakla sorumludur. Unutulmamalıdır ki, bu alanda devrimci politikanın yaşayacağı boşluğu yine reformizm dolduracaktır.

Sonuç yerine

Her şeye rağmen, son 6 Kasım eylemlikleri, öğrenci gençlik hareketi için devrimci bir yükselişin potansiyel dinamiklerini sergilemiştir. Binlerce öğrencinin, eğitim emekçileri ile birlikte alanları zaptetmesi önemli bir başlangıçtır. Bu başlangıcı devrimci politika cephesinden iyi değerlendirmek ve ileri taşımak görevi önümüzdedir.

Yükseköğrenim gençliği Beyazıt Meydanı'nı zaptetti "YÖK'e hayır!"

Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK), kuruluşunun 16. yıldönümünde İstanbul'da 5 bin öğrencinin katıldığı bir eylemle protesto edildi. İÜ Merkez Bina'da ÖES'in yaptığı panele katılan yaklaşık 1500 öğrenci, panel sonunda Öğretim üyeleri ve aileleriyle birlikte "YÖK'e hayır!", "İnadına isyan inadına özgürlük!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarıyla Beyazıt Meydanı'na kadar yürüdü. İÜ dışından gelen öğrencilerse Beyazıt'ta otobüs duraklarında toplanarak "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Üniversitelerde söz hakkı istiyoruz!", "Savaşa değil eğitime bütçe" sloganlarıyla alana girdiler.

Eyleme İstanbul Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Devrimci Proleter Gençlik, Yurtsever Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, SİP'li öğrenciler, Devrimci Mücadeleci Öğrenciler, GÖC, Emek Gençliği, ÖDP Gençliği, Özgür Gençlik, DÖB: "YÖK Çeteleri Dağıtılsın! Üniversitede Söz Hakkı İstiyoruz!-İstanbul Üniversiteleri" ortak pankartı ile katıldılar. Bu ortak pankartın yanı sıra; Koordinasyon, Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Kaldıraç, Yurtsever Gençlik, SİP'li öğrenciler, İDLB, ODAK, Emek Gençliği pankartları açıldı. TÖDEF alanda ayrı bir yerde, yaklaşık 200 kişilik kitlesi ile ayrı bir eylem programı gerçekleştirdi.

İstanbul Üniversitelerinden Öğrenciler adına ortak bir açıklama yapan öğrenciler; "*Biz, sınıfsal, ırksal, cinsel her türlü sömürünün ortadan kaldırılması için sermayenin değil, toplumun yararına bilim üreten ve bunu toplum yararına kullanan üniversiteler için, onurlu bir ülkenin onurlu üniversiteleri için buradayız. YÖK'ün kaldırılmasını istiyoruz*" dediler. Sık sık "YÖK'e hayır!", "Üniversitede söz hakkı istiyoruz!", "Anadilde bilimsel eğitim!", "Askere gitme kardeş kanı dökme!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarının atıldığı eyleme Eğitim-Sen, ÖES, Öğrenci Aileleri ve Yakınları Derneği'nin konuşmalarıyla devam edildi. 150 günü aşkın bir süredir direnişte olan Albayrak işçileri adına DİSK Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı A.Rıza Küçükosmanoğlu bir konuşma yaptı. Albayrak işçilerinin öğrenci gençliğin mücadelesini desteklediğini söyleyen Küçükosmanoğlu 150 gündür direnişte olduklarını bu süre zarfında defalarca saldırıya uğradıklarını, ama hiçbir gücün kendilerini yıldıramayacağını belirtti. Öğrenciler Albayrak işçilerine "Albayrak işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla destek verdiler. Daha sonra devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunan öğrenciler hep bir

ağızdan "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganını attılar. Oldukça coşkulu geçen eylemde, eylem kürsüden bitirildikten sonra öğrenciler yarım saat kadar daha marşlarıyla, sloganlarıyla, halaylarıyla devam ettiler. Öğrenciler coşkuluydu ama ÖES ve Öğrenci yakınları derneğin bir an önce eylemi bitirme istekleri dikkat çekiciydi.

12 Eylül karşı-devrimi toplumun ezilen tüm kesimlerine ağır baskıları da beraberinde getirdi. Onbinlerce insan işkenceden geçirildi, tutuklandı, onlarca devrimci idam edildi, işçilerin grev hakları elinden alındı, ücretleri donduruldu vb.. 12 Eylül'ün öğrenci gençliğe "armağanı" YÖK oldu. 6 Kasım 1981'de kurulan YÖK'le birlikte üniversitelerde gerici-faşist eğitim kurumsallaştı, 1402 sayılı kanunla üniversitelerde ilerici, demokrat, devrimci öğretim elemanları ve çalışanlar görevlerinden uzaklaştırıldılar. YÖK kurulduğu ilk günden itibaren öğrenci gençlik hareketi önünde en büyük engellerden birisi oldu ve her zaman YÖK'e karşı eylemler öğrenci gençliğin gündeminde başköşeye oturdu. 6 Kasım günleri YÖK protestolarının yapıldığı günler haline geldi. 1990 yılında İYÖ-DER'li öğrencilerin önerisiyle 6 Kasım boykotları başlamış oldu. 6 Kasımlar öğrenci gençliğin gündemi olduğu kadar polisin de temel gündemlerinden biri oldu ve bu seneki eylemlere kadar bütün eylemlere saldırıyla yanıt verdi. Bu yılki 6 Kasım eylemlerinde polis alışık olduğumuz saldırgan tutumunun aksi bir tutum izledi. Eylemi uzaktan gözledi, yoğun güvenlik önlemleri almakla yetindi. Susurluk'tan üç gün sonraya denk gelen bir sene önceki eyleme azgınca saldıran polisin bu sene sadece geriden izlemesinin ardında, Susurluk'ta açığa çıkan psikiklerinden sonra sermaye devletin kitle eylemlerine saldırmayı pek tercih etmemesi, burjuva medyanın "YÖK karşıtı" eylemlere verdiği destek ve eyleme Öğretim Elemanları Sendikası ve Öğrenci ailelerinin verdiği desteğin de önemli bir payı var.

6 Kasım... 6 Kasım... 6 Kasım...

✓ 6 Kasım protestosu Buca Eğitim Fakültesi'nde 4 günlük sürece yayılarak yapıldı.

3 Kasım Pazartesi'den itibaren açılan masalarda imza kampanyası başlatıldı. Beyaz kantinde açılan masa, asılan "YÖK'e Hayır!" dövizleri, gazete küpürleri vb. Buca Eğitim Fakültesi için önemli bir başlangıçtı. Polisler de bunun farkında olacak, önce özel güvenlik birimini gönderip, masada duran öğrencilere baskı yaptırdı. ÖGB masanın izinsiz olduğunu ve dekanlıktan izin alınması gerektiğini 10-15 kişilik bir gruba (titreyerek de olsa) söyledi. Dekanlığa gidilip dilekçe verildi. Ama masa kaldırılmadı. Zaten dilekçe dekanın yönetici duyularını tatmin dışında bir anlam taşımıyordu. Biz devrimci öğrenciler, her bedeli göze alarak böyle bir masa açtık.

Daha sonra polisler gelerek masayı incelemek istediler. İmza kağıtlarını inceleyen polis, kağıtlar elinden alınınca "nazik" olmadığımıza dem vurarak "nezaket" dersi vermeye kalktı. Oysa ki, bu aynı polisin geçen sene, yaka paça bir arkadaşımızı gözaltına alıp şakağına silah dayaması, kaçırması bu polisin nezaketten ne anladığını anlatmak için yeterli bir ipucu oluyor.

6 Kasım günü ise; etkinlik 10.30'da insanların Beyaz Kantin'de birikmesi ile başladı. Ekim Gençliği okuru bir öğrencinin açılış konuşmasıyla başlayan söyleşide, özelde öğrenci gençliğin, genelde tüm toplumun yaşadığı sorunlardan bahsedildi.

Söyleşide söz alan bir genç, gençlik hareketi cephesinden son 30 yılın değerlendirmesini yaptı. '94'te ve şimdi Mersin Üniversitesi'nde yapılan protestolara değindi. Söyleşide bu tür toplantıların süreklileştirilmesi istemi çıkması, bu eylemliklerin verdiği olumlu sonuçlardan biriydi.

Daha sonra kitle slogan atarak müzik bölümüne yürüdü. Burada şiirler okunup halaylar çekildi. 200 kişinin oluşturduğu yürüyüşte "YÖK polis dışarı, bilim içeri!", "YÖK'e hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!" sloganları atılarak dekanlık önüne gidildi. Burada yapılan basın açıklamasında, son dört gün ders boykotu olacağı belirtilerek dağıldı.

Buca Eğitim Fakültesi'nden bir S. Y. Kızıl Bayrak Okuru/İzmir

✓ 6 Kasım eylemi, Beytepe'de 10.45'de küçük bir tiyatro gösterisiyle heyecanla başladı. Tiyatro gösterisinin ardından davul zurna ve alkışlarla Edebiyat Fakültesi'nin önüne çıktık. Fakülte'nin önünde kısa bir halaydan sonra, devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleşti. Ardından YÖK üzerine konuşmalar yapıldı. Şiirler okundu. Yeniden, daha katımlı halayın ardından, kütüphanenin önüne yüründü. Cafede yapılan bilardo salonuna protesto etmek için cafeye gidildi. Tekrar Eğitim Fakültesi'ne döndükten sonra eylemimiz bitti. Eylemde; "Paralı eğitime hayır!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!", "YÖK'e hayır!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganları atıldı.

H. Ü. Öğrencisi bir S. Y. Kızıl Bayrak okuru

✓ Cebeci Kampüsü, 6 Kasım'da belirgin bir dağınıklığa sahne oldu. 6 Kasım'daki ilk etkinlik, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği'nin okul içerisinde yaptığı ve fiili boykot olarak nitelediği oturma eylemiydi. Oturma eylemi sırasında bir oyun sergilendi. "Ne istiyoruz? Özgürlük. Ne zaman? Hemen şimdi. Vermeyecekler-Alacağız!"... sloganları atıldı. Daha sonra bahçeye çıkan öğrenciler, Eğitim Fakültesi Öğrenci Derneği ve İletişim Fakültesi Öğrenci Derneği ile birlikte Eğitim Fakültesi'ne yürüdüler. Bu sırada TÖDEF/AYÖDER, Emek Gençliği ve Öncü Gençlik, Hukuk Fakültesi önünde YÖK protestosu başlattı. "Parasız, demokratik, bilimsel eğitim!", "Halk için bilim, halk için eğitim!", "6 Kasım'da YÖK'ü yıkacağız!", "YÖK'e hayır!" sloganları atıldı.

Bir süre sonra Eğitim Fakültesi önünden dönen Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği, Eğitim Fakültesi Öğrenci Derneği ve İletişim Fakültesi Öğrenci Derneği, Hukuk Fakültesi önünde yapılan eyleme katılmayarak çekildiler. Grup Sessizliğe Çıgık'ın müzik dinletisine başlamasıyla TÖDEF/AYÖDER alanı terkederek Siyasal Bilgiler Fakültesi kantinine gitti. Burada halaylar çekildi, türküler söylendi.

Emek Gençliği ve Öncü Gençlik'in etkinliklerinin bitmesinin ardından SİP, Kaldıraç ve Özgür Bilimsel Eğitim Komitesi yine Hukuk Fakültesi önünde YÖK protestosuna başladı. Eğitim Fakültesi önüne yürürken "Bir iki üç, daha fazla işgal, daha fazla direniş!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "YÖK'e hayır!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

Kısacası Cebeci kampüsü 6 Kasım'da yaklaşık 1000 kişiyi ağırladı. Ancak eylemin tümüyle birbirinden kopuk olması sonucu, herhangi bir eylemdeki katılım sayısı 300-350'yi geçmedi. Cebeci Kampüsü'ndeki 6 Kasım öğrenci hareketindeki durgunluğun hiç de tümüyle devletin öğrenciler üzerindeki depolitize etme ve kişilişleştirme çalışmalarına bağlı olmadığını gösterdi. Bunu büyük oranda içermek üzere, öğrenci hareketindeki durgunluk, devrimci, muhalif öğrenciler arasındaki güç ve kan kaybına yolaçan ayrımların da doğal sonucudur. Oysa Cebeci'de YÖK'ün kuruluşu, açık geniş bir katılım ve dizginsiz bir coşkuyla protesto edilebilirdi. Bu son deneyim de gösterdi ki;

**Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
Cebeci Kampüsü'nden bir S. Y. Kızıl Bayrak okuru**

✓ Anadolu ve Osmangazi Üniversitelerinin 6 Kasım eylemi, Yunus Emre Köprüsü'nde saat 13.00'de basın açıklamasıyla başladı. "YÖK'e hayır!", "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!" pankartlarının açıldığı eylemde "YÖK'e hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Haraçlara hayır!", "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Eşberler içerde, çeteler dışarda!", "Zindanlar yıkılsın insanlara özgürlük!", "Ne istiyoruz? Özgürlük-vermeyecekler! Alacağız. Vermeyecekler yıkacağız!" sloganları atıldı. 20 dakika süren eyleme 300-400 kişi katıldı. Eylemde; "YÖK'e hayır!", "Mersin Üniversitesi yalnız değildir!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!" yazılı dövizler taşındı.

6 Kasım YÖK protestosuna Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, DÜP, Emperyalizme ve Faşizme Karşı Devrimci Gençlik, SİP Gençliği, Yurtsever Öğrenciler Derneği, Anarşistler ve YDG katıldı.

Eskişehir'den S. Y. Kızıl Bayrak okurları

Düşmanın sızma girişimlerine karşı mücadele

Hiç bir rol, gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz. "Hiç kimse gerçeğin kendisini aynen taklit edemez"

Sermaye iktidarının devrimci örgütlenmeleri ve faaliyeti etkisiz hale getirme ve devrimci örgütleri çökertme doğrultusunda kullandığı yöntemlerden biri de, kaleyi içerden fethetmek için başvurduğu ajan sızdırma ya da zayıf unsurları teslim alarak ajanlaştırmadır.

Ajan sızdırma faaliyetinin esas amacı, örgüt yapısı, işleyişi ve faaliyetiyle ilgili bilgi toplamaktır. Fakat, düşman sızdırma faaliyetinde bir kez başarı sağladıktan sonra bu kadarıyla yetinmez. Örgüt saflarında kuşkuculuk, güvensizlik, panik ve korku havası yayar. Kuralsızlık ve disiplinsizliği yaygınlaştırarak örgüt işleyişini dumura uğratmaya çalışır. Değerlerin kaba bir biçimde çiğnenmesini, burjuva alışkanlıkların ve yaşam tarzının gelişip serpilmesini örgütlemek ister. Kısacası, fiziki tasfiye saldırılarına değerlerin erozyona uğratılması çabası eşlik eder.

Sızma çabasının bilinen yöntemlerinden ilki, özel eğitilmiş uzman ajanların şu ya da bu yolla örgüte sızdırılmasıdır.

Sermaye devleti her alanda uzmanlaşmış kadrolarca yönetilen bir aygıttır. Mali, siyasi, askeri, diplomatik vb. tüm alanlarda bu böyledir. Bu uzmanlık alanlarından biri de istihbarat ve sabotaj birimidir.

Düşman devrimci örgütlere karşı kurduğu özel birim ve servislerde ihtiyaca uygun olarak yetiştirdiği elemanlarını istihdam etmektedir. Örgütlere sızdırılmak üzere yetiştirilmiş bu ajanlar sözkonusu birimlere bağlı olarak çalışan, görev alanlarına ilişkin olarak yetiştirilmiş uzman kişilerdir. Sözgelimi, açık kitle örgütüne sızdıracağı ajan tipi ile bir yeraltı örgütüne sızdıracağı ajan tipi farklıdır. Yine, küçük-burjuva radikal bir örgüte sızdıracağı ajan tipi ile proleter sınıf örgütüne sızdıracağı ajan tipini görev alanlarına uygun olarak hazırlar. Bu ajanlar, ilgili örgütün ideolojik çizgisi, siyasi taktikleri, sınıf yönelimi, mücadele anlayışı, örgüt işleyişi, çalışma tarzı vb. konularda özel eğitimden geçirilir.

İkinci yöntem, örgütü bizzat örgüt elemanlarıyla vurmaktır. Değişik bir ifadeyle, örgüt içinden şu ya da bu yolla eleman kazanmaktır. Bu yöntemi

başlıca üç ana biçim üzerinde tanımlayabiliriz: İşkence zoruyla kişiliğini çözdüğü unsurları ajanlaştırmak örgüt içine salmak; mücadeleden kaçanları tehdit, şantaj ve vaatlerle ajanlığa razı edip örgütle yeniden ilişkiye geçirmek; ve zayıf ögeleri işkence, ailesine zarar, hapis, ölüm korkuları ve maddi çıkar karşılığında satın almak...

Tüm bunlardan çıkartılacak en önemli sonuç, sermaye sınıfının egemenliğini sürdürebilmek için işini ciddiye aldığıdır. Tam da bu nedenle küçük ya da büyük olmasına bakmadan devrimci örgütleri ciddi düşman olarak görür ve buna uygun hazırlık yapar. O halde bunun karşılığı devrimci örgütlerin de düşmanını ciddiye alması gerektiğidir.

Devrimci elbette düşmanını küçümser. Çünkü düşman, çürüyen, can çekişen ve tarihsel ömrünü doldurmuş bulunan bir sistemin temsilcisidir. Tarihin ileriye dönen çarkını tersine döndürmek ya da durdurmak hiçbir sınıfın hiçbir zaman başaramayacağı bir şeydir. Kaldı ki, düşman tümüyle haksız bir konumdadır. İnsanın insan üzerindeki sömürüsü ve baskısı tarihsel ve toplumsal bir haksızlıktır. Oysa devrimciler tümüyle haklı bir konumdadırlar ve mutlaka zafere ulaşacak haklı bir davanın takipçileridirler. Tüm bunlar, devrimcilerin tarihsel iyimserliğinin, özgüvenlerinin, düşmanı küçümsemelerinin nedenleridir.

Ne var ki, burjuvazinin çürüyen, can çekişen, tarihsel ömrünü doldurmuş bulunan bir sistemin temsilcisi bir sınıf olması, onun tümüyle güçsüz olduğu anlamına gelmez. İktisadi gücünün yanı sıra siyasal iktidarı da elinde bulunduruyor. İktisadi, siyasal, ideolojik, kültürel vb. tüm alanlarda hakim bir sınıftır, dahası yüzyılların yönetme tecrübesine sahiptir. Fakat buna rağmen tarihsel sonunu görüyor olmanın yolaçtığı ölüm korkusundan kurtulamaz. Bu onun sınıf direncini daha da artırır, vahşi bir kudurganlıkla saldırmasına neden olur. Sonunu mümkün mertebe geciktirmek için her türlü kirli yol, yöntem ve aracı kullanır. Devrimciler işte tam da bu nedenle savaştıkları düşmanı ciddiye almak zorundadırlar. Yoksa, ne çoktan ömrünü doldurmuş bu sınıfın düzenini yıkabilir, ne de egemenliğini ortadan kaldırırlar.

başaranları açığa çıkarmak

Düşmanın ajan sızdırmasını nasıl önleyebiliriz? Ya da sızmayı başaran ajanları hangi yol ve yöntemlerle açığa çıkartabiliriz?

Açıktır ki, düşmanın ajan sızdırmasını engellemenin mutlak hiç bir güvencesi yoktur. Tüm tarihsel deneyim de bunun böyle olduğunu göstermektedir. Fakat aynı tarihsel deneyimin dersleri bize, düşman ajanlarının nasıl açığa çıkartılıp etkisizleştirilebileceğinin, yaratacakları tahribatların önüne nasıl geçilebileceğinin sayısız öğretici yol ve yöntemini sunmaktadır.

Düşmanın tüm girişimlerini boşa çıkartmanın en etkili ve kesin çözümü; ilkelere dayalı bir örgütsel işleyiş, disiplin kurallarına tam riayet, çalışma tarzına bağlılık, devrimci yaşam biçiminde tavizsiz olmak ve devrimci uyanıklığı asla elden bırakmamaktır. Tüm bunlar devrimci örgütlenmenin çelik zırhlarıdır. Bu zırh parçalanmadığı müddetçe, polis ajanlarının girişimlerinde başarı sağlaması çok güçtür. Demek ki temel sorun, bir kez daha, iç zaafı ve zayıflıkları yenmeyi başarabilmektir. Bu ne anlama gelir?

Burjuva bir toplumda yaşıyoruz ve bu toplumun bireylerinin değiştirilip dönüştürülmesi üzerinden güç kazanıp örgütlüyoruz. Oysa henüz egemen hale gelmemiş bir toplumsal sistemin yaşam tarzına, felsefesine, kültürüne, özelliklerine dayanan bir işleyişin egemen olduğu bir örgütün saflarında yer alıyoruz. Burjuva toplumda yaşamak ve bu toplumdan dönüştürerek güç devşirmek! Bu her koşulda ciddiye alınması gereken potansiyel bir tehlike demektir. Bu tehlikeyi etkisizleştirmenin ve ortadan kaldırmanın biricik yolu, devrimcilerin açık bir bilinçle özdenetim ve özdisiplini uygulamada titiz olmalarıdır. Tüm örgütün disiplin ve denetimde kuralların gerektirdiği titizliği azami ölçüde gözetmesidir. Kısacası, devrimci bireyin kendine ve örgütüne karşı iç hesaplaşma, denetim ve disiplini eksiksiz gerçekleştirmesidir.

Bu alandaki her zayıflık ve zaaf, objektif olarak düşmana hizmet eden bir işlev görür. Çünkü, düşman bu zaaf ve zayıflıklardan giderek yaşam alanı bulur.

Devrimci yaşam biçimine sadakat, devrimci kurallara riayet, davaya ve

yoldaşlara bağlılık, devrimci değerlere karşı titizlik, fedakarlık ve atılganlık ruhu, yüksek manevi ve ahlaki değerler, birey yerine kollektifin çıkarlarını ve iradesini esas almak! Tüm bunlar örgütlü bir devrimcinin doğal olarak sahip olması gereken mezzetlerdir. Oysa bir düşman ajanı tüm bunlar karşısında çaresizdir. Rol yaparak bu özellikleri taşıdığını göstermeye çalışır. Fakat hiçbir taklit doğal olanın özelliklerini tam olarak göstermez. En yetenekli ve deneyimli aktörlerin bir işçinin doğal yapısı ve davranışını, yaşam tarzı ve alışkanlıklarını yansıtmayı tam olarak başaramamasına benzer bu. Çünkü aktör, tüm bilgisi ve yeteneklerine rağmen, işçinin işçi olmaktan gelen alışkanlık, sınıf güdüsü ve sezgisinden yoksundur.

Bir ajan-muhbirin en önemli ve kaçınılmaz olarak onu ele verecek olan özelliği hiçbir şekilde devrimci yaşam biçimini kuramayacak oluşudur. Devrimci, hiçbir kişisel yaşam, maddi çıkar peşinde değildir. Bilinç, inanç ve ideali uğruna devrimci bir örgütte yer alır. Oysa bir ajan burjuva sınıfın çıkarlarından yana saf tutmuştur ve burjuva yaşam biçimi ve kendi maddi çıkarları uğruna çalışmaktadır. Bu nedenle, devrimci yaşamın gerektirdiği disiplin, ilkelilik, bağlılık, yoldaşlık, kararlılık, yüksek ahlaki ve manevi değerler gibi temel özellikleri kişiliğinde cisimleştiremez. Yalnızca rol yapar. Usta bir yönetmenin ise bu roldeki yüzeyselliği ve sahteliği görmesi için, dikkatli bir gözlem yapması yeterlidir.

Tüm bu söylenenlerden çıkan sonuç şudur: Yetkin bir örgütsel işleyiş, ileri bir devrimci yaşam biçiminde titizlik, bir ajanın ölüm çanıdır. Kuralsızlık, disiplinsizlik, gevşeklik, ahbab çavuşluk, çevrecilik ise onun nefes borusu, kendini gizlemesinin zeminidir.

Bu tip unsurlar üstlerine karşı son derece titiz ve hassastırlar. Saygıda kusur göstermedikleri gibi, aşırı bir titizlik, kuralcılık, kararlılık gösterilerinden de geri durmazlar. Astlarına veya çevrelerine karşı ise mümkün mertebe liberal, kural ihlallerini meşrulaştıran, alttan alta burjuva alışkanlıkları aşılayan, ahbab çavuşluğu geliştiren, dedikoduculuğu geliştiren ve yayan bir çaba içinde olurlar.

Devrimci örgütlenmenin kesin ve katı kurallarından biri de iç illegalitedir. Örgüt bilgi ve belgelerini bir sır gibi tutmak ve korumak, meşru platformlar

ve kanallar dışında örgüt bilgilerini korumak anlamına gelir bu. Oysa bu tipler herşeyi merak konusu ederler. Bu onların görevleri gereğidir. Olmadık zamanlarda, beklenmedik anlarda sorular sorarak bilgi edinmeye çalışırlar. Dedikoduculuk, yoldaşlar arasına nifak tohumları ekmek, çatlaqlara oynamak ve derinleştirmek, laf taşımak, adam çekiştirmek, etkinlik gösterdikleri alanlardır.

Örgüt yaşamında kuraldır. Bu tür davranış örneklerinin hiçbiri iyi niyetli bir yoruma tabi tutulamayacağı gibi, tesadüfe de yorulamaz. Böylesi davranış örneklerinin gerisinde mutlaka bir sınıfın bakışı ve tutumu vardır. Örgütlü devrimciye düşen görev böylesi olguların üzerinden atlamamak, mutlaka irdeleyerek, çözümleyerek ve bütünsel bir değerlendirme içinde sonuçlar çıkarmaktır. Bunlar “masum” hatalar da olabilir, bilinçli davranışların ürünü de. Tekrarlama pahasına vurgulayalım. Önemli olan olgunun kendisi değil, olguyu sergileyen davranışın sahip olduğu kişiliktir. Kuralımız, hiçbir şeyin tesadüf sayılamayacağıdır.

Düşman ajanları, örgüt mensuplarıyla birlikteyken kesinlikle belli bir ciddiyet içinde olurlar. Fakat yalnızlıklarında mutlaka yoz bir yaşamın içindedirler. Böylelerinin iki tür yaşamı olduğu unutulmamalıdır. Yeraltı örgütünün dezavantajlarını kullanarak denetimden kaçmaya çalışırlar. Denetime dayalı bir iç yaşam, bu tip unsurların açığa çıkartılmasında önemli rol oynar.

Bilinçli bir devrimci işlediği bir hatanın ezikliğini samimi olarak duyar. Kendini sorgular. Tüm gerçeği olduğu gibi örgütüne açar. Eleştiriden öğrenir. Eleştiriye karşı eleştiri ile cevap vermez. Hatasını yinelemekten mutlaka kaçınır. Oysa düşman ajanları hatalarının üzerine yürüme gücü gösteremezler. Sık sık benzer hatalara düşerler. Hatalarını eleştirmek yerine, kendilerini, kararlılıklarını, adanmışlıklarını överler. Böylelikle hatalarını da önemsiz göstermeye çalışırlar. Sıkıştıklarında ise kıvırtmalara, yalanlara başvurur, başkalarını suçlu göstermeye çalışırlar. Denetimden mümkün mertebe kaçarlar. Denetim sıklaştıkça bocalarlar. Ruh halleri sık sık değişir. İkili çalışıyor olmaları ve bu işleri maddi çıkar karşılığı yapmaları istikrarsız kişiliğin zemini. Neyi, ne pahasına ve ne karşılığında yaptığı onun beynini, duygularını sürekli kemirir. Bu ruh hali içinde sık sık falso yaparlar. Sıkı bir denetim ve dikkatli bir gözlem bu falsoları farketmekte zorlanmaz.

Böyleleri bireycidir. Bu tam denetleyemeyecekleri bir dürtüdür. Paraya ve mala karşı zaaflıdırlar. Kişisel yaşamlarını mümkün mertebe örgüt denetimi dışında kurar, burjuva yaşamın gereklerine uygun yaşarlar. Bu tiplerde kaynağı açık olmayan harcamalar vardır. Ahlaki olarak çürümüştür. Bu çürümüşlüğü her fırsatta sırtır. Kuraldışı ilişkilere

girmek, çevresini de bu ilişkilere bulaştırmak, suskunlar ve suçlular çemberi oluşturarak kendini gizlemek ister.

Düşman adına çalışan biri kendini sürekli üst görevlere hazırlar. Siyasal polis bunu özel bir tarzda gözetir. Üstü sürekli biçmeye çalışır. Böylece hem örgütü zayıf düşürecek, hem de kendi adamına yükselme imkanları hazırlayacaktır. Bu nedenle operasyonlar ve tek tek tutuklanmaların tam sorgulanması, herşeyin açık hale getirilmesi bir zorunluluktur. Olaylara kişisel güven ilişkisi içinde değil, partiye, kurallara, önlemlere güven ve bilimsel bir sorgulayıcılıkla yaklaşılmalıdır.

Düşman ajanı özel bir çabıyla mevki kovalar. Kariyerist tiplerdeki tatminsizliğe benzer bu. Yükselme hırsı ve bu hırdan beslenen göze girme çabası öylesine bir hal alır ki, bazen “asalım, keselim” keskinliği içinde olur, bazen olmadık eylem biçimleri önerir. Böyle tiplerin özel bir sorgulama konusu yapılması gerektiği açıktır. Hem alttan ve hem de üstten gizlilik kurallarına uygun olarak alınacak raporlar durum konusunda daha açık bir fikir verir.

Siyasal polisin izlediği yöntemlerden biri de örgütten örgüte geçiş üzerinden ajan sızdırmasıdır. X örgütünde kullandığı bir ajanı, bir dönem sonra Y örgütüne yönlendirebilir. Kolay bir sızma yöntemidir bu. Böylesi geçişler prensip olarak titizlikle sorgulanmalıdır. Kapsamlı bir özgeçmiş, bu özgeçmiş üzerinde kılı kırk yaran bir değerlendirme yapılmalı, çelişki ve tutarsızlıklar mutlaka sorgulanmalıdır. Yine bir prensip olarak, güvenilir kaynaklar üzerinden ilgili örgütün referansına da başvurulmalıdır.

Örgütü örgüt elemanlarıyla vurmak

Bugün düşmanın özel bir ısrarla kullandığı bir diğer yöntem ise örgüt elemanlarını ajanlaştırmaktır. Çünkü bu tür unsurların daha etkili olacağını ve sürece nispeten daha kolay uyum sağlayacağını bilir. “Nispeten” sözünü burada bilinçli kullanıyoruz. Çünkü böyle kişilikler de, geçmişleri ne olursa olsun, düşünleşmiş ve onursuzlaşmış tiplerdir. Uzman polis ajanları için saydığımız tüm özellikler genel kural olarak böyleleri için de geçerlidir. Böylelerinin avantajı, devrimci yaşamı, davranışı, ahlak ve kültürü daha dolaysız olarak tanımış olmalarıdır.

Evrensel deneyimin yanı sıra, devrimci örgütlerin tarihine bu yönüyle baktığımızda, düşmanın izlediği taktikleri saptamak hiç de zor olmayacaktır.

Siyasal polis işkence zoruyla kişiliğini çözüp boyun eğdirdiği zayıf unsurları, zaaflarından yararlanarak ajanlaştırdıktan sonra, gözaltına alınmamış göstererek bırakma yoluna gidebiliyor. Bu nedenle, birkaç gün ortalıkta görülmeyen ya da bir-iki hafta gözaltında tutulan örgütle bağı kesilenlerin durumu tam

açıklığa ulaştırılmadan görev verilmemelidir. Hele böylesi olaylar sık sık yaşanabiliyorsa, bu asla iyi niyetli bir yoruma tabi tutulmamalı, tesadüfe yorulmamalıdır. İlgili kişinin verdiği bilgi, tam açıklığa ulaşılan kadar kuşkuyla karşılanmalıdır.

Prensip olarak, düşmanın profesyonel olduğunu ve her türlü yöntemi kullanabileceğini hatırla tutmalıyız. Bütün gözaltı deneyimlerini en ince ayrıntısına kadar sorgulamalıyız. Kişinin başlangıçta zulüm görmesi, ifade vermemiş görünmesi, bir dönem tutuklanması vb. bunların hiçbiri kendi başına yeterli güvence değildir. Her gözaltı süreci örgütün kendi soruşturmasıyla kesin olarak netleştirilmelidir. Hiçbir devrimci böylesi soruşturmaları güven-güvensizlik ikilemiyle karşılamaz, karşılayamaz. Tersine örgütün titizliği devrimcinin güvenini artırır yalnızca.

Rehavet ve kuşkuculuk aynı madalyonun iki yüzüdür

Buraya kadar bilerek çubuğu bir yana bükük. Bilinçli ve davasını ciddiye alan devrimcilerin tüm bunlardan çıkartacağı sonuç, kuşkuculuğun ve güvensizliğin bir eğilime dönüşmesi olamaz. Tüm dikkatler, kurallı bir işleyişin, disiplinli bir çalışmanın, devrimci bir yaşamın egemen hale getirilmesine yoğunlaştırılmalı, devrimci uyanıklık artırılmalıdır. Karşı-devrim saldırılarını boşa çıkarmanın, ihanet zehirini etkisiz kılmanın biricik yolu budur. Böyle yapılmaz da kuşku ve güvensizliğin beslediği pimpirikliklik bir çizgiye dönüştürülürse, düşmanın istediği ortam yaratılmış olur.

Konu incelikli ve hassastır. Kesin kanıtlar olmadan kuşkuları ithama dönüştürmek devrimcilerin işi olamaz. Ancak belli olgular aynı adresi gösterdikten sonra da bilinçli bir denetim ve sorgulayıcılık bizi sonuca götürecektir. En kritik halka, düşmana yarayan, düşmanın işini kolaylaştıran davranış ve zaaflar ile siyasal polisin yönlendirmesi altında gösterilen davranışları birbirinden ayırt edebilmektir. Sorunun en kritik yönü budur.

Devrimci proletaryanın sorgulama yöntemleri ile burjuvazinin yöntemlerinin temelden farklı olacağı ise yeterince açıktır. Devrimci sorgulama, araştırma, inceleme, kanıtlama ve sonuca bu temel üzerinde ulaşma anlamına gelir. Burjuvazi ise asalak sınıf karakteri ve her türlü insani duyguya yabancılığı nedeniyle sonuca işkenceyle ulaşmaya çalışır.

İlkelere sadakat, çalışma tarzına kesin uyum

İşçi sınıfının devrimci davası için mücadele eden, sınıfın devrimci öncü örgütünü inşa etmek gibi onurlu bir görevin sorumluluğunu omuzlayan bir hareket. Tüm faaliyetimize, davranışımıza, yaşamımıza yön veren

ve tayin eden bu sorumluluktur.

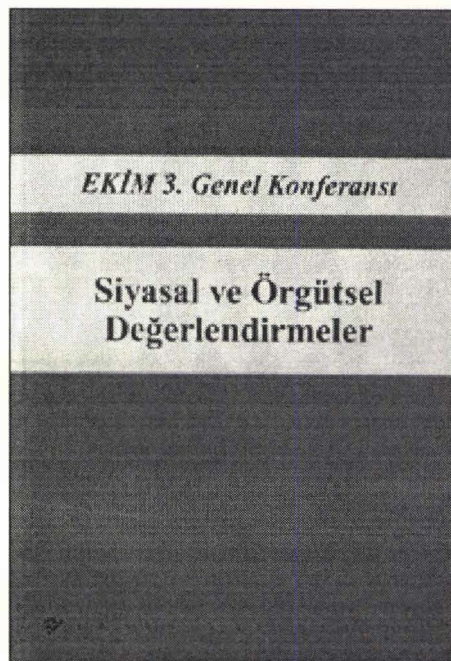
Gönüllü militanlar örgütüyüz. Sınıfın devrimci öncülerini bir örgütte toplayarak işçi sınıfının çelik iradesini cisimleştirmeye çalışıyoruz. Kadro gücümüzü belli bir çalışma tarzı, belli bir mücadele anlayışı içerisinde eğitip şekillendiriyoruz. Her alanda denenmiş, bir dizi sınavdan geçmiş ve ancak bunun üzerinden açık bir tercihle saflarımıza militan kabul eden bir örgüt olmak prensiplerimiz gereğidir. Bu prensipleri sürekli olarak gözetmeli ve uygulamada büyük bir titizlik göstermeliyiz. En başta uzun soluklu bir fabrika yaşamı deneyimi olmak üzere bir dizi alanda sınanmış bir süreçten geçmeyen ve bu alanlarda açık güven vermeyenleri ileri örgütsel görevlere önermemeliyiz.

Denenmiş ve bir dizi sınavdan geçmiş bir çekirdek kadroya sahibiz. Bu çekirdeği nitelik olarak daha da güçlendirmek, nicelik olarak genişletmek gibi bir sorumluluğumuz var. Bu sorumluluğa uygun davranış pratiği şöyle olmalıdır: Bizzat sınıf çalışması içerisinde ve fabrika yaşamı deneyimi üzerinden niteliği güçlendirip, niceliği artırma politikasına tam hayatiyet kazandırmalıyız. Böyle bir politika saflarımızda proleter sınıf damarının sürekli güçlendireceği gibi, sağlıklı bir temelde kadrolaşma anlamına gelecektir.

Sonuç olarak

Hiçbir işbirlikçilik, ajan faaliyeti uzun süre gizli kalmaz. Hiç bir rol gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz. Örgütümüzün devrimci ortamını ve yoldaşlarımızın devrimci yaşam ve uyanıklıklarını öyle bir düzeye yükseltmeliyiz ki, her yapay davranış anında falso vermek zorunda kalsın. Davamızın geleceğine, örgütümüzün güvenliğine ve yoldaşlarımızın yaşamına kastetme girişimleri hak ettiği cezayı anında bulsun.

(Bu yazı Ekim'in 1 Kasım '97 tarihli 180. sayısından alınmıştır)

EKİM

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:180, 1 Kasım '97, Başyazı

Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü Büyük devrimin aynasında parti davası

Yüzyılımıza damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan Sosyalist Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümünü yaşıyoruz. Ekim Devrimi, tüm insanlığı sarsan, yeni bir çağ açan, ezilenlerin ve sömürülenlerin kurtuluş umutlarını görülmemiş ölçüde büyütmeyle kalmayan, bunu bizzat açtığı çıkış içinde somutlayan, bir gerçeklik haline getiren muazzam önemde ve kapsamda bir tarihsel olaydır. Biz komünistler için, dünyanın ve Türkiye'nin tüm gerçek devrimcileri için, böyle bir devrimin yıldönümünü kutlamak, herşeyden önce, ondan daha dikkatli bir biçimde öğrenmenin, onun derslerini, elde ettiği muazzam tarihsel başarının temel etkenlerini daha derinlemesine incelemenin ve özümlemenin bir vesilesi olabilmelidir.

Hareketimiz, tam on yıl önce, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümünde, onun maddi kazanımlarının tümünden tahrip edileceği, fikir ve ideallerinin dünya ölçüsünde görülmemiş çok yönlü bir gerici saldırı kampanyasının hedefi haline getirileceği gelişmelerin hemen öncesinde mücadele sahnesine çıktı. Kendisi için EKİM ismini benimsedi ve daha en baştan "Yeni Ekimler İçin!" şiarını yükseltti. O kendine özgü evrede bu tercih ve tutumun bizim için basit ve sıradan olmadığını, duygusal nedenlere hiç dayanmadığını aradan geçen on yıllık süre yeterli açıklıkta gösterdi. Bu on yıllık süre içinde biz tutum ve tercihlerimize ideolojik bir içerik ve maddi bir gerçeklik kazandırmaya çalıştık. Bunu yaparken, Ekim Devrimi'nden, onu hazırlayan ön süreçlerden ve onu dünya ölçüsünde izleyen sonraki süreçlerden en iyi biçimde öğrenmeye çalıştık. Bu nedenledir ki, Ekim Devrimi'ni önceleyen ve Ekim Devrimi'ni izleyen süreçlerin teorik ve pratik mirası, muazzam önemdeki dersleri bizim kimliğimizin şekillenmesinde temelli bir rol oynadı.

20. yüzyıl çok sayıda devrime sahne oldu; denilebilir ki, yüzyılımız bir devrimler yüzyılı oldu. Onyıllar boyunca halk devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri birbirini izledi.

Fakat Ekim Devrimi bu devrimler dizisinden herhangi biri olmadığı gibi, onlardan herhangi biriyle de kıyaslanamaz bir özel konuma ve niteliğe sahip bir devrimdir. Ekim Devrimi, yalnızca tüm öteki devrimlerin önünü açmakla kalmayan, onların tümünü kapsayan ve aşan bir anlama, öneme ve kapsama sahip olmak yönünden de, çağımızda apayrı bir yere sahiptir. O teorik ve pratik yönden hala da aşılamayan muazzam bir evrensel tarih olayıdır. O yalnızca proleter devrimler çağını açmakla kalmadı, önümüzde hala da tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak durmaya devam etmektedir. Yüzyılın ilk muzaffer devrimi olduğu halde, sonradan onu peş peşe bir dizi başka halk devrimi izlemiş olduğu halde, bugün gücü ve etkisi bakımından tüm ötekilerle kıyaslanamaz bir yere ve canlılığa sahip olmasının gerisinde de bu özel, bu kendine özgü konum vardır.

Bu gerçekler gözetilmeden, Ekim Devrimi'nin çağımızdaki bu kendine özgü yeri anlaşılmadan, onun özel etkisi altında bir politik kimlik geliştirmenin gerçek anlamı ve önemi de yeterince değerlendirilemez.

Ekim Devrimi'nden, onun düşünsel temeli olan Leninizm'den öğrenmek, bugün biz komünistler için parti sorunu çerçevesinde apayrı bir güncellik taşımaktadır. Komünistler bugüne kadarki parti inşa süreçlerinde buna zaten çok özel bir dikkat gösterdiler. Devrimi örgütlemenin herşeyden önce devrime önderlik edecek partiyi örgütlemek demek olduğu bilinciyle hareket ettiler. Bu konuda Lenin'den ve Bolşevizmin pratiğinden en iyi biçimde öğrenmeye ve öğrendiklerini gerçekleştirmeye çalıştılar.

Rus proletaryasıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış Bolşevik partisinin başarılı önderliği olmasaydı, Ekim Devrimi'nin zaferi de mümkün olamazdı. Bu bir öznel iddia değil, matematiksel kesinlikte bir tarihsel gerçekliktir. Muzaffer Ekim Devrimi'nin hazırlayan

tüm sürecin olayları apaçık bir biçimde gösteriyor ki, devrimin hazırlanmasında, zaferinde ve kazanımlarının korunmasında parti, öncü ve yönetici bir güç olarak, belirleyici bir role ve konuma sahiptir.

Devrimin neden Rusya'da başarı kazandığının ve aynı dönemde Avrupa'da neden bu kadar kolay yenilgiye uğradığının açıklayıcı temel unsurlarından biri de budur. Elbetteki Rusya'da devrimin muzaffer olmasıyla Avrupa'da devrimlerin kolayca yenilgiye uğramasının tek açıklaması bu değildir. Böyle bir iddia devrim sorununu basite ve tek boyuta, öznel boyuta indirgemek demek olur. Devrimin koşulları derinlemesine ve genişlemesine oluşmadan hiçbir devrimci parti, ne kadar doğru bir çizgi izlerse izlesin, ne kadar militan ve gözüpek olursa olsun, herhangi bir devrim yapamaz. Fakat eğer bu koşullar oluşmuşsa, hazırlıklı ve yetenekli bir öncü kuvvet olarak parti olmadan koşulları oluşmuş bir devrimi muzaffer bir sona bağlamak da mümkün olamaz. Rusya'nın kendine özgü konumu yalnızca emperyalist çağın tüm çelişkilerinin düğümlenip yoğunlaştığı, bu temel üzerinde devrimci bunalımın en derin bir biçimde patlak verdiği bir ülke olması değil, yanı sıra bu ülkede başından itibaren bunun bilincinde olan ve tarihsel hazırlığını da bu çerçevede yapan bir devrimci sınıf partisinin var olması ve devrimci sürecin en kritik anlarında, kendi tarihsel rolünü büyük bir başarıyla, gözüpek bir biçimde oynayabilmiş olmasıdır.

Dolayısıyla biz, Ekim Devrimi'nden öğrenmenin herşeyden önce bu devrimde partinin oynadığı özel rolden öğrenmek demek olduğu gerçeğini, bu gerçeğin özel önemini, yalnızca Rusya'daki devrimin başarısından değil, yanı sıra Avrupa'daki devrimlerin kolay yenilgisinden giderek de görebiliriz. Bizzat Lenin'in, Avrupa'daki devrimci bunalımın patlamalara dönüşmesinin hemen öncesinde, Alman Kasım Devrimi'nden yalnızca bir ay önce (9 Ekim 1918) kaleme alınan şu satırlarda dile

getirdiği kaygılar da bu aynı gerçeğin özel önemine işaret etmektedir: "Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci bir parti **olmamasıdır**. Scheidemannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webber ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da. "Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlış düzeltilir, ama bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."

Lenin'in bu kaygılarının yersiz olmadığını, sürecin sonraki seyriyle doğrulandığını biliyoruz. Lenin'in Avrupa'da devrimci partilerin olmamasını "büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike" sayması şaşırtıcı değildir. Zira Lenin, siyasi yaşamının başından itibaren, partinin devrimci sürecin ilerletilmesinde ve devrimin zaferinde oynayacağı olağanüstü rolü büyük bir derinlikle kavrayan büyük bir devrimcidir. Onun, bir devrim ülkesinde, tüm dikkatini ve enerjisini devrimci sınıf partisinden örgütlenmesine, bu örgütlenmenin her koşul altında korunup geliştirilmesine vermesinin gerisinde bu vardır.

Özetle, biz komünistler, proletaryanın kendi bağımsız öncü partisi yoksa proletarya devriminin asla zafere ulaşamayacağı konusundaki bugünkü berrak bilincimizi ve bu alandaki kesin ve kararlı tutumumuzu herşeyden çok Lenin'in teorisine, Bolşevizmin pratiğine ve muzaffer Ekim Devrimi'nin derslerine borçluyuz. Bu böyle olduğuna göre, parti inşa sürecimizin parti kimliğinin ilanına varacağı bu özel evrede, Ekim Devrimi'ni zafere götüren partinin kendisine, onun öncü misyonunu başarıyla oynayabilmesinin gerisindeki temel etkenlere her zamankinden daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiği herhangi bir özel açıklama gerektirmez.

(Devam edecek...)

(Bu yazı Ekim'in 1 Kasım '97 tarihli 180. sayısından alınmıştır)

Sosyalizm Kazanacak!

Düzenin en has kalem uşaklarından Mehmet Ali Ilıcak, YENİ DÜNYA isimli köşesinde, sözde Mümtaz Soysal'ı eleştiriyor. Asıl hedefi, bir başka uşak olan Soysal değil oysa ki. Soysal şahsında marksizme ve sosyalizme saldırıyor. Gerekçe ise Soysal'ın özelleştirmeye karşı çıkıyor olması! Oysa ki, kendisi gibi, Soysal'ın da özde düzen politikalarına karşı çıkması söz konusu değil. Düzen partilerinin hepsi de uygulanacak ilk program olarak özelleştirmeyi savunmuyorlar mı zaten. Bunu en iyi bir şekilde RP şahsında yani Refah-Yol döneminde de yaşamadık mı? Şimdi de Anasol-D hükümetinde görmüyor muyuz? Hem de en azgın ve en pervasız biçimde. Her kelimesi devlete yağcılık, yalakalık kokan M. Ali Ilıcak şunu unutuyor. Eleştirdiği sözde marksist Soysal da en az kendisi kadar bir uşak ve aynı zamanda devletin içinde. Bu düzen uşağı Soysal'ın "Türkiye'yi sattırmayacağız" sözüne kızıp eline kalemi almış bedelini artırmak ve uşaklığını kanıtlamak için komünizme geri kalmış zihniyet, çağdışı kalmış marksist düşünce diye yazmış. Sözde Soysal'ı komünist ve marksist olmanın gericiliği ile suçlamış. Soysal'ın eleştirisi bizi fazla alakadar etmiyor da; ne var ki Soysal şahsında komünizme ve marksizme saldırmak var işin içinde. Elbetteki marksizme inanan komünist bir işçi olarak gerekirse bu uğurda canını seve seve feda edecek bir işçi olarak, bu kendini satan uşağa söyleyecek birkaç sözümüz olacaktır. Marksizme-komünizme inanan insanlar; senin gibi bu faşist, çeteci, mafyacı, işgalci, sömürgeci düzeni ve onun devletini değil sevmek, devirmek ve sizin gibi gibilerin en büyük korkusu olan sosyalizmi, komünizmi getirmek için savaşır. Marksistler faşizmi, sömürgeciliği, emperyalizmi yok etmek gibi tarihi bir görev ve sorumluluk taşırlar. Ilıcak ve onun gibileri gibi boyun eğmez, onun yalakalığını ve savunuculuğunu yapmazlar. Ayrıca marksizmin ve komünizmin propagandasını yapmak bu kutsal değerlere sahip çıkan onun için savaşanların görevi olabilir ancak. Çete devletine kene gibi yapışmış Soysal ya da onun gibilerinin değil.

M. Ali Ilıcak yazısının bir bölümünde "Türkiye'yi geri götüren Soysal ve benzerlerini mutlaka GÜNDEMİN DIŞINA çıkarmalıyız. O ve onun gibileri yok farketmeliyiz." diyor. Yani Soysal şahsında marksistleri ve komünistleri kastediyor. Ilıcak yine bir şeyi unutuyor. O uyardı ama gerçek komünistleri asla susturamazlar. Bu memleketin işçi ve emekçisi, sizin gibi uşakların ve burjuva devletin insafına terk edilmemiştir. Biz işçiler ve emekçiler olarak neye inanmamız gerektiğini gün geçtikçe daha iyi anlıyoruz. İlle de birilerine inanacaksak, bu bütün iliklerine kadar kuruyup çürümekte olan burjuva düzeni olmayacaktır. Sizlerin korktuğu ve sizlerin saltanatını yıkacak olan komünistler olacaktır. Uşak M. Ali Ilıcak özelleştirme konusunda belli ki burjuvaziye tam destek veriyor. "Zaten yeterince zaman ve para kaybımız oldu. Daha fazlasına tahammülümüz yok" sözleriyle biz işçi ve emekçilere işsizlik, açlık, sefalet demek olan özelleştirmeyi en acil görev sayıyor. Bunu kah Atatürk'ün devletçilik anlayışıyla ve

sözleriyle, kah özel sektörün devlete ve milli ekonomiye katkısıyla gerekçelendiriyor. Özelleştirme, devletin sırtındaki kamburlardan kurtulması olacaktır diyor. Özelleştirmenin çalışkan ve kabiliyetli insana işsizlik olmadığı ve özel sektörün devlet işletmeciliğinden çok daha başarılı olduğu vs. vs. anlatılıyor. Bunun böyle olmadığı (yani işsizlik ve daha çok kazanç) dünyada örneklerle doludur. En iyi örnek bu memleketteki özelleştirme sonucu oluşan tablodur. Her fırsatta işçi kıyımı, her fırsatta ucuza sömürü hep gündemde olmuştur. İşçiler ve emekçiler açlığa ve sefalete itilmiştir. Kazanan özel sektör olmuştur. Bizlerin kazandığı açlık ve sömürü olmuştur.

M. Ali Ilıcak "Soysal neye karşı" ara başlığı verdiği yazısında, Soysal'ın neye karşı olduğunu kendisi de bilmeden bir yığın laf döküyör ortaya. Soysal özelleştirmeye değil elbette; kendisinin pay alamadığına karşıdır olsa olsa. Bu düzenin içine yuvalanan sözde sol kimlikli biri için bunun başka mantıklı açıklaması olamaz. Ilıcak uşağı ayrıca sitem de ediyor: "Yazıklar olsun bu insanın yolundan gidenlere." Ilıcak uşağının gönlü düzen birkaç kişisi kendi çıkarı için özelleştirmeye karşı gibi görünüyor. Onların aslen böyle bir niyeti zaten yoktur. Herkes çıkarı için bunu politika malzemesi olarak kullanıyor. Tıpkı yıllardır M. Ali Ilıcak, Nazlı Ilıcak ve daha bir sürü düzenin kalem uşağının yaptığı gibi. Bu uşakların da nasıl paralar arakladığını biliyoruz; özellikle Çiller döneminde. Demek ki kendi çıkarı için istiyor bu uşaklar özelleştirmeyi. Yoksa işçi ve emekçi için değil.

Ilıcak uşağının şu sıralar marksizme ve komünizme saldırması doğaldır. Çünkü çeteleşen devlet gerçeğinden sonra halkın önünde tek alternatif olarak bu güzel değerler kalmıştır. Marksist düşüncenin günden güne yayıldığını güçlendiğini gördükleri için saldırıyorlar. Saldırmak çaresizliğin, acizliğin ve korkunun eseridir. M. Ali Ilıcak, korktuğunuzun başınıza gelmesine ise az kalmıştır. Çünkü savunduğun faşizm ve emperyalizm, yani köşene yaptığın isim var ya "Yeni Dünya" şimdiden dünyanın her tarafında teşhir olmuş durumdadır. Savaşlar, katliamlar, işgaller, açlık, sefalet, sömürü olarak ortadadır. Daha şimdiden emperyalist zincir çatırdamaya başlamıştır. Sizlerin ve yeni dünyanın korkulu rüyası ise güçlenmeye, büyümeye ve yeni dünyanızı başınıza yıkmak için yürüyüşe devam ediyor. Unutmadan şunu da ekleyeyim; sizin korkunuzun kanıtı olan marksizm/leninizm bu memleketin emekçileri içinde umduğunuzdan daha gür biçimde yaşıyor ve yaşamaya devam edecektir. Komünizm bayrağını burçlarınıza dikinceye dek.

M. Ali Ilıcak sana ve senin şahsında devlete son sözüm ise, bu şerefsiz oyunlardan vazgeçmenizdir. Bu size ve düzeninize bir yarar sağlamayacaktır. Aksine bizim kinimizi ve kavgamızı ateşleyecektir. Senin gibilerden ve düzeninizden, korkunuz uğruna katlettiğiniz tüm yoldaşların hesabı da sorulacaktır.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>
K. Onur

Ekim Devrimi'nin Kısa Öyküsü

-I-

Dağlardan
şehirlere
akarken ırmaklar
Devleşiyordu
gölgen bile senin.
Saraylar vardı
göbeğinde şekillenen.
Seninse ağıldı
evin...
Şiş göbek
ağaların ve kentlerde
patronların
Süslenirdi sofraları
kuş sütü dahil
Sense açtın
çoğu geceler
Ve don kıyısında
bir çobanın
önceleri...
Titredin uçsuz
bucaksız
ovalarda...
Sonra şehre indi
oğulların, kızların

-II-

Oğulların hadım
oldu
açlıktan.
Kızlarınsa etini sattı
sokak sokak
Dev çarklara
dönüşürken
değirmen...
Kızların göz pınarları
ıslak
ağlarken
uçsuz bucaksız
ovalara
Çaldı saati mücadelenin
Başını kaldırdı
kızlar
şimdi ıslak
gözlerini...
... Parti binlerce gözle
bakıyordu
Sen kaldırınca başını...
Ve sokaklar haykırıyordu

özgürlük, özgürlük
diye.

Çünkü varsa
açlık
yoktu özgürlük!

-III-

Ve saraylar
yükseliyordu...
Meydanlarda
binler ölüyordu...
Pusu...
ve zorbalıktı saraylar...
Ama kapitalizm
çocuklarını
"mezar kazıcılarını" yani,
onbinlerle doğuruyordu...
Artık yürüyordu
sokaklar
onbinlerin çelik adımları
altında

Petrograd'dan
Beyaz Saray'a doğru...
Beyaza işlemişlerdi
ilmek ilmek kızılı
tabiki kendi kanlarından
ve binlerce kız
binlerce oğul
bağırıyordu
çarın savaşına doğru...

-IV-

Devrildi koca
çarlık
direncin ve
silahınla
senin.
Ve... başladı
yeni bir kavga...
yine ezilen
ve ezenlerle
Bir tarafta sen vardın
bir tarafta...
Dev çarklar
habire doğuruyordu
seni geleceği...
Sen, parti, devrim.

Rahime Henden

Basına ve Kamuoyuna

Biz devrimci tutsakların bedel ödeyerek kazandıkları hakları bir çırpıda yok sayarak "yeni düzenleme ve uygulamaları" somutta ise hak gasplarını esas alan 14 Temmuz genelgesi ve bu çerçevede inşaatları büyük oranda tamamlanmış olan hücre sistemini hiçbir koşulda kabul etmeyeceğimizi kamuoyuna duyurmuştuk. 7.11.1997 tarihinden itibaren tüm cezaevlerinde olmak üzere başlatılan uyarı amaçlı süresiz-dönüşümlü açlık grevi kararını kamuoyuna duyuran merkezi ilanda EKİM'ci tutsakların imzası bulunmaktadır. Bunun nedeni

Bayrampaşa Cezaevi'nde imzamızın kullanılabilecek temsilcimizin bulunmamasıdır. Başlatılmış olan süresiz-dönüşümlü açlık grevi eylemine tüm cezaevlerindeki EKİM davası tutsakları olarak katılıyoruz.

Bedel Ödeyerek
Kazandığımız Mevzileri
Bedel Ödeyerek Koruyacağız!

7.11.1997
Tüm cezaevlerindeki EKİM
davası tutsakları adına Ankara
Merkez Kapalı Cezaevi'nden
Habip Gül

YÖK'e hayır!

- Söz, yetki, karar hakkı öğrencilere!
- ÖTK yetkisi ya bize, ya çöpe!
- Öğrenciler değil, ceteler yargılansın!
- Savaşa değil, eğitime bütçe!
- Parasız, demokratik, bilimsel, eğitim istiyoruz!

Üniversite kapıları işçi-emekçi
çocuklarına kapatılamaz!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete